

Renegade 2: Myšlenky na pomstu

Harley

Harley@iDragons.cz

Věnováno všem inspirujícím kráskám, ať už známým či neznámým, které se o svém protějšku v příběhu patrně nikdy nedozví...

Prolog...

Už je to nějakou dobu co se toulám pustinou, od města k městu a odnikud nikam. Upřímně řečeno už ani nevím jak je to dlouho co vedu tenhle život. A je mi to jedno. Když se to tak vezme, žiju vlastně jen z cizího neštěstí. Jsem totiž lovec. A co je na tom tak divného? Lovcem je dneska kde kdo, jenže já lovím lidi. Vypadá to asi tak, že do jednoho z těch mála měst dnešního světa co maj vlastní zákony zavítá někdo z venku, s úmyslem podříznout někoho z vlivných lidí nebo bohatého obchodníka a pak rychle zmizet. Vedení města pak vypíše odměnu, když vraha přivedete zpátky. Většinou je jim jedno v jakém stavu. No a na mě je, abych ho našel jako první. Když tohle děláte dlouho, lidi si vás zapamatují. Kdo zná mě, ví, že jsem nikdy neodmítl zadarmo pomoci ani chudákům. Někdy o mě říkají, že jsem poslední opravdový hrdina, ale to si nemyslím. Prostě se jen snažím být užitečný, jak jsem si kdysi slíbil, když jsem se rozhodoval jestli má pro mě další život ještě nějakou cenu.

Ještě teď se mi stává, že občas zaváhám, jestli jsem tenkrát ten poslední náboj neměl nechat provrtat mojí lebku. Hlavně když jsem sám na cestách. Ta samota při putování pustinou je pro mě strašná. Jen neúrodná zem, já a puška. A spousta příležitostí pro všechny hajzly co čekaj až půjdu kolem, aby mě střelili do zad. Jo, za tu dobu jsem si totiž stihl udělat už hezkou řádku nepřátel na život a na smrt. Zatím jsem měl při takových setkáních štěstí a pár už jich z té řady ubylo... Zatím. Pravda, občas se pár dní zdržím v nějakém městě, abych si užil trochu zábavy, ale pak jdu zas dál. Jednou už to vypadalo, že budu mít konečně společníka. Ten mladík už byl odhodlaný se ke mě připojit, ale než jsme spolu vyrazili na cestu, někdo ho zabil. Prostě ho střelil do zad, když vycházel z baru za mnou na ulici. Nikdy jsem se nedozvěděl, kdo to vlastně byl a proč to udělal. Za chvíli ten chlap totiž ležel na zemi s mojí kulkou v hrudi, občanky ani řidičáky už se pár let nepoužívaj a nikdo ho samozřejmě neznal. Ať už to byl kdokoli, odsoudil mě k dalším pár rokům samoty...

Na druhou stranu když už se mi podaří dobrý skutek a vidím tu radost zachráněných obětí, říkám si že jsem tenkrát udělal dobře. Nebýt mě, tak jim asi nikdo nepomohl. Zvlášť těm nejchudším. Každopádně ten starý Desert, co mi kdysi dávno dal Chris, mám pořád ještě u sebe i když většinou používám větší ráži. Je nabitý. Pro všechny případy. Snad kdybych si to jednou rozmyslel...

Od smrti Suzy a Chrise, tedy dne, kdy skončila krátká, ale zato zásadní část mého života podobně jako začala, se událo pár zásadních věcí. Liz, která nám umožnila útěk ze základny Bratrstva tenkrát zmizela a už jsem o ní neslyšel. Ani o Ianovi jsem od našeho odjezdu ze San Francisca neměl žádné zprávy hodně dlouho. Pak jsem se s ním jednou náhodou potkal. Vyprávěl mi, že se na chvíli vrátil do Shady, ale pak už tam nevydržel a přidal se k tomu mladíkovi v podivné modré kombinéze. Údajně pak společně zničili celou základnu mutantů i jejich vůdce. Byl to ten samý mladík co si přál být hrdinou, kterého tenkrát viděl ve mě... Ale znáte Iana. Kdo s ním strávil pár dní tak si o pravdivosti jeho historek myslí své. Ovšem pokud je to pravda, odpadá jeden z objektů mé pomsty. Škoda. Jednou bych se k tomu odhodlal sám. Nicméně jako druhé figuruje na mém pomyslném seznamu pomsty samotné Bratrstvo. Ne všichni. Jen chci najít ty, kteří nesou odpovědnost za to, co se dělo v té tajné laboratoři. Pak bude mít moje duše klid. Možná.

Myšlenka na pomstu se mi v hlavě honí už pěkných pár let, ale zatím jsem se nedostal k ničemu, co by mi nějak pomohlo. Sice jsem už znal lokaci bunkru, ale to už mi nebylo k ničemu. Dávno už totiž přestala být tahle informace tajná. Bratrstvo směle obchoduje s okolním světem díky karavanním společnostem a dokonce zakládá předsunuté základny i v menších městech. Přiblížit se k čemukoli co má s Bratrstvem něco společného by pro mě znamenalo téměř jistou smrt. Oni se totiž nikdy nevzdávají. Nejsem si jist, jestli ví, že jsem ještě naživu, ale vím určitě, že by po mě okamžitě šli. Z toho všeho plyne, že moje pátrání uvízlo na mrtvém bodě. Už dávno... Ale to se teď může změnit... A tady začíná můj nový příběh...

Kapitola 1.: Bar

"A hele... To seš zase ty? Nebyl si tu nedávno?"

Sundal jsem si klobouk a pohlédl mu do tváře. "Je to už sedmnáct dní šerife." Šerif si mě podezíravě prohlížel. "Jo, seš to ty... No... tak co pro mě máš dneska?" Vstal od stolu a upravil si košili.

Strčil jsem do svázaného chlapa, který se krčil za mnou. "Nic moc... Jenom další bordel do vašeho kanclu."

"Johnny T? Ten hajzl co zabil Kšeftaře Lennyho? Myslel sem, že už je někde daleko."
"To byl. Ale teď je tady. Pro mě to znamená tři a půl tisíce a pak si s nim dělejte co chcete."
Šerif na tuhle nabídku rád kývnul, bez dalšího rozmyšlení mlčky odemkl sejf a vyplatil mi odměnu. "Tak pojď... Teď zaplatíš ty." Převzal si Johnnyho T a zabouchl za ním dveře od cely. Nenávist v Johnnyho pohledu jakoby se měla každou chvíli zhmotnit v obrovský nůž a bodnout mě přímo do srdce. Usmál jsem se na něj. Poprvé a naposledy. To je vždycky ještě víc našťve...

"Naschle šerife." Otočil jsem se a chtěl odejít.

"Počkej," zastavil mě. "Co si vlastně zač?" Znovu si mě prohlížel. "Já jen... až se tady příště zase objevíš..."

Pušku, kterou jsem doteď třímal v ruce jsem si přehodil na záda a odpověděl mu, aniž bych se otočil: "Říkají mi Chris... Lovec odměn Christopher... Vizitky mi zrovna došly." Víc už jsem se nezdržoval a opustil šerifovu zatuchlou kancelář.

Venku už se stmívalo. Rozhlédl jsem se po ulici a znova mě přepadla obvyklá deprese. Špína, povalující se bordel smrad, tuláci a šlapky. Jak typické pro malá města dnešního světa. A nad tím vším jako by neustále bděli ochotní dealeři všeho toho svinstva, které vlastně pomáhá celé tohle prostředí vytvářet. Zahnul jsem vlevo, směrem na náměstí. Teda pokud se tomu tak dalo ještě říkat. Kdysi dávno tu možná byl krátce střižený trávník, vodotrysk a nějaká ta soška. Trávník už dávno neroste široko daleko, voda je příliš vzácná na to aby se plýtvala a ze soch zbyly jen polámané podstavce s vyrytými jmény. Už nikdy to tady nebude vypadat jak na předválečném plakátu na místní radnici...

Na ulici mě potkal jeden z těch pochybných týpků. "Hej kámo, nedáš si něco?" Strčil do mě. Asi si nevšiml, jakou mám náladu. Jeho chyba. Reflexivně jsem chytl jeho ruku a zkroutil mu jí za záda. "Už nikdy na mě nešahej, ty šmejde."

Chlap se cukal a jeho veselý přátelský výraz byl rázem pryč. "Jo, jo... Dobře... tak už mě pust'!" Škemral.

Sebral jsem mu pistoli co měl za opaskem, vyndal zásobník a hodil jí daleko před sebe. "Teď vypadni z mého dohledu... Je mi z tebe na blítí," přikázal jsem mu a pak ho pustil.

Ponížený a vystrašený, bez dalšího komentáře spěchal pryč. V běhu sebral svou pistoli z chodníku a zmizel někde za rohem. Nesnášel jsem je všechny. Mohl být rád, že jsem si tu zlost na něm nevybil. V hlavě se mi mihla myšlenka na skleničku něčeho ostřejšího. No co, když už je svět tak podělanej, po troše pálenky to člověk aspoň na chvíli přestane tak vnímat.

A trocha pobavení před další prací v pustině se hodí. Zařídil jsem se tedy podle této myšlenky a zamířil do místního baru.

V zapadlém lokále bylo kupodivu narváno. Malý plešatý stařík seděl u staříckého piána a hrál. Zřejmě povzbuzen větší dávkou whisky, soudě podle téměř prázdné lahve postavené na piáně, hrál s radostným výrazem ve tváři a hrál dobře. Na to, že piáno vypadalo skutečně jako těsně před rozpadem a některé klávesy úplně chyběly, hrál moc dobře. Jak se tak rozhlížím kolem, jeho umělecké nadání jen těžko z místních ocení. Škoda. U jediného funkčního hracího automatu postávají a pokřikují na sebe tři opilci, další se pak hádají u partičky karet. Samozřejmě nechybí ani zastoupení místních fešáků. Jedna taková troska se právě snaží sbalit místní servírku, krásnou Helen. Skoro bych si vsadil, že tady už to na ní zkoušel každý. Nutno však dodat, že neúspěšně. Helen je totiž jedna z těch, co pořád ještě čekají na svého krásného prince v bílém Cadilacu, na svého hrdinu nebo prostě tak někoho, kdo jí vytáhne z téhle díry. Nějakou dobu už se známe a občas mám pocit, že na mě kouká, jako bych to mohl být já. No, to jí asi nevyjde, ale možná je dobře, že i v dnešní době pořád existují lidé, kteří mají své ideály a neztrácejí naději v lepší svět. Uvědomil jsem si, že tohle jsou přesně otázky, o kterých se daleko lépe přemýšlí po pár skleničkách. Zamířil jsem k barovému pultu.

"Ahoj fešáku, tak už si zase někoho chytil, žes přišel?" Usmívala se Helen.

Sedl jsem si k baru, opřel se o pult a vedle položil svůj klobouk. "Ahoj... Nalej mi prosím rovnou radši dvojitou whisky, jo?"

"Dobře kovboji, koukám, že s tebou bude zase veselo." Postavila přede mě plnou sklenku a láhev nechala stát na pultu. "Tak mě nenapínej. Koho si přived?"

Polknul jsem trochu té povzbudivé tekutiny. "Šerif a Johny T si teď asi udělaj hezkej večer."

"Vážně? Johny T? Tak to si dej jednu na mě."

"Dík. Dáš si se mnou?"

"Ráda." Nechala si ode mě nalít...

A tak jsme popíjeli a debatovali o všem možném. Jelikož Helen musela obsluhovat hosty, pil jsem o poznání víc než ona. S pokračujícím večerem láhev postavená přede mnou pomalu ztrácela většinu svého opojného obsahu a já se cítil uvolněnější. S Helen a vedle sedícími hosty byla docela zábava a večer pěkně utíkal.

O pár skleniček později mě z ničeho nic dobrá nálada opustila a mozek obsadily vzpomínky

na doby minulé. Bylo už pozdě a okolo sedící už opouštěli hospodu. Hledal jsem nějaký únik z nastupující deprese a snad proto jsem se začal svěřovat Helen se svou minulostí. Sedla si vedle mě a pozorně mi naslouchala. Plešatý stařík do toho všeho pořád hrál další a další melodie. Některé velmi smutné dokonale dotvářely atmosféru večera... Myslím že jsme tam byli ještě dlouho po zavíračce...

* * * * *

Když jsem se probudil v prapodivné poloze opřen hlavou o bar, bylo mi špatně. Moc špatně. No, nerad na to vzpomínám. Nevím pořádně co se dělo v noci, ale probudil jsem se v objetí Helen, která ještě spala. Opatrně jsem vstal tak, abych jí nevzbudil. Sedl jsem si na židli k nejbližšímu stolu a snažil se trochu srovnat záda a vzpamatovat se. Po chvíli marného pátrání po vzpomínkách z dnešní noci jsem si uvědomil, že něco není v pořádku. Sakra. Moje puška. Večer byla opřená o bar a teď je pryč.

"Helen?"

Probudila se a protřela si oči. "Co?" Rozhlížela se po prázdném baru. "Kolik je?"

"Nevim... Helen poslouchej mě, nedala si někam mojí brokovnici?"

Podívala se po podlaze vedle sebe. "Co bych s ní asi dělala?"

"Do hajzlu!" Bouchnul jsem pěstí do stolu. Ne že by to nějak pomohlo, spíš mě z toho ještě bolela ruka.

"Co děláš? Chceš mi to tady rozmlátit?" polekala se.

"Promiň... Někdo jí sebral." Vstal jsem a nalil si skleničku whisky.

Helen se zvedla z podlahy. "Někdo vzal tvou brokovnici?"

Kopnul jsem toho panáka do sebe. "Jo." Po ránu to chutnalo hrozně.

"Tu po od toho přítele?"

"Jo sakra. Vidělas' že bych měl dvě nebo tři?"

"No tak se uklidni..."

"Promiň," nalil jsem si další. "Trochu mě to rozhodilo."

"Myslim že se s ní můžeš rozloučit, ta už bude daleko."

Pozvedl jsem druhou skleničku, ale jak jsem ucítil tu vůni alkoholu, udělalo se mi zase špatně.

"Do hajzlu... To je den..." V kapse jsem našel dvacku a nechal jí na baru.

"Máš štěstí, že tě neokradli úplně."

Sáhl jsem znovu do kapsy. "No jo, máš pravdu... Všechny ty prachy z odměny tady zůstaly."

Zapnul jsem je zpátky do kapsy. "Divnej zloděj."

"Tak ti aspoň zbylo na novou, ne?"

"Hmm... Zkontroloval jsem ostatní věci. Nic jiného opravdu nechybělo... Čas jít, pomyslel jsem si a odcházel z hospody. "Měj se, Helen."

"Počkej. Co ten včerejšek?" Usmála se na mě.

"Já... Ještě se vrátím." Nechtěl jsem jí říkat, že si nic nepamatuji. I když by mě vlastně hodně zajímalo co se vlastně mezi námi stalo...

Kapitola 2.: Bratři Rydleyovi

Slunce bylo už dost vysoko na to, aby svým obvyklým žářem ztěžovalo život všem co se z nějakého důvodu chystali na cestu ven z města. Tedy původně i mě. Ted' už jsem si tím ale nebyl tak jistý. Přišel jsem o brokovnici a nehodlal se s tím jen tak smířit. Rozhodl jsem se ještě chvíli zůstat. Ačkoli je nejpravděpodobnější, že moje puška je už dávno na cestě na trh do vedlejšího města, nevzdával jsem se naděje, že bych jí mohl objevit u některého z místních překupníků. Moje naděje subjektivně rostla s myšlenkou, že právě na můj rychlý odchod do nejbližšího města takový člověk spoléhá...

To vše se mi honilo hlavou, která toho měla i tak po včerejší noci dost. Na nějaké složité přemýšlení nebyla nejlepší doba. Spíš by to chtělo jít si někam lehnout. Aspoň bych si trochu narovnal namožená záda. Místo toho jsem pomalu procházel hlavní ulicí směrem z centra. Nejdříve jsem si přece jen chtěl udělat představu o tom, kolik lidí už vlastně z města dneska odešlo a tak mě napadlo zamířit ke shromáždění karavanní společnosti, kde už od brzkého rána vždycky vůdci připravují svojí karavanu na cestu. Myslím že mají i noční hlídače, který by snad něco mohl vědět.

Drsně vypadající čtyřicátník ve špinavém letitém kovbojském oblečení, cigaretou přilepenou na rtu a dvěma Magnumy u pasu právě kontroloval brahmíní potah, když jsem k němu přistoupil s žádostí o informaci.

"Říkáš dneska v noci?" Na chvíli se zamyslel, dotáhl jeden z řemenů a podíval se na mě.

"To nevím. Bill co dneska v noci hlídal zboží něco říkal jenom vo pár zbloudilejch zlatejch geckonech, který tady zahlíd, jinak nic. Ale věř tomu, Bill si občas zdřímne i na hlídce."

"A ted' ráno už někdo odsud odešel?"

Kovboj pomalu vyfoukl cigaretový kouř a vzpomínal. "To jo. Gary, místní obchodník. Jako každou neděli. Pak taky takovej poutník. Jinak nikdo."

"Jakej poutník? Měl pušku?"

"Prostě takovej typickej pocestnej v potrhany oblečení co smrděj chlastem už na pět metrů." Zašklebil se.

"Takže pušku neměl?"

"Sakra ne. Kde by na ní taky vzal, když všechno co vyžebra prochlastá?" Zahodil zbytek cigarety a prohlížel si mě." A koho to vlastně hledáš?"

"Svojí pušku. Nějakej parchant mi jí v noci sebral."

"Sebral ti pušku?" Zakroutil hlavou. "Takovýho vola co ti sebere bouchačku bych rovnou zastřelil."

"Taky bych ho rád potkal..."

"Ten už bude pryč. Byla by blbost tady růstat." Přerušil mě.

"Taky si myslím, ale chci to nejdřív zkusit tady kdyby náhodou někdo něco věděl." Podíval se směrem do města. "Tak to budeš mít nejlepší porozhlídnout se ve sklepe pod palírnou chlastu. Tam co bylo dřív nádraží. Je tam jeden takovej pochybnej týpek co si myslí že je šéf místního podsvětí."

"Podsvětí tady?"

"Jo," usmál se. "Bejvalo. Jenže pak se těch jeho pět kumpánů vodstěhovalo do Rena a Rydley je jedinej kdo tady zůstal. Není moc nebezpečnej. Spíš jenom vobchoduje s kde čím... Říká se že někdy vokrádá ty co tudy procházej, jinak nic."

"Tak díky chlape, navštívím ho."

Kovboj jen přikývnul a věnoval se dál své práci.

* * * * *

"Tak Rydley, už se těším co máš pro mě za překvapení...", řekl jsem si jen tak pro sebe, když jsem stanul před zdejšími lihovarem. Byla to nejspíš ještě předválečná montovaná hala, která dřív asi sloužila jako nádražní překladiště. Převážně zrezlá plechová konstrukce s několika vytlučеныmi okny a velkými vraty, nad nimiž příchozí vítal nápis "Kowiho Whisky" umě vyvedený amatérským sprejerem, ve mně vyvolávala jen další nevolnost, když jsem si uvědomil, čím jsem se to vlastně včera tak opil. Nevěřím, že by se tady někdo zabýval takovou věcí, jako je hygiena. Raději jsem se uvnitř moc nerozhlížel a zamířil k jediné

přítomné osobě. Chlap jak hora se zlatým řetězem na krku seděl u stolu a cosi čmáral na upatlaný papír. Zřejmě místní kancelář, pomyslel jsem si.

"Co tu chceš?" Zeptal se když si mě všimnul.

"Jak to že tu nikdo nepracuje?"

"Dneska se nedělá a už nikoho neberem, tak vypadni." Odsekl a začel se do toho co právě napsal.

"Nehledám práci, ale Rydleyho," nenechal jsem se odbýt.

Chlap zpozorněl. "Co mu chceš?"

"Obchodní záležitost," odpověděl jsem po pravdě. Byl to vlastně takový volný překlad momentální myšlenky - 'Chci svojí brokovnici a za to ho možná nezabiju'. Chlap chvíli přemýšlel, znovu se na mě podíval a vstal ze židle. Pak jako by mu cosi docvaklo, ukázal směrem ke dveřím za sebou. "Dobře. Jdi dolu po schodech, Rydley je tam."

Sešel jsem do sklepa. Na obyčejný sklep to tady docela velké. Regály zaplněné rozličným zbožím, na stěnách pověšené různé zbraně, na zemi se povalující bordel a jeden pult. To vše osvětleno několika ze stropu visícími žárovkami a zahaleno v lehkém oparu cigaretového kouře, jen trochu vířeného líně se otáčejícím větrákem. "Rydley?" Zavolal jsem.

"Moment!" Ozvalo se za regálem. "Už sem u..." Ani to nedořekl. Zahlédl mě a už sahal do police pro pistoli. Byl ale příliš pomalý a já na něj namířil svůj Desert daleko rychleji. "Ale ale, copak Rydley... Asi nemáš moc čistý svědomí, co? No dobře, chtěl sem se nejdřív zeptat, ale tohle беру rovnou jako přiznání."

"Já sem jenom..."

"Hele dej nejdřív ruku z té police..., ať se nám líp povídá, jo?"

Rydley nechal pistoli kde byla a šel pomalu ke mně. "Hele já ti jí vrátím..., jo? Přiznávám svojí vinu a doufám, že..."

"Myslíš že to stačí? Řekni mi jedinej důvod proč bych to neměl rovnou zmáčknout?" Chtěl jsem ho jen trochu vystrašit. I když by to asi spousta lidí udělala, nechtěl sem ho tady rovnou zabít. Teda zatím ne.

"Ty to nezmáčkneš," řekl po chvíli přemýšlení. V jeho hlase byl poznat strach, ale tak trochu se mi zdál jistý tím co řekl.

"Víš to tak určitě?" Nechápal jsem kde bere tu jistotu.

"Pověst tě předchází... Ty nejseš hajzl. Seš sice lovec lidí, ale ne jako ty otrokáři..." Trochu se po této vlastní úvaze zklidnil.

"Takže ty mě znáš, jo?" Udivilo mě.

"No, trochu sem poslouchal tebe a tu holku včera v baru..."

"Hele to sem netahej," přerušil jsem ho. "I když tě teda možná nezabiju, budeš mi muset za tu malou nepříjemnost zaplatit... Takže co nabízíš?"

"Kdybys mě nechal domluvit, řek bych ti to rovnou." Zašklebil se.

"Poslouchám," pokynul jsem na něj významně Desertem, aby pokračoval.

"Takže včera v tom baru ses trochu rozkecal o své minulosti... Nedivil bych se, kdyby sis to nepamatoval, protože si byl podle mě už dost na mol, ale doslech sem se na tebe zajímavý věci..."

"Co tím sleduješ? Zatím to vypadá, že tě zabiju spíš než před tím." Natáhl jsem kohoutek abych patřičně zdůraznil svou myšlenku. Ten zvuk, to cvaknutí kovu - vždycky se mi líbilo. A zvlášť ten výraz osoby na druhé straně hlavně.

"Klid, jen sem zaslech něco o tom, že moc nemáš rád ty parchanty z Bratrstva, co se tady do všeho tak serou a už mi zkazili pár dobřejch kšeftů. Jo, taky je nemusim, tos asi poznal. Ale co je důležitý, že znam někoho s kým by sis třeba rád popovídal," zatvářil se důležitě.

"Proč si to myslíš?"

"No včera si pořád blábolil něco o pomstě a tak."

"A?"

"Já teda nevím co ti udělali a je mi to jedno, ale..."

"Mluv k věci sakra! Co je to zač? Začíná mě z toho míření bolet ruka."

"Slyšel si někdy o písáři Sturgisovi?" Řekl pomalu.

"Jo tak tohle je ten tvuj záhadnej přítelíček...", rozesmál jsem se. "Moh si nám ušetřit čas! Sturgiss je fáma. Pohádka. Pche... Záhadnej písář Bratrstva na útěku..."

"A seš si tím tak jistej?" Přerušil mě. "Není to žádná fáma! Já sem s ním jednou osobně mluvil... A vůbec, když si jim moh utejce ty a seš na živu, tak proč ne on?"

"Hele víš toho o mě nějak moc a upřímně řečeno mě to tak trochu štve."

"Jenže já sem pro tebe úplně neškodnej... Teda kromě toho našeho malýho problému tam," podíval se jakoby směrem k baru. "Ale ty potřebuješ mojí pomoc," pokračoval. "Nakonec nemáš co ztratit, ne? Můžeš jenom vydělat!" Šibalsky se usmál. "A to naše malý nedorozumění prostě smažeme... Já sem nikdy neviděl tebe, ty mě a svět je zas krásnej, ne?"

"Ne... Svět je podělaný místo. Na tom ty nic nezměníš... ani já." Na chvíli jsem zase zavzpomínal a přitom přemýšlel nad jeho nabídkou. Je zajímavé, kolika věcmi se mozek dokáže zabývat najednou.

"Já těžko na světě něco změním. To máš recht," řekl zas Rydley. "Sem jen obyčejnej obchodník a nabízím ti obchod. Svě... abych tak řekl... zdraví, za informace, který ti můžou pomoci." Podíval se mi do očí. "Rozhodni se."

Když jsem porovnal varianty, zabít sem ho stejně nechtěl, k ničemu jinému mi stejně nebyl a když už sem našel tu pušku tak mě i trochu přešla zlost.

"Dobře," rozhodl jsem se. "Vrátíš mi brokovnici a vyklopíš co víš o tom Sturgisovi. K tomu mi čistě z přátelství určitě rád poskytněš krabici patron, to víš, docházej mi a víš jak sou drahý... Pak odejdu a ty i tvůj krám zůstanete netknutý. To je ode mě až moc šlechetná nabídka, ne?"

"Přijímám," řekl bez rozmyšlení Rydley, pomalu sáhl do jednoho z regálů, vytáhl moji brokovnici a opatrně položil na pult spolu s krabicí patron.

"Velmi dobře. Teď kde najdu toho Sturgisse?"

Rydley se opřel o pult. "K němu se prej hned tak někdo nedostane. Jen pár lidí ví, kde vlastně teď žije. Budeš muset najít někoho z nich a přesvědčit ho aby ti ukázal cestu."

"Aha, takže ty o něm teda nic nevíš! Ztrácím tady z tebou čas, měl sem tě asi zabít rovnou..."

"Počkej sakra! Nech mě jednou domluvit... Jeden z lidí, co ho znaj, je můj bratr Tom. Dělá pro Butchovu karavanní společnost v Hubu. Poznáš ho, vypadá stejně jako já, sme dvojčata... Najdeš ho a on tě k němu dovede."

Čím déle jsem ho poslouchal, tím víc se mi tohle celé zdálo jako jeho výplod fantazie. "Nezdá se ti tohle moc složitý na to aby to byla pravda?"

"Já nelžu. Kdybych ti lhal, je tu riziko že sem vrátíš, ne?"

Logická poznámka, zdá se. "Tak tím si buď jistej. A kdyby tě náhodou napadlo najednou změnit místo působení, tak si pamatuj, že toho kdo ze mě udělá blbce si vždycky najdu..." Hlaveň jsem mu teď přiložil přímo na čelo, ale nevypadalo to, že by nějak znejistěl. "Takže pořád na tom tvym příběhu trváš?"

"Jo. Celý je to pravda."

Sklonil jsem pistoli. "Dobře, věřím ti. V tom případě si vezmu něco tvýho, aby mi ten tvůj bratříček věřil. Co ten přívěšek?"

"Ten ne..., je po...!"

"Fajn. Aspoň si ho Tom bude pamatovat," strhl jsem mu ho z krku. "Někdy ti ho vrátím."

Rydley vypadal naštvaně, ale co mu zbývalo. "OK," souhlasil.

Sebral jsem z pultu brokovnici a krabici patron. "Tak sem měj Rydley. Hlavně neblbni a nic na mě nezkoušej. Víš že na mě nemáš. A neboj se, zase tě navštívím," rozloučil jsem se. Rydley tam jen dál stál, dokud jsem z jeho sklepa neodešel. Když jsem se naposledy otočil, zdálo se mi, jako bych v jeho tváři zahlédl úsměv. Zvláštní....

Chlap nahoře si nechtěl dělat žádné problémy a tak jsem měl volnou cestu ven. Hlava mě ještě pořád dost bolela po včerejší zkušenosti, ale snažil sem si utřídit co jsem se právě dozvěděl. Existuje šance, že skutečně existuje tajemný písař Sturgiss. Už jsem o něm pár historek slyšel, ale nikdy jsem si nemyslel, že to může být pravda. Je to prý utečenec jako já. Když byl řadovým členem Bratrstva, asi ho nebavilo jen pitvat neznámé organismy a obkreslovat plánky zbraní, ale snažil se proniknout do nějakých tajných záznamů. Stejně jako já, tušil nějakou levotu. Zřejmě se mu to podařilo, protože pak odtud zmizel, dřív než se to o něm dozvěděli. Bratrstvo samozřejmě všechno popírá. Je jasné že neřeknou veřejně nic o tajných výzkumech, kvůli kterým by zabíjeli klidně i vlastní lidi. Pro veřejnost si musí přece zachovat své dobré jméno ochránců světa!

Počet lidí, kteří na Bratrstvo něco vědí a jsou na živu, se mi najednou rozšířil na dva. Já a Sturgiss. Je jasné, že šance potkat někoho se stejným osudem a možná i informacemi, které by mi pomohli odpovědět na události dávno minulé, mě nenechala klidnou. Jestli Sturgiss opravdu žije, musím ho najít...

Do Hubu je to odsud daleko na sever. Dlouho jsem tam nebyl. Přesněji řečeno od té doby co jsme odtud prchali v kradeném autě kupců s vodou. Vyvolávalo to ve mně spoustu vzpomínek. Bar Malthese Falcon, vězení, útěk, obchodník Jacob... Teď už mě tam ale určitě nikdo nepozná...

Kapitola 3.: Sedma

Už jsem míjel ceduli vítající nové příchozí v Southwallu, "POSLEDNÍ ZASTÁVCE NA CESTĚ NA JIH", jak na ní stálo, ale nedalo mi abych se ještě jednou nezastavil u známého novodobého kovboje. Jeho karavana stála pořád na stejném místě a on, stále sám, pospával

opřený o jeden z vozů. Nechtěl sem ho rušit, ale říkal jsem si, že mu aspoň poděkuju za tip na Rydleyho.

"Ještě si nevyrazil kovboji?"

Zvedl si z obličejů klobouk aby se podíval kdo si ho dovolil vyrušit. "Chlapi nepřišli. Už půl hodiny se někde flákají." Posadil se, rozhlédl se kolem a klobouk si zase stylově nasadil na hlavu. "Ty snad nikdy nepřišli včas," řekl našťavaně. "Ale lepší lidi dneska těžko seženeš."

šiml si svojí pušky a usmál se. "Tak koukám, že tys dopad dobře, co? Podařilo se ti Rydleyho přesvědčit?"

"Jo, šlo to dobře... Až příliš snadný, zdá se mi."

"Mě to tak nepřekvapuje. Rydley nebyl nikdy žádný chytrák a proto taky skončil v takovýhle díře a prodává ty své krámy."

"No, možná... Ale je to divný...."

"Jako moc jinejch věcí v tomhle městě," souhlasně pokynul, vyndal z kapsy zmuchlaný pytlík tabáku a jal se balit cigaretu. Obdivně jsem pozoroval naučený grif smotávání papírku naplněného drcenými lístečky tabáku. "Dal by sis taky?" Zeptal se, když si mě všiml.

"Ani ne, jen mě tak napadlo, kde se takovej tabák dá dneska sehnat."

"Dá se... Jako všechno. Jen vědět jak na to," povídal. Než stačil cigaretu zapálit, něco ho zaujalo a díval se směrem do města.

Z vedlejší ulice vyšla skupinka mužů.

"Tvý lidi?" Došlo mi.

"Hmm... Kde Je Molotov a Rick?" Zavolal na příchod. Muži přišli blíž. Tři urostlí chlapi ozbrojení starými pistolemi. Tvářili se dost nepříjemně a byli samý šrám.

"Máme problém, Wine," spustil jeden z nich. "Normálně sedíme v hospodě a znáš Molotova, trochu se nalil a vyváděl. Barman ho chtěl vyhodit ale Molotov mu jednu vrazil no a pak se celá hospoda začala rvát..."

"Na a kde teda zůstali?"

"No, právě. Přišel šerif a zavřel je do chládku spolu s dalšíma pěti, který zmlátili."

"Kolik?"

"Čtyři dny."

Win jen přikývl, sklonil hlavu a v závětrí klobouku si připálil čerstvě ubalenou cigaretu. Znovu si prohlédl své společníky. Umazaní, potlučení ale schopní. Jen tiše hleděli na svého

šéfa a čekali co bude. Win znovu dlouze potáhl, podíval se na mě a já věděl co chce říct. "Kam?" Reagoval jsem na nevyřčenou otázku.

"Aspoň do Wertingu, skrz Wertinský kaňony. Dál to bude dobrý."

"Údolím? Starou karavanní stezkou?"

Win ukázal na náklad ve voze. "Tohle musí bejt ve Wertingu v úterý do večera. Nebude to žádná sranda, ale až dorazíme, dostaneš sto babek... Víc ti nabídnout nemůžu."

Stovka dobrá a přes Werting bych stejně šel, pomyslel jsem si. "Kdy vyrážíme?"

"Hned," řekl a dal znamení svým lidem. "Připraven?"

Znovu jsem se ujistil že mám všechny zbraně a batoh s věcmi. "Víc připravenej už nebudu." Odpověděl jsem po pravdě.

Chlapi se připravili na cestu, z vozů vytáhli pušky a náboje a za pár minut jsme mohli vyrazit na cestu. Zapřažené brahmíny v klidu táhly, kola vozů se bořily do jemného písku pokrývajícího bývalou silnici a město nám pomalu mizelo z dohledu. Před námi jen pustina.

Netrvalo dlouho a začaly se mi vybavovat vzpomínky na mojí první a zatím jedinou cestu s karavanou. Po pravdě řečeno, čekal jsem to a chtěl jsem tomu zabránit. Přesto jsem v mysli znovu prožíval okamžik kdy začal celý můj příběh, okamžik kdy jsem poznal Suzy a den kdy jsem jí ztratil. Nechtěl jsem na to myslet a tak jsem se dal radši do řeči s Winovými kumpány.

Tomu největšímu nikdo neřekl jinak než Troll. Silák s postavou stěhováka budil respekt kam vkročil, snad by k tomu nepotřeboval ani hrozivý revolver a zálesácký nůž, který nosil stylově v pouzdře na pravé botě. Nevím odkud byl, jak sám říkal, je tak trochu odevšad a dohromady nepatří nikam. Proto se dal na tuhle práci. Nerad zůstává na jednom místě moc dlouho. Menší ale o to mrštnější Joy býval jedním z těch městských zlodějíčků, co okrádají cizince. Kdysi prý ukradl něco Winovi a ten, místo aby ho za to náležitě "poučil" o slušnosti, nabídl Joyovi aby skončil s živořením mezi spodinou a pracoval pro něj. Tipoval jsem mu kolem třiceti let, on sám ani neví, kdy má narozeniny a tak prý slaví den, kdy si první peníze místo krádeží vydělal. Joy z těch, co toho hodně napovídají. Už je mi jasné, čím se chlapi celou cestu baví. Co na tom, že pravděpodobně většina jeho historek není až tak úplně pravda. Hlavně že jsou zábavné. V tomhle mi Joy připomínal Iana. I když jeho parketa byly spíš dobrodružství než zábava. Poslednímu ze sestavy se říkalo Geronymo, asi proto, že vypadal tak trochu jako indián. Moc se se mnou nebavil a ostatní toho o něm taky moc nevěděli. Byl takový opak Joye. Za celou cestu jsem ho neslyšel zasmát se.

Win má tedy v partě očividně samé zkušené lidi. Ani Molotov a Rick, kteří zůstali v Southwallu, podle všeho nebyli jiní. Dalo se to čekat. Někdo, kdo se vydá po staré karavanní cestě přímo skrz Wertingské kaňony si musí být zatraceně jist svými lidmi. Oblast Wertingských kaňonů je dlouhá den a půl cesty. Den a půl cesty mezi skalami, kde se to nájezdníky a otrokáři obvykle jen hemží a neozbrojený obchodník se mu raději vyhne. Neznalí poutníci nebo malé karavany tu pravidelně mizí beze stop, přesně tak jak se vypraví po hospodách v okolí. Vždycky se najde pár lidí, nezkušených obchodníků nebo mladých zelenáčů, kteří barvitému vyprávění nevěří. No ono vlastně není divu. Uvěřit té sebrance ožralů a bezdomovců není snadné. Ale právě ti, kdo přecení svoje síly končí buď ztracení ve skalách a nebo, mají-li štěstí a podaří se jim zachránit holý život, končí na ulici. Pod rouškou opilosti z žalu ze ztráty všeho co pro ně mělo cenu, pak vyprávějí hrozné historky o Wertingských kaňonech. Pár už jsem jich sám slyšel. Ne že bych se jich zalekl, jen mě sem moje věčné putování mě kupodivu nikdy nezavedlo. Nevím, možná kdyby právě sem vedla stopa někoho z hledaných zločinců, vypravil bych se snad i sem.

Win tudy se svými lidmi už párkrát prošel. Právě díky tomu dost vydělává. Všechny velké společnosti raději tuto oblast obejdou. Háček je v tom, že obejít skály je skoro třikrát tak delší než cesta přímo. A tak významní obchodníci Winovi rádi za rychlejší dopravu dost připlatí...

* * * * *

Už je to pár hodin, co jsme prošli prvními skalami. Začalo svítat. Na chlapech je vidět stoupající napětí. Win šel klidně vedle prvního vozu, kde měl připravenou svojí pušku. Docela kanón, nedivím se, že se s ní nechtěl tahat a raději jí měl ukrytou před všudypřítomným prachem a pískem pod plachtou vozu. Jen pažba vykládaná stříbrem se leskla v poledním slunci. Joy stále častěji přestával s vyprávěním a pořád se rozhlížel po okolních vrcholcích. Náš veselý kumpán najednou zvažněl. Asi už tu nějakou tu přestřelku zažil. Troll často kontroloval svou pušku a co jsme prošli prvními skalami jí nesl raději v ruce než přehozenou přes rameno. Připadal mi tak ještě hroznější. Stát proti němu v boji, necítil bych se asi moc dobře. Geronymo se neustále tvářil ledově klidně. Patřilo to k němu a jinak jsem si ho ani nedovedl představit. Asi bych měl být také nervózní. Po pravdě řečeno jsem čekal horší pocit, ale ani tyhle skály s děsivou pověstí na mě nijak nezapůsobili. Asi už jsem venku byl moc dlouho...

"Támhle!" Vykřikl najednou Joy a přikrčil se u kraje cesty. Jeho pohled směřoval na vrchol jedné z menších skal, vzdálené asi sto metrů od nás. Všichni automaticky sáhli po zbraních, ztichli a zamířili tím směrem. Čekali jsme útok. Bandu nájezdníků nebo otrokáře. Cokoli. Všichni nervózně svírali své zbraně, ale na vrcholku skály byla stále jen jedna postava. Mladý muž. Vypadal neozbrojený.

"Nemá zbraň Wine," řekl potichu Joy.

Troll se pořád kryl za vozem. "Může to být past!" Sykl.

Mladík se zatím přibližoval k nám. Nezdál se mi nebezpečný. Jak se blížil, vypadal spíš dost potlučeně a těžko by měl kde pod roztrhaným oblečením ukrýt pistoli. Šel stále blíž a volal k nám že nemá zbraň a potřebuje pomoc. Win ho nechal dojít na deset metrů. "Stůj a ukaž ruce!" Přikázal mu. Nedivím se. Na tomhle místě není opatrnosti nikdy dost. I když pokud by chtěl zaútočit, jeho chování by postrádalo smysl. Mladík se zastavil a zvedl prázdné ruce. Byl jen v rozepnuté košili a kalhotách, ale Troll ho přesto raději prohledal. "Už je čistej Wine," zamával nalezeným kapesním nožikem.

Schovali jsme zbraně. Mladík už tak vypadal dost vystrašeně. Win ho posadil na jeden z vozů a dal mu láhev s vodou. "Co tady sakra sám děláš? Vypadáš dost hrozně."

Mladík se viditelně uklidnil. Vypadal že se mu dost ulevilo, když narazil na nás. "Chtěli sme si to zkrátit do Wertingu... a přepadli nás... Dva mí kamarádi sou mrtvý..."

"Nájezdníci? Nebo otrokáři?"

"Nevím co sou zač... Šest chlapů a jedna ženská. Ani neměli nic moc zbraně, ale na nás tři to byla přesila... Musíte mi pomoci! Prosím!"

"Jenom pomalu...", uklidňoval ho Win. "Kde je máš? Jak to že tě nechali jít?"

"Nenechali. Utek sem jim. Přepadli nás v noci... Nejdřív sme se bránili, ale pak postřelili Taylora a už docházeli nám náboje...", vyprávěl rozrušeně. "Jerryho pak trefili celou dávkou... Na místě byl mrtvej... Víte já už pár mrtvejch viděl, ale... tohle bylo něco jinýho... nedalo se nic dělat a tak sem se vzdal..."

"Co ten postřelenej?" Zeptal jsem se. "Je ještě naživu?"

Mladík jen kroutil hlavou. "Nevím. Když sem ho viděl na posledy, vypadal dost blbě... Vzali nás do tábora, mě přivázali k suchému pahejlů stromu a jeho vzali do stanu... Možná nás chtěli prodat otrokářům, těžko říct... Podle toho křiku a mizernýho zpívání bych řek, že pak dost chlastali... A po nějaký době bylo najednou ticho a mě se podařilo zdrhnout..."

"Díky tomuhle?" Řekl Troll a vrátil mu kapesní nožik.

Mladík si ho vzal a zastrčil zpátky do boty. "Jo..., jediná věc co mi zůstala... Báľ sem se, že je ještě někdo z nich vzhůru a radši co nejrychleje zmizel... Díky bohu, že sem narazil na vás a..."

"Počkej chvíli," přerušil ho Win. "Jak se vlastně jmenuješ?"

"Všichni mi říkají Sedma."

"Co to je sakra za jméno?"

"Tak trochu totiž hraju karty... No vlastně kvůli tomu už se asi ani nemůžu vrátit zpátky do Southwallu. Poslední dobou totiž nemám moc štěstí... Ale jinak je to asi jediný co sem kdy uměl... Do hajzlu! Ani ty karty mi nezbyly," kopnul vztekle do vozu.

"Tak hele, Sedmo, chci ti jenom říct, že zpátky do města tě stejně nevzemem. Leda bys chtěl s náma až do Wertingu... A vzhledem k tomu," prohlédl si znovu Sedmu od hlavy až k patě, "že kromě toho nože nic nemáš, nevím co bys tam dělal. Víš, to je velký město a..."

"Wine," skočil jsem mu do řeči.

"Co sakra?" Zatvářil se naštvane.

"Nic nemá, ale mohl by zas mít," řekl jsem pomalu.

Win si posunul klobouk z čela. "Tim chceš říct?"

"Ty víš," odpověděl jsem.

Samozřejmě že věděl. Věděl a netvářil se moc nadšeně. "Co blbneš? Seš sice lovec odměn, ale pochybuju že na tamty nějaká bude... Navíc si nemůžem dovolit zdržení."

"O to nejde... Chceš říct, že si na pár nalitejch spících amatérů netroufneš? Zdržení nebude větší než dvě hodiny a navíc si ty a tvý lidi polepšíte o to co po nich zbyde. Zamysli se... Nebo mě chceš nechat jít samotnýho?"

Win byl zticha. Vyndal z kapsy tabák a ubalil si cigaretu. Pár minut to trvalo, ale za tu dobu nikdo nic neřekl. Všichni ho jen sledovali a čekali jak rozhodne. Pokud šlo o mě, byl jsem přesvědčen že nechce ukázat strach. Navíc, i když se snažil vypadat drsně, neřekl bych do něj že by nechal někoho jen tak bez pomoci.

Zapálil si čerstvě ubalený výtvar, rukávem si otřel opocené čelo a podíval se na své kumpány.

"Tak... co vy na to?"

Troll si chvíli něco brblal pro sebe a pak souhlasil. Asi takhle nahlas přemýšlí. Geronymo jen suše beze slova přikývnul. Ani Joy nebyl proti.

"Dobře, mrknem na tu bandu," rozhodl se Win po chvilce váhání. "Ale zatím jenom z dálky a když bude něco vypadat blbě, tak mizíme, OK? Nechci aby se na týhle cestě něco podělalo..."

Přikývnul jsem.

"A ty mladej," pokračoval Win, "ty děkuj bohu za ten šťastnej den, a hlavně že ti seslal takovýho blázna jako je Chris..."

Sedma měl očividně hned lepší náladu. Aby ne. Měl naději že dostane své věci zpátky. A já byl rád, že jsem se ve Winovi nezmýlil. Otázkou zůstává, zda bych se v opačném případě skutečně odhodlal jít na bandu nájezdníků...

Kapitola 4.: Iluze a stíny minulosti

Win vybavil nezbytnými věcmi pro plánovaný střet a vzal Sedmu nahoru na skálu, aby nám ukázal směr k táboru nájezdníků. Na chvíli nám oba zmizeli za hřebenem skaliska. Troll, Joy a Geronymo se připravovali na boj. Zdá se že všichni vsadili na jistotu a vzali si dostatek munice do pušek i pistolí. Co se nevešlo do praktických pásů, jež měl každý kolem kalhot, nacpali si pro jistotu ještě do kapes. Já jsem byl zvyklý nosit všechno s sebou. Ale na takovou krátkou akci jsem si nechal jen Deserta a brokovnici s několika náboji navíc a ostatní věci si odložil na jeden z vozů. Všechny vozy jsme pak odstavili u kraje cesty a přivázali zvířata. Ne že bychom čekali, že tudy dneska půjde někdo, komu by překážely, ale zdálo se nám to tak lepší. Stejně nebylo co dělat. Čekali jsme na Wina.

"Tak vyrážíme!" Rozlehlo se údolím Winovo volání z vrcholku skály. Sedma se vracel zpátky ke karavaně.

"Zlomte vaz," přál nám. "Mám zůstat tady a hlídat zvířata," řekl a usadil se nedaleko vozů.

Winovo rozhodnutí. Prej bych vám jenom překážel," dodal.

"Když to říká Win," utrousil Joy a následoval své dva kumpány za Winem. Chtěl jsem jít taky, ale Sedma mě ještě zastavil. "Hele Chrise..., fakt díky za všechno... Nebejt tebe..."

"No jo, nech toho. Nevíš jak tohle dopadne." Neměl jsem tyhle vděčný řeči moc rád. Snadnější pro mě bylo vždycky rychle zmizet a naučit se na nikoho se nevázat. Bylo to lepší, nemáte pak už koho ztratit...

Šplhaje nahoru, představoval jsem si jaký asi bude shora výhled. Víím, není to vysoko, ale málokdy vidím krajinu jinak než rozlehlou neúrodnou pláň na jejíž ploše se moje postava musí jevit jako absolutní nic. Možná malinkatá tečka pohybující se pustinou. Bezvýznamná tečka, co se plahočí od jednoho k druhému ostrůvku, obydlenému další podivnou skupinkou bezvýznamných teček, které svou spoluexistencí vytvářejí něco, čemu se kdysi říkalo společnost... Sakra, už mě zase chytá filosofování. Moje podvědomí mívá od určité doby ve zvláštních situacích naléhavou potřebu rozebírat otázky, které stejně nikdy nikam nevedou. Akorát odvádějí mou pozornost a soustředění. Snažím se je ignorovat...

Vida. Jen pár výškových metrů a jak je to znát, napadá mě na vrcholku. Na jedné straně sráz dolů, cesta a naše karavana, na druhé straně jakási náhorní plošina, v nepravidelných tvarech narušující jednotný ráz okolní krajiny. Nezabírá sice území nikterak rozlehlé, ale stačí k tomu, aby určovala jediný schůdný směr cesty kaňonem. Cesta odsud vypadá jako klikatící se chřestýš s hrozivě zdviženým chřestivým koncem v podobě poslední a zároveň nejvyšší a nejstrmější skály. Pak z ničeho nic, stejně jako se objevily, tyto skalní útvary najednou končí. Zvláštní. Podle jakého vzoru tohle příroda vytvořila...

"Chrisi?!"

"Ehm... co?"

"Přestaň se tam tak rozhlížet, nemáme čas."

"Už jdu, Wine..." Hmm, ani dnes není ten pravý čas na chvilku relaxace. Život je jen samá práce. Když jsem se naposledy trochu uvolnil, málem jsem přišel o pušku. Bude lepší se soustředit na práci...

"Ty, Wine, myslíš že bylo dobře nechat ho tam samotného?"

"Proč? Snad se tam nebude bát? Řek bych že v okruhu pár mil těžko bude konkurenční banda nájezdníků. Tady by nebyl nic platnej a my sme za chvíli zpátky."

"No jak myslíš." Měl asi pravdu. Jinak by tam dobrovolně nenechával nekrytou celou svojí karavanu. Jinak to nešlo, bylo to prostě buď a nebo.

Win po cestě kontroloval svojí pušku. "Sem zvěďavej kolik z nich kápne, co myslíš?"

"Těžko říct."

"No pár stovek by mohli mít, ne?" Rukávem přešetřil mušku. "Jen aby šlo všechno tak hladce..." Připravenou pušku si přehodil zpátky na rameno. "A co ty a ten kluk?"

"Co já a on?"

"No jestli ho vezmeš s sebou... Řek bych že by celkem rád pochytil pár rad do života a když už si ho zachránil... Víš jak to chodí, ne?"

"Jo. Netušíš jak dobře." Opět se mi vybavovaly vzpomínky na moje první dny v reálném světě mimo stěny bunkru a neprůstřelné brnění...

"Leccos si prožil, co?" Zeptal se zase.

První pohled na Suzy, společné večery, přepadení, tma... "Nechci o tom mluvit," ukončil jsem naši debatu a zrychlil krok abych mohl být chvíli sám. S určitými věcmi se asi nikdy nevyrovnám...

* * * * *

"A máme je tu!" Hlásil Joy kontakt se skupinkou banditů. Všichni jsme se přikrčili a pozorovali tábor. Bylo ještě docela brzo. A na pořádnou opici bylo ještě sakra brzo. Pětice chlapů se válela kolem vyhaslého ohniště jen tak na zemi. Nárazy větru už je za tu krátkou chvíli stačili přikrýt slabou rouškou písku. Očividně jim to nevadilo. Spali jak zabití. Holt jak si kdo po flašce pálenky ustele...

Sedma jich napočítal sedm. Ačkoli ho ta cifra stále provází, nevypadá to na jeho šťastné číslo. Dva nám tu teď chybí. Kousek od ohně měla tahle povedená partička postavené tři stany. Plachty sešité z náhodně vybraných kusů tkaniny vypnuté na dřevěných rámech vytvářely zajímavé barevné variace. Z hlediska maskování nepřiliš obezřetné, ale jinak asi funkční. Deště si tu sice moc neužijete, ale proti písku unášenému větrem ochrání spolehlivě. Dva stany se odsud zdají být prázdné. Prosvítající slunce odhalilo pohyblivou hru stínů jen v posledním z nich.

"Co to tam sakra... dělaj?" Zamumlal Troll.

"Sedma říkal že maj sebou ženskou..., tak se zamysli chytráku," smál se Joy.

"Nechte těch hlasitejch úvah," okřikl je Win. "Takže, tady je plán. Tamti kluci se doufejme hned tak nevzbuděj a ti ve stanu si nás taky asi nevšimnou, takže se prostě tiše přiblížíme a máme je v šachu. Jednoduchý, prostý. Ranní překvápko. Máte něco lepšího?"

Nikdo nic.

"Tak jdem," zavelel Win.

Podle plánu se nám skutečně podařilo dostat nepozorovaně až do tábora. Chlapci si ze zálohy vzali na mušku spící pětici a my s Winem jsme se plížili ke stanu. Byly jsme v nevýhodě.

Kolem spících chlapů jsme se neodvážili a z druhé strany už nám nepomáhaly hry slunce a stínů. Jediné co prozrazovalo aktivitu uvnitř stanu bylo hlasitější pravidelné oddechování, slyšitelné z bezprostřední blízkosti. Oba jsme věřili že Joyova teorie byla správná a nečekali jsme proto žádný větší odpor.

Na smluvené znamení jsem odhrnul kus plachty a jednoduše oba vpadli dovnitř. Pořád jsme se snažili chovat tiše, abychom zbytečně nebudili ostatní dokud nebude vše pod kontrolou. Ve stanu na nás ale čekalo překvapení. Než Win stačil vyslovit svůj požadavek na zachování klidu a tichosti, zarazilo ho co viděl. Neméně překvapen jsem byl i já. Uvnitř totiž nebyla podle našeho očekávání zbývající dvojice oddávající se sexuálním hrátkám, ale jen poslední z nájezdníků. Chlap jak hora se tu věnoval ranní rozcvičce a vypadá to, že jsme ho přistihli asi při stoosmdesátém kliku na levé ruce. Tedy podle mého odhadu. S rukama kterými by asi neměl problém umlátit ani vzrostlého mutanta pro něj pár kliků nebylo nic. Stále se pevně držel ve vzporu nad udusanou podlahou a vytřeštěnýma očima koukal do hlavně Winovy pušky. Překvápko nejen pro nás...

Po těch pár vteřinách strnulého ticha se Win otočil zpátky na mě. "Tak teď mi řekni, kde je ..." Než však stačil dokončit myšlenku, svalovec se chytil své jediné šance a ve chvíli nepozornosti sáhl volnou rukou na postel po pistoli. Chyba. Win ho samozřejmě stále periferně viděl a tak stiskl kohoutek. Obrovi s pistolí v ruce a rozervaným hrudníkem okamžitě povolily napjaté svaly a praštil sebou na zem. Právě v ten moment jeho druhá ruka ještě naposledy stiskla kohoutek třímající pistole. Pocítil jsem příšernou bolest v levé ruce. Trhlo to se mnou nazpět, upustil jsem pušku a padnul na záda. Před očima se mi najednou na chvíli trochu zatmělo, jak jsem si vyrazil dech. Opodál slyším řev. Výstřel okamžitě vzbudil všechny ostatní. Instinktivně sáhli po zbraních. Slyším řev našich. Nastává psychologická bitva kdy se naši chlapi kryti za kameny snaží přesvědčit probudivší se nepřátele aby nechali ležet bouchačky na zemi. Maximální hladina adrenalinu na obou stranách, napětí, odhodlanost a neustávající řev. Pak najednou padl další výstřel. Vyjednávání ztroskotalo. Strhla se krátká přestřelka. Slyšel jsem jak vzduchem v té krátké chvíli proletěly snad stovky projektilů v několika dávkách. Hrdost a odhodlání přináší smrt... Snažil jsem se popadnout dech, vytáhnout z pouzdra Deserta a zvednout se z rudnoucí země. Matně jsem rozmazaným viděním rozpoznal druhý stan. Někdo z něj vychází! Je to Win? Kde je Win?! Nevidím ho... "Wine!"

* * * * *

"Hej, hochu... Tady, napij se." Skláněl se nade mnou chlap navlečený v kožené bundě.
"Hochu? Co..."

"Co se ti to stalo? Vypadáš dost hrozně..." Promluvil zase. Ten hlas je mi sakra nějaký povědomý...

"Co děláš sám tady uprostřed pustiny? Máš sakra štěstí že sme tě našli..." Na sobě koženou bundu, přes rameno oprýskanou dvouhlavňovou brokovnicí, u pasu pistoli...

"Hej hochu, slyšíš?"

Nabízenou vodou jsem si trochu opláchl oči. Proč mi sakra říká pořád hochu? Co je to sakra zač? Pomalu se mi vracelo vidění...

"No ták, vstávej..."

Podařilo se mi zaostřit jeho obličej. "Chris?!" Vykřikl jsem. "Co ty... Ne ty přece... Ty seš přece... Mutanti... Ten raketomet a..." Šokován a zmaten jsem najednou pocítil bodnutí do krku...

"Pomůže to?" Zaslechl jsem zase jiný hlas. "Nevypadá to, že to funguje..."

"Jen klid. Dej mu pár vteřin." Odpověděl mu někdo.

Otevírám oči.

"Vítej zpátky chlape! Neboj neni to nic hroznýho..."

Ležím na zádech a nade mnou se sklání Win se svým kovbojským kloboukem na hlavě. Chlap v kožené bundě s oprýskanou puškou je pryč. "Co se stalo Wine?"

"Ztratils dost krve chlape. Ten parchant tě trefil dost blbě, takže nějakkej čas si levačkou nezamáváš."

Podíval jsem se na svou ruku. Ránu zakrýval obvaz. I přes silnou vrstvu dost prosakovala krev. Ruku mi pohromadě držela improvizovaná dlaha z kovové tyče.

"Trošku ti škrtlo kost... Nic pěknýho, ale budeš zas dobrej."

Zvláštní. Necítil jsem už žádnou bolest.

"Byls chvíli asi v bezvědomí a něco si blábolil. Rozuměl sem akorát jak si volal sám na sebe." Aha, takže bezvědomí. Kdybys tak věděl, nevolal jsem sebe, byl to on. Poznal jsem ho... "To nic," odpovídám. "Mívám občas takový divný představy." Zapřel jsem se pravou rukou o zem a snažil se posadit. "A ostatní?"

"Jo. Sou v pohodě... Zato ty druhý nevydrželi s nervama a museli sme střílet."

"Někdo přežil?"

"Jo máme zajatce. Jednoho... Teda spíš jednu. To byla ta poslední. Když bylo po všem tom zmatku, vyšla ze stanu a sama se vzdala. Vlastně to ona ti ošetřila ruku." Vyprávěl Win. "Támhle jde," ukázal za mě.

S jeho pomocí jsem vstal. Bylo mi najednou o moc líp. Otočil jsem se abych si prohlédl svou záchránkyni. "Ne! Tohle už ne... Jak se toho mám sakra zbavit?!" Chytl jsem se za hlavu, zavřel oči a snažil se uklidnit. Raději jsem si znovu sednul na jednu z beden zásob, co se tu válely.

"To je v pořádku, Nicku," promluvila a objala mě. "Tohle se ti nezdá... No tak, podívej se na mě!" Ten hlas, obličej, vlasy... Všechno to sedělo, ale přesto jsem nechtěl uvěřit. Že bych se stal už definitivně obětí svých představ? Dokážu vůbec ještě odlišit realitu a sny? Poslední dobou je tu až příliš souvislostí s mým předchozím životem... Teď se mě dotkla. Bylo to skutečné... Tak že by přece skutečnost? Lze věřit v takovou souhru náhod?

"Co tady děláš..., Liz?" Řekl jsem pomalu. "Myslel sem že... No nevěděl sem co se s tebou stalo a myslel že tě tenkrát dostali..."

"Jak vidíš, tak to se mnou není tak lehký... Znáš mě," usmála se.

"Znáš jí?!" Divil se Win. "Myslel sem že seš něco jako Ranger, samý dobro a ty se zatím znáš s takovejma lidma? A jak ti to sakra říká?!"

Takže je skutečná... "Wine teď ne, prosím... Je to složitější příběh a mě samotnému toho bude muset moc vysvětlit..." Všiml jsem si, že Troll pořád míří na Liz tím svým obřím revolverem.

"Hej, zabijáku, schovej to už... Není nebezpečná."

Sáhl jsem si na zraněnou ruku. "Jak to že to nebolí?"

"Zapomínáš že se tak trochu vyznám v léčích?" Usmála se. Úsměv jí vždycky slušel.

"Podruhý jsi mě zachránila... Nějak nestíhám ty dluhy splácet."

"Radši se uklidni, Dostals pěknou ránu do hlavy. Měl bys ten klobouk vyměnit za něco pevnějšího...", podala mi ho zpátky. "Ale jinak vypadáš dobře. Ani ses moc nezměnil... Ten ohoz ti sedne."

Ještě pořád jsem se úplně nevzpamatoval. Znovu a znovu jsem si jí prohlížel. Vypadala taky pořád dobře. Moc dobře. Jedna z prvních žen, kterou jsem kdy miloval. Na to se nezapomíná...

"Jak si se sakra mohla dostat k takový... práci?" Nešlo mi do hlavy. Byla to přece vždycky ta

moje hodná křehká princezna... Ve zbroji Bratrstva a samopalem v ruce se sice měnila na nebezpečného vojáka, ale uvnitř byla vždycky stejná. Nerada bojovala když nemusela. Nikdy se v boji nevyžívala jako většina rozvášněných žoldáků. V Bratrstvu nebyla dobrovolně. Dostala se tam podobně jako já a nic jiného ani neznala...

Posadila se naproti mně. "Nemáš představu jak to bylo těžký," zesmutněla. "Tenkrát jsme sice stihli vypadnout, ale šli po nás dvě auta a hnali nás až někam na sever. Nakonec jsme jim zmizeli. V prvním městě se beze slova rozprchli všichni co jsme zachránili a zůstala jsem sama. Nakonec jsem přišla i o to pitomý auto," rozbrečela se. "Nevěděla jsem co dělat, kam jít, prostě nic. Když už mi zbyla jen vyhlídka na chodník někde v Renu, narazila jsem na tuhle bandu... Souhlasila jsem, že se k nim na čas přidám abych mohla pak začít nověj život. Poslouchal jsem ten příběh a běhal mi mráz po zádech. "Ale jak si to s nima mohla vydržet? Nikdy bych nemyslel..."

"Nebylo to tak hrozný," bránila se. "Nechtěli jsme zabíjet. Přepadávali jsme malý karavany a osamocené obchodníky, kteří se většinou vzdali. Jen někdy se to zvirtlo. Když jsme pak šli zas dál, nechali jsme je jít. Už nám ničím nehrozili..."

Win se na ní díval pořád s nedůvěrou. "Takže bohatejm brát a chudejm, což si ty dávat, jo?"

"Pochop to, šlo o přežití... Nikdy jsme to ho moc neměli..."

"Jo? A co poslední akce?" Oponoval Win. "Máme tam dole kluka, co se mu podařilo vám zdrhnout a ten teda bohatej obchodník rozhodně nebyl."

Liz vstala a šla do stanu. Když se vrátila, v ruce držela pár dost cenných věcí. Všiml jsem si dokonce zlatých hodinek a blýskavého náhrdelníku. "Neříká si Sedma? Tohle měl ten váš chudák u sebe," podala věci Winovi. "Je to známej zlodějíček. On a jeho parta... Sám začal první střílet."

"A ten co přežil?" Vzpomněl jsem si.

"Nevydržel ani do půlnoci."

Win si prohlížel náhrdelník. "Myslim že náš nověj přítelíček nám nevyprávěl tak úplně všechno."

"Asi nepočítal že někdo z nás přežije," povzdechla si Liz...

"Sbalte všechno co má nějakou cenu a vracíme se!" Zavelel Win svým lidem. "A co chceš udělat s ní, Chrisi... Nicku... nebo jak se vlastně jmenuješ?"

"No co... Půjde přece se mnou," chytl jsem jí za ruku. "Dvakrát mi zachránila život tak jí tady nemůžu nechat. Je řada na mě..." Liz mě odměnila dalším úsměvem. O tomhle jsem nemusel

přemýšlet. Ať už udělala cokoli, byla to pořád ta moje princezna... "Jestli s tím máš problém, vrátím se jenom pro věci a pak se vydáme každé po svém."

Win se jenom ušklíbl. "Mě nic neudělala a do Wertingu jdeme stejně všichni," vstal a sebral své věci. "Jen u ní nechci vidět žádnou zbraň. Pro jistotu," řekl klidně a odešel pomoci svým kumpánům.

Taky se jí trochu bojím. Ale můj strach nepramení z násilí. Naopak, když se na ní podívám, bojím se že znovu nedovedu odolat citům, které ve mně vyvolává... Musím. Tenkrát jsem si řekl že znovu už všechno prožívat nechci. Nechci už další špatné konce...

Kapitola 5.: Záhada nebo paranoia?

Během pár minut Winovi lidé důkladně vybilili celé tábořiště. Mrtvým pušky moc neposloužily, tak teď mění své majitele. Další zbraně se našly poskládané ve dvou bednách, zřejmě připravené k prodeji. Ani všelijaké zdravotnické potřeby a jídlo tady nezůstanou pro náhodné kolemjdoucí a zaplnili další dvě dřevěné bedny. Drobné cennosti a malou peněžní hotovost vzal Win k sobě. Prý až se všechno ve Wertingu prodá, rozdělí zisk nejednou. Jeho chlapi mu asi věřili a mě to bylo jedno. Nešlo mi o peníze. Vždycky jsem měl dost na to, abych si žil podle svého a mít víc, asi bych ani nevěděl za co ještě utrácet...

Už nebylo proč tu zůstat. Nebude trvat dlouho a mrtvoly v tomhle horku začnou vábit potulnou havěť. Každý vzal jednu z beden a čekali nás dva kilometry cesty zpátky ke karavaně. Moje zranění začalo pomalu přicházet k sobě. Ať už mi to Liz píchla cokoli, ta dávka začala pomalu vyprchávat. V chemii jsem se nikdy moc nevyznal, ale další dávka už by prý mohla způsobit závislost. Nezbývá než vydržet. Škoda že je ten vazoun už mrtvý, klidně bych mu tohle dopřál prožít taky...

Šli jsme s Liz pár metrů za ostatními. Měli jsme si toho tolik co říct. Z toho co mi vyprávěla o svém životě mimo Bratrstvo bych skoro řekl, že už jsme se dávno měli někde potkat. Přece jsem tou dobou byl ve stejném městě! I když... Možné je, že jsme se prostě akorát minuli. Kdo dneska sleduje co je za rok, měsíc natož pak den. Byla to prostě náhoda, smůla nebo snad osud. Ach osud, to abstraktní zaklínadlo všeho dění - kdo na něj může jen věřit? Podle mého

soudu je osud blbost. Tedy vlastně není vůbec. Jen prázdné slovo, které si lidé vymysleli už dávno, aby měli svoje strasti na koho svalit. Ty! Ano ty za to můžeš, osude! ... Jak snadné a spolehlivé. Všechna tíha našeho svědomí na jediné slovo a je to. Uleví se nám. A nemusíme se bát, "osud" se nám jen těžko kdy vzpříčí a zařve: "Mlč! Je to jen tvoje vina!"

Moje vyprávění o letech potulného života nebylo tak zajímavé jako její příběh. Chtěla vědět všechno a tak jsem se opět s těžkým srdcem znovu vrátil až k útěku z Bratrstva a událostem, které bezprostředně následovaly a které mě dodnes občas děsí ve snech. Nevím, možná se mi při vyprávění chvílemi i třásl hlas. Být tu s námi někdo z chlapů, můj drsný zevnějšek a respekt by asi hodně utrpěl, ale s Liz to bylo jiné. Zнала mě a rozuměla mi. Ani se mě nesnažila uklidňovat pustými frázemi, které jsem si sám už mnohokrát v mysli předříkal. Nepomáhá to. Tíha viny z minulosti na člověku zůstane až do smrti...

Další léta mého života se dala shrnout do dvou krátkých vět. Najít a přivést hledaného, vzít odměnu, chvíli zůstat ve městě a pak zas dál. Občas nějaká přestřelka, pár lehkých zranění, spousta zabitých, pár zachráněných. Nic víc. Řekl jsem jí o všem co chtěla vědět. Jen události posledních dní a tip na Rydleyho jsem vynechal. Sám úplně nevím proč. Možná jsem ji nechtěl vtáhnout znovu do mého boje proti nepříteli, jehož nelze porazit. Možná jsem ji nechtěl dávat falešnou naději na pomstu a klidný život. Za to, co musela prožít by si obojí zasloužila stejně jako já. I když je tedy Liz nepochybně asi můj jediný spojenec, nechtěl jsem nikomu říkat nic o svých plánech dřív než to bude nutné...

Blížili jsme se zpět k naší karavaně. Win s ostatními se už zastavili na kraji skály a rozhlíželi se po kaňonu. Za chvíli jsme dorazili i my.

"Vidiš? Jsme tady," ukázal jsem Liz povozy dole pod námi.

"A kde máte toho kluka?"

"Asi si někam odskočil," odpověděl Win a pomalu scházel dolů.

"Jen aby si neodskočil moc daleko," odvětila tiše.

Slezli jsme dolů ke karavaně, ale po Sedmovi ani stopy, přestože ho Win několikrát volal. Zvuk se tady ve skalách šíří moc dobře. Kdyby byl Sedma poblíž, musel by volání slyšet.

"Co to sakra má bejt? Ten parchant... snad zdrhnul?" Rozčilil se Win.

"Říkala jsem vám jakej je..." utrousila Liz. "Nechávat ho tu samotného..."

Win na ní hodil jen našťavaný pohled, což pro ni znamenalo být raději zticha. "Jestli něco vzal,

tak ho..." rozhlédl se ještě kolem, jestli odněkud nepřijde. V zápětí se ale doslova vrhnul k jednomu z vozů. Plachtu odhodil a kontroloval přepravované bedny. "No to snad..." Další dřevěné víko letělo přes cestu. "Tohle ne!" Rozčileně řval a dál se přehraboval ve voze. Ostatní chlapi na sebe nějak divně tvářili. Je to přesně ten druh mimoslovní komunikace, který vás tak rozčílí, protože vy jako jediný ostatním nerozumíte.

"Co je?" Chtěl jsem vědět o co jde. "Co sebral?" Šel jsem se podívat hlasitě nadávajícímu Winovi přes rameno. Zhlédl jsem jen kus čehosi kovového, uloženého v nějakých piliny. "No co..., ukrad nám naše zboží," řekl nervózním hlasem a bednu co v ní hrabal, přede mnou zase přikryl plachtou.

Divné. Připadalo mi to, jako by mě nechtěl nechat podívat se dovnitř. "Zboží? A to jako co? Za kolik?"

"Tady není důležitý za kolik... Důležitý je toho parchanta dostat!"

"Už může bejt kdoví kde," vložil se do rozhovoru Joy.

"Musel jít na Werting, kam jinam sakra... Jinam tohle podělaný údolí nevede," Rozčiloval se Win a šel si opodál ubalit cigáro.

Chtěl jsem jít za ním a zeptat se na pár věcí, ale Liz mě zastavila.

"Nech ho ať se uklidní. Stejně ti do toho nic není. Radši ti převážu znovu tu ránu, sedni si."

Měla sice pravdu, moje věc to nebyla, protože mých věcí se Sedma ani nedotkl. Ležely netknuté na jiném voze. Ale stejně mi na tom připadalo něco divného. Proč Win nekontroloval i ostatní vozy? Jak věděl že z nich nic nezmizelo? Takových beden bylo v každém voze aspoň osm a on se tak rozčiluje kvůli dvěma? Viděl jsem ho, málem to s ním seklo, jak se rozčilil. "Jaáá! Sakra co to..."

"Necukej sebou, dám ti tam trochu léčivýho prášku a musím to znova utáhnout... Ty hrdino," usmála se.

"No víš, ty tvý drogy už moc nefungují," odvětil jsem. Hrdina nehrdina, v tuhle chvíli to prostě strašně bolelo. Byla to pořádná díra skrz ruku. Už jenom z toho pohledu mi bylo špatně. Ne že bych nic podobného neviděl, ale na sobě je to jaksi něco jiného.

"Ten prášek by měl zlepšit hojení," řekla když byla s obvazem hotova. Na tohle byla opravdu šikovná. Měla z ní být raději doktorka než voják. Kdyby se tenkrát mohla rozhodnout sama...

"Večer to ještě převážem, teď sem hotova." Uklidila zbytek obvazu a podala mi košili.

"Dík, si zlato." Oblékal jsem se a všimnul si jak se na mě dívá. "Co je Liz? Mám něco na čele?"

Zavrtěla hlavou. "Ale ne, promiň..." Otočila se a rovnala věci v lékařském kufru.

Tohle mi nedělej Liz, žádné významné pohledy, říkal jsem si pro sebe...

Win se mezitím bavil v hloučku svých kumpánů. Mluvili mezi sebou tiše, jen sem tam někdo z nich hlasitě zaklel. Nakonec zřejmě dospěli ke společnému závěru a všichni přikývli.

Hlouček se rozešel a Joy s Geronymem šli nakládat do vozu ukořistěné zboží. Troll si balil do batohu nějaké zásoby.

"Tak co vy dva?" Povídá Win

"Hrajem si na doktora..."

"Co ruka Chrise?"

"No, brokovníci můžu na nějaký čas uklidit do bágla, ale snad jí budu moct zase brzo vybalit. A co vy ste tam vymysleli?"

"Trol si něco sbalí a vyrazí po stopě toho podělanýho hajzla, no a my pokračujem do Wertingu. Doufám, že už tam na nás bude čekat Troll s tím hajzlem na řetězu.... Takže balíme!" Zavelel a rovnal bedny na voze.

"Hej Wine, klid. Vždyť Sedma ukrad jen pár věcí ale díky němu si zase plný čtyři bedny získal. Takže se ti to nakonec stejně vyplatilo, ne? Nemá smysl se nějak hnát kvůli pár věcem..."

Win třísknul s poslední bednou a přehodil přes ně plachtu. "Tak tohle není tvoje starost! Ten hajzl nám sebral zboží a my ho chceme zpátky. Připadá mi to logický a taky to tak bude, tak se hlavně toho parchanta nezastávej!" Naštvaně mrštil nedopalek na cestu a šel pryč.

Karavana se dala znovu do pohybu. Win šel první, balil a kouřil jedno cigáro za druhým. Wine, Wine, Wine. Copak si to měl v těch bednách pěknýho, že mi to nechceš říct? Pro pár stimů by ses přece takhle nerozčílil a dvě bedny plný zbraní by asi těžko Sedma unesl. Se svojí postavou by měl co dělat i s jedním gatlingem. A hlavně - Sedma musí mít asi dost odvahy, když se sám vydal skrz skály. Že by se nepoučil? Nebo musel ve voze objevit něco co by mu za to riziko stálo... Buď se tu děje něco divného, nebo jsem už zbytečně paranoidní. I to by bylo vysvětlení. Nesmím zkrátka ve všem vidět podraz... Myšlenky se dál proplétaly hlavou a celá věc mě zajímala čím dál víc. Docela rád bych toho Sedmu ještě někdy potkal. Ani ne tak pro odměnu, která na něm možná bude vypsána, podle toho co říkala Liz, ale jen bych si s ním chtěl promluvit. Nemám rád záhady a tohle mi prostě nedává smysl...

Win spěchal a tak jsme se už k večeru dostali ze sevření skal. Pláně zalité zapadajícím sluncem bez kousku stínu a supi kroužící v dálce nad mrtvou zvěří nás opět uvítali v pustině. Než slunce úplně zapadlo, rozbili jsme tábor. Večeři představovalo tradiční, nad ohněm pečené brahmíní maso. Chlapi se pak jako vždy jen tak povalovali nebo čistili své zbraně a brousili nože. Každý má holt svůj styl zábavy.

Jen já s Liz jsme dál udržovali oheň. Seděl jsem na bedně, opřený o vůz, ona proti mě a trochu jsme vzpomínali. Společné zážitky z dob dávno minulých nás dokázaly znovu rozesmát. Na to dobré se vzpomíná snadno. Jen když přišla řeč na něco z nedávné doby, nebyla Liz moc sdílná. Vždycky jen odvyprávěla kus té své nešťastné historky. Na druhou stranu, není se co divit. Chápu že se jí o takových věcech nechce mluvit. Je lepší je zapomenout...

Takhle jsme vydrželi dlouho. Liz pak naposledy přiložila na oheň a sedla si vedle mě. Chvilí jsme ještě povídali. Na něco se pak zeptala a opřela se o mě. Povídal jsem, povídal, a najednou... "Liz?" Nereagovala. Usnula mi doslova na rameni. Její vlasy splývaly po mé košili a já se nemohl hnout abych jí neprobudil. Byl to zvláštní pocit mít jí zase tak blízko... Opatrně jsem sáhl vedle sebe pro odložený kabát a přehodil ho přes spící krásku. V noci bude zima.

Všichni už spali. Jen já jsem ještě dobu mlčky zíral do dohořívajícího ohně. Posledních pár plamínek poskakovalo po suché větvi a já se snažil vypnout. Nemyslet na Sedmu, nemyslet na Winovo zboží, nemyslet na Liz a hlavně nevytahovat staré vzpomínky. Nechci je dnes prožívat znovu ve snech...

Kapitola 6.: Bouře

"Vstávat! Proberte se sakra!" Zaznělo najednou odkudsi z pevniny. Opálené tělo krásky, jež si na pláži pohrávala s vlnami se najednou jakoby rozplývalo v zapadajícím slunci...

"Noták," ucítil jsem šouchnutí do ramene. Nejenže řev jakoby mě praštil přímo do hlavy, ale rukou mi najednou projela šílená bolest. "Do hajzlu!" Ulevil jsem si a pláž i s kráskou byla najednou pryč. Místo toho nade mnou stál Joy a vypadal vyplašeně. "Sorry... já zapoměl že

máš tu ruku..."

"Co sakra chceš?" Řekl jsem velmi nepříjemným tónem, čímž jsem chtěl zdůraznit jak moc nerad jsem že mě probudil.

"Tam, podívej... Za deset minut je to tady!" Mával nervózně rukou někam za mě.

Líně jsem si protřel oči. Liz zřejmě vstala dřív, protože se nenacházela nikde v dohledu pěti metrů, na které jsem byl schopen takhle brzy zaostřit. Měl jsem včera dřív usnout. Vlastně to nemůže být víc jak pár hodin co uhasl oheň. "Doufám že je to dost zajímavý na to abych vstával..." mumlal jsem si spíš pro sebe, když jsem se pracně zvedal ze země. Noc strávená v pololehu opřený o vůz, navíc se spící Liz na rameni, zanechala následky v podobě krásně rozlámaných zad, jež statečně sekundovala bolesti z prostřelené ruky. "Tak co tam sakra..." Pohlédl jsem přes vůz a zaostřil na horizont. Viděl jsem písek..., mrak písku... "Bouře?!"

"Jo, pořádná podělaná písečná bouře!" Zaklel Joy a odběhl k ostatním.

Stále jsem v dáli pozoroval příčinu mé mizerné ranní nálady. Mrak, nebo spíš stěna z písku, větrem hnaná pustinou a zahalující do žlutavé pokrývky vše co je v cestě. Vzal jsem trochu jemného písku do dlaně a nechal ho propadat mezi prsty. Joy měl pravdu. Bouře se žene naším směrem.

"Chrisi! Nestůj tam a pojď svázat tyhle vozy... A dělej než je sakra rozmlátí vítr!"

No bezva. Ještě tohle komandování od Wina. Jo jo, začíná nám další pěkný den. Vítejte v pustině...

Svázali jsme všechny vozy k sobě a pořádně utáhli krycí plachty, na nichž teď záviselo všechno naše vybavení. Win tvrdí, že by to mělo vydržet. A Winovi se v téhle partě většinou neodporuje. Je to přesně ten charismatický vůdčí typ člověka, za kterým se celá jeho banda vydá i do pekla a nikdo nepochybuje, že je to dobře. I já jsem měl kdysi takového hrdinu...

Vítr už zatím dost zesílil a ze země zvedal ten nejjemnější písek. Během chvilky jsem ho měl všude. Nesnáším ten pocit písku mezi zuby. Zatím se už každý kryl jak uznal za vhodné. Těžko říct co bylo nejlepší. Na volné pláni se není čeho chytit a silný vítr si s vámi může pohrávat a pohazovat. Ctíte se pak jako kus zmuchlaného papíru, šněrující si to ulicí ode zdi ke zdi. Nikdy nevíte kdy, kde a jak skončíte. A do toho všeho navíc ten písek. Mrak písku. Tuny písku. Tolik malilinkatých zrněk co se dostanou pode všechno oblečení, do sebelépe zavázaných bot, a když nemáte dost stěstí, nakonec vás klidně i zadusí. Možná je tedy přece jen lepší ukrýt se u svázaných vozů. Tedy pokud ovšem věříte, že na vás nápor větru nezvrhne celý náklad i s vozem. To pak zůstanete ležet uvězněný pod metráky plechu, beden a zbraní a

pomalu pozorujete jak vás za živa pohřbívá stále přibývajícím nános písku, než se naposledy nadechnete. Nikdo vám nepomůže. Ani kdyby chtěli. V prudké bouři, kdy oči neustále bičují zrnka písku není vidět absolutně nic... Opravdu krásná možnost volby. Nikdo netvrdí, že toulat se pouští je nějaká extra sranda....

S Liz jsme si vybrali raději naši improvizovanou vozovou hradbu. Ostatně tak učinili všichni. Win přece říkal že to vydrží, tak čeho se bát? Tohle jsem si opakoval mockrát. Moc jsem tomu chtěl věřit.

Nikdo už nemluvil. Nikdo už neuměl poradit, co teď. Jen jsme celí zakuklení proti největším návalům písku čekali co přijde.

Trvalo to sotva pár vteřin. Pak se rychle setmělo a mrak písku se přihnul na nás. Zavřel jsem oči a pevně objal Liz, jak jen to dovolovalo mé zranění. Silný vítr hrůzostrašně hučel kolem nás a cítil jsem jak cloumá s povozy. Skřípění plechů, rachot beden a převalujícího se nákladu pod plachtou jen dotvářel už tak děsivou atmosféru. Cítil jsem, jak se Liz celá strachem rozklepala. Nebyla to má první bouře. Pár už jsem jich zažil, jenže jsem měl štěstí a přečkal ji v bezpečí města nebo jeskyně. Jenže tady uprostřed širé pláně jsme ji byli vydáni na milost.

Kdysi červený pick-up, nyní náš jediný štít proti silnému větru se nebezpečně rozhoupal. Slyšel jsem jak se plachta nadouvá pod nápoem větru. Znovu jsem se zaposlouchal do rachotu věcí pod ní ukrytých a problesklo mi hlavou co by se mohlo stát, pokud by v nich byly granáty. Musím přiznat, že jsem se po dlouhé době teď zase opravdu bál.

Ozvalo se několikero kovové cinknutí. Prudký poryv větru se znovu a silněji opřel do plápolající plachty a karabiny jí už nedokázaly udržet. Vítr s ní ještě párkrát plesknul o vše co stálo v cestě a byla pryč. Už jí těžko někdy najdeme. Za plachtou prosvířelo těsně nad námi i několik dalších věcí. Co přesně nevím. Neodvažoval jsem se otevřít oči a snažil se chránit Liz vlastním tělem. I ona se mě držela vši silou. Škoda že takové objetí neprožívám za jiných okolností, pomyslel jsem si... Ale ne, už zase? Kolikrát už jsem si zakázal na takové věci myslet?

Všechno to trvalo snad jen několik minut, které všem připadaly nekonečně dlouhé. Pak z ničeho nic ustalo to děsivé kvílení. Vítr je pryč. Stejně rychle jako přišel. Otevřel jsem oči a

rozhlédl se kolem. Poslední zrnka písku se pomalu přesýpala po nově utvořené tváři pustiny, poslední slabé poryvy větru zacloumaly plachtami na vozech. Tmavý mrak se přesunul nalevo od nás. Díky bohu.

"Měli sme sakra štěstí!" Řekl pomalu Win. "To hlavní nás určitě minulo... mohlo bejt hůř." Sám se ještě vzpamatoval z prožitého šoku a rozhlížel se po škodách na své karavaně.

"Liz?" Stále se mě pevně držela. "Liz už je to dobrý, nemusíš se bát," uklidňoval jsem ji a vyplivoval poslední zrnka písku. Opatrně, jakoby stále ve strachu otevřela oči. "Vidiš, všechno je dobrý, je to pryč...", pohladil jsem jí po rozpuštěných vlasech, jež měla také plné písku.

Povolila už téměř křečovitě sevření paží a upřela na mě ten svůj nevinný pohled. "Víš hrozně sem se bála a ty jsi můj..."

"Joyi! Joyi co je sakra s tebou?!" Win se o pár metrů dál skláněl nad ležícím Joyem a shrnoval z něj nános písku. "Hej! Ty, doktoroko..." Zakřičel zoufale.

Liz se okamžitě vzpamatovala a odběhla k němu. A je po romantice. Ještě že tak. Sebral jsem první lékárničku co se mi podařilo vyhrabat z převáženého zboží. Možná jí bude potřebovat. Nesl jsem jí ke stále ležícímu Joyovi. Ted' se nad ním skláněla Liz a Win je přihlížel. V jeho tváři se dal vyčíst velký strach. Koněčně jsem došel blíž. Joy ležel stále bezvláde, zpola zavátý pískem. Na hlavě měl velkou otevřenou ránu z níž se po ošlehané tváři, mezi drobnými zrnky písku proplétaly potůčky krve. Liz už mu jen setřela krev z tváře a smutně se podívala na nás dva bezmocně přihlížející dobrodruhy. "Nééééé...." Rozlehlo se pustinou na míle daleko srdceryvné Winovo zoufalství...

* * * * *

Win dlouho nechtěl uvěřit, že Joy skutečně nežije. Liz jen bezmocně kroutila hlavou nad jeho prosbami ať ještě něco zkusí. Nešlo mu pomoci. Život z něj vyprchal stejně rychle jako se okolní písek zbarvil do ruda.

Nezbylo než ho pohřbit tady na místě. Transport až na městský hřbitov nepřípadal v úvahu. Na hrob uprostřed širé pláně jsme navršili malou mohylu z posbíraných kamenů. Snad jako symbol, snad jako připomínku jedné tragické události. Je možné že hrob už za pár dní stejně pohltí neustále se přesýpající písek a pustina bude zase jen ničím nerušenou rovinou, ale víc

udělat nemůžeme...

Win zůstal ještě dlouho stát nad dokončeným hrobem. Z povzdálí jsem ho sledoval. Svůj starý kovbojský klobouk držel v rukou a s hlavou skloněnou k zemi jako by naposledy k Joyovi tiše promlouval. Vypadal, že ho Joyova smrt hodně vzala. Měl toho kluka asi hodně rád. Možná teď přemýšlel, jestli by nebylo lepší, když ho nachytal jak krade, dát mu radši pár facek a nechat ho jít vlastní cestou. Místo toho ho vzal s sebou. Chtěl mu pomoci, chtěl ho ochránit před nástrahami dnešního světa. Myslel si, že to dokázal. Myslím že byl pyšný, že z něj udělal férového chlapa. Ale teď...

Nemohl jsem tam dál zůstat a koukat na něj. Nechtěl jsem se znovu zamýšlet proč už tolik lidí kolem mě zemřelo. Jako bych z nějakého důvodu přicházel o všechny přátele. Raději jsem se rozhodl posbírat věci, které vítr rozházel všude kolem v okruhu desítek metrů.

"Nemám za ním jít?" Vyrušila mě Liz.

"Co?"

"Za Winem, nějak ho podpořit, promluvit s ním... Prostě něco."

Win stále téměř nehybně postával nad hrobem. "Ne, radši ne. Nech ho, má o čem přemýšlet a neřekl bych, že by chtěl aby si ho viděla takhle naměko." Byl to drsňák a v tuhle chvíli chtěl být určitě sám.

"Jak myslíš," pokrčila rameny a odešla.

Z nenasytné náruče písku jsem sesbíral pár papírových krabic nábojů, stimů, zdravotnických potřeb, jídla a všelijakého obchodního sortimentu, jež vítr odnesl z odkrytého vozu. Ještě jsem se rozhlížel kolem, jestli najdu něco dalšího a o něco jsem zakopl. Odložil jsem věci a odhrnul trochu písku. Pod ním se ukrývalo víko dřevěné bedny. Byla téměř zasypaná pískem a utržené víko pootevřené. Hrabal jsem kolem rukama, až se mi podařilo jí z písku pracně vyprostit. Chtěl jsem jí odnést zpátky na červený vůz, odkud patrně přiletěla, ale skulinou pod uvolněným víkem jsem si uvnitř všiml kovového odlesku, jež upoutal mou pozornost. Zbraně? Ne, ty by přece v bedně rachotily. Co si pamatuji, nijak zvlášť jsme je určitě nebalili. Položil jsem bednu opět na zem, sáhl jsem pod víko a chtěl ho odklopit. Na ruce mě něco polechtalo. Piliny? Že by? Hmm, tak snad se konečně dozvím...

"Tu bednu vezmu," ozvalo se za mnou. Geronymo mi tím svým neustále nepříjemným pohledem koukal přes rameno.

"To je dobrý, já jí odnesu. Jen se asi trochu poškodila jak s ní vítr..."

"Vem tamty věci, bednu vezmu sám... Musíš si šetřit zraněnou ruku," trval na svém a ani mě nenechal domluvit.

Prát jsem se s ním nechtěl. Vzal jsem hromádku nalezených věcí a jemu nechal bednu.

Uvolněné víko znovu přibouchl a věnoval mi ještě jeden nepříjemný pohled. Když poté zvednul bednu ze země, všiml jsem si na jedné hraně stop krve. Vida, tak tahle tajemná bedna je nejspíš Joyovým vrahem. Wine, Wine, Wine... Jestli je tohle další bedna s tvým velkým tajemstvím tak, jak si myslím, tak ta tvoje velká věc ti právě zabila přítele...

Ještě chvíli jsem se rozhlížel po dalších věcech a ztracených bednách, ale bez dalšího úspěchu jsem se pak vrátil k povozům. Win už nechal rozjímání nad hrobem mrtvého přítele a mlčky s Geronymem připravovali karavanu na zbytek cesty do Wertingu. Liz se ke mně přitočila se svým zdravotnickým kufrem a převazovala mi hojící se průstřel. Ještě štěstí že pod obvaz se ten všudypřítomný písek nedostal. Slunce už bylo zase nepříjemně vysoko, páliło a rozpalovalo všechno bez rozdílu a já se snažil nevnímat bolest. Chtělo by to teď myslet na něco hezkého, ale dnes mě nějak nic nenapadá...

* * * * *

Tentokrát jsme vyrazili klidným tempem. Do setmění už to do Wertingu stejně nestihneme. Win šel opět v čele naší oslabené karavany. Kráčet klidně, jako by zapoměl jak ještě včera pospíchal. Spíš teď přemýšlel. V tomhle člověku se těžko někdo vyzná. Nepokoušel jsem se ho dál pochopit a věnoval se svým problémům. Liz šla vedle mě také mlčky, i Geronymo dál mlčel a tvářil se nepříjemně. Ostatně jako vždy. Rázem jsme asi vypadali jako ta nejzamýšlenější karavana v pustině. Nutno dodat, že mě to štválo. Zrovna teď bych si s někým rád popovídal. O čemkoli. Vůbec se mi totiž nechce přemýšlet. Víím že se mi v hlavě honí spousta otázek kolem života, smrti, Liz a Winových beden, ale nemám nejmenší chuť se s ničím z toho zabývat. Řešení je stejně někde "tam venku" a ne uvnitř mojí hlavy. Kdyby tu tak byl Joy. Určitě by měl nějakou zajímavou historku...

Kapitola 7.: Do ráje a zpátky...

Písek, písek, písek... Nekonečné pláne písku. Hromady malinkatých zrníček se spolu s kamením jako souvislý příkrov dnešního světa táhnou přes velkou část jihozápadu. K čemu? Z tolika písku snad nikdo radost mít nemůže. Do betonu by ho bylo tolik, že by se jím dal zalít celý kontinent. A stejně se dneska nikde moc nestaví. Většina měst žije z trosek minulých časů, tak na co tolik písku? Ani kdybych byl dítětem, nemohl bych z něj mít radost. Zkuste si z něj postavit hrad. Nejde, že? Přesně... Všude je tak sucho, že "postavíte" leda další hromadu a tu vám stejně do hodiny roznese vítr. Tak proč sakra tolik písku? Historie nás učí, že za všechno tohle můžou lidé před námi. Právě ti, co z vlastního rozhodnutí několika tlačítka poslali civilizaci o stovky let nazpátek. A pak že stroj času je jen fikce...

Zamyslel se někdo tehdy co budeme dělat se vším tím pískem? Těžko. Voják seděl u telefonu, ten zazvonil a rozkaz zněl jasně. *Tak to prostě zmáčknu.* Co na tom, že stromy v parku už nikdy nebudou stínit povalujícím se lidem, dětem to zboří všechny prolézačky a jen tak mimochodem to v minutě smázne prales velký jak Evropa a milion lidí z vedlejšího města roznese vítr spolu s ostatním popelem. A to tlačítko nebylo jen jedno. Voják mačkal a mačkal, se zuřivostí v očích a pocitem vládce světa... Užil sis to? Byla to sranda? Tak si zkus v tom tvym podělanym světě chvíli žít... Je všude..., svět z písku...

"Blbec," řekl jsem nevědomě nahlas...

"Kdo?" Ozvala se Liz, jež šla mlčky vedle mě už skoro půl dne.

"Ale nic. Jen tak přemejšlim nahlas."

"O čem?" Zeptala se zaujatě.

"O písku."

"Aha," odvrátila zklamaně pohled.

Chápu jí. Debata o písku není příliš zajímavá a originální. Ani to věčné přemýšlení o něm a jeho smyslu. Je to už trapná historka. Ale co s tím uděláte? Písek je první, co si uvědomím když se probudím v pustině. Vyklepáváte boty, je v nich písek. Foukne vítr a chroupete písek. Do nezvykle jemného písku se boříte třeba čtvrt dne cesty. Přijde písečná bouře a zabije vám kamaráda... Tak jak sakra na ten zpropadený písek chvíli nemyslet...

* * * * *

Konečně přišel večer. Utábořili jsme se už v místě, kde hraničí opravdová poušť s příjemnější částí pustiny bez písku. Konečně jsem pod sebou ucítil pevnou půdu. Vyprahlou a rozpraskanou krajinu sice nepokrývala čerstvá tráva ani zelenající se stromy, ale cokoli je lepší než písek. Rozhlédl jsem se po okolních kopcích na severu. Už jsme blízko. Do Wertingu už to může být jen pár hodin. Teď po setmění by nás do města ale stejně nepustili, takže je rozumné se na celou věc ještě v klidu vyspat.

Lehnul jsem si na svou potrhanou deku a koukal na hvězdy. Jen sem tam jsem zaslechl hovor ostatních od společného ohně. Už jsem si ani nechtěl s nikým povídat.

Celý den mě pronásleduje myšlenka na svět před válkou. Slyšel jsem o něm hodně, viděl jsem obrázky, velké plakáty a staré kalendáře. Louky, lesy, barevné květiny, řeky říčky a všude spousta roztomilých větších či menších zvířat. Nikdy jsem taková neviděl. Ale jestli byla příroda opravdu dřív taková, musel to být ráj... Procházet se po lesích, zaplavat si v jezeru a nemuset se bát zbytkové radiace... To by bylo jiné. Nádherné, Dokonalé... Lehl bych si do trávy a pozoroval koruny stromů nade mnou, plné všeho toho života. Vydržel bych tak klidně celý den a po setmění bych si lehl třeba doprostřed louky a pozoroval hvězdy. Jako teď.

Aspoň že hvězdy nám zůstaly. Jen s tím rozdílem že by mě za uchem šimrala čerstvá tráva, voněly by všechny ty kytky kolem a vítr by místo neustálého přinášení písku jen šustil listím...

"Pořád zamyšlen?" Zeptala se právě příchozí Liz.

"Trochu zamyšlen... A dost unaven."

"Hm, to jo... Dlouhý den. Už se těším zase do města." Rozbalila svou deku vedle mé a lehla si.

Chvilí jsme jen tak oba koukali na nebe.

"Myslíš že někde zůstalo kus normálního světa?"

"Jako bez pouště, se stromy... a tak?" Zeptala se překvapeně. "Možná... Možná někde malej kousek přírody zůstal... Někde nejspíš hodně daleko odsud..."

Pozoroval jsem hvězdy a hlavou se mi honily obrazce, které ty výraznější z nich jen tak tiše pospolu utvářeli...

"Jestli existuje..., rád bych ho někdy viděl..."

Liz se jen zasmála. "Jo to já taky... Kdo by nechtěl... Pryč z té věčné pustiny."

"Aspoň kousek toho ráje musel někde zůstat, ne?"

Neříkala nic... Jen jsme stále koukali někam tam nahoru do nekonečného prostoru.

"Jednou ho najdu," řekl jsem rozhodně.

"Tak fajn... Až půjdeš, můžeš mě vzít s sebou?"

"Proč ne... Jestli je to tak daleko, aspoň nepůjdu celou cestu sám," odpověděl jsem jí také v legraci. I když... Malá část mé duše se té myšlenky už nechtěla vzdát a nutila mě dál uvažovat. Co kdyby přece jen...

Tu noc jsem měl sen. Po dlouhé době konečně jiný, než složený ze vzpomínek a hrůz... Procházel jsem pustinou, jako kdykoli jindy. Ale ne, ne jako jindy, dneska mám přesný cíl! Po tolika letech všeho toho putování... A teď mám konečně svůj cíl... Konec putování... Konec pustiny... Ocítám se na břehu ohromného jezera. Rozhlížím se kolem, ale kromě vody tu není vůbec nic... Počkat! Vedle mě stojí staříčkový muž s dřevěnou holí a hledí mi do očí... Má zvláštní pohled. Nemůžu si vzpomenout koho mi připomíná. Dlouho na mě jen tak kouká a pak se pomalu otočí a ukáže rukou kamsi na obzor. Nevím co tím chce říct, ale to už jsem na lodi, která tím směrem míří...

Hodně daleko, tam v dálce přede mnou se objevuje pobřeží. Písek a... Ano! Písečná pláž přechází v zelenou louku... Najednou loď narazila a já vypadl přímo na pláž. Vstávám a procházím po louce a dál, mezi stromy, do stále hustšího a hustšího lesa... Skutečné stromy?! Živé stromy všude kolem! Chci se jednoho dotknout, ale zem pode mnou se najednou otřásla. A znovu! Ne... Znovu už ne! Rozhlížím se kolem sebe, otáčím se pořád dokola. Odkud to přišlo? Kde dopadají další rakety?! Prosím..., prosím ne! Neničte tohle všechno znovu...

* * * * *

"Zpátky v realitě?" Zeptala se Liz a přestala se mnou třást. "Promiň, ale musela sem tě vzbudit, i když ses zrovna tvářil tak šťastně, za chvíli vyrazíme do města."

"To je dobrý Liz," odpověděl jsem rozespalé a promnul si oči. Sedl jsem si a opřen o vůz jsem se rozhlédl po krajině. Za pár vteřin už jsem byl dokonale probuzen ze všech snů. "Dobrý ráno..., pustino."

Liz už si balila svou deku. "A co se ti vlastně zdálo pěknýho?" Mrkla na mě. "Zjevila se ti snad nějaká vysněná princezna?" Zeptala se, ale hned jí došlo co vlastně řekla a úsměv zmizel.

"Jo, tak něco," odpověděl jsem stroze a jal se také balit věci.

"Promiň, já nemyslela... Byl to jenom vtip..."

"Jo já vim... Necháme toho, jo? Sem v pohodě," řekl jsem malinko podrážděně.

Liz sebrala sbalené věci a beze slova odešla k ostatním. Někdy jí prostě nechápu...

Jen co jsem sbalil deku, Win zavelel k odchodu. Brahminy neochotně zabraly a vozy se na šmajdajících pneumatikách s charakteristickým skřípěním daly do pohybu. Snídal jsem za pochodu a pozoroval stále se přibližující nepravidelnou siluetu města v dáli. Ještě že tak, další den už bychom museli hladovět, protože v bedně se zásobami zbylo leda tak pár zrněk písku usazených na dně jako další památka na prožitou bouři...

* * * * *

Kola vozů se zastavila. Když celý den posloucháte to jejich slabé skřípání, je to najednou divný pocit. Vozy stojí, ale v hlavě se vám ještě nějakou chvíli jejich vrzání bude rozléhat. Doufám že Wina napadne věnovat se chvíli jejich údržbě, jinak by to mohlo na celou tu jejich slavnou výpravu mít za chvíli psychicky destruktivní následky. Každopádně pozitivní je to, že jsme zastavili před bránou největšího města jihovýchodu – Wertingu.

Werting je město dost bohaté. Když se zde po opadnutí radiace usídlili první lidé, těžili z relativně málo poničených domů, protože město samotné nebylo nikdy žádnou ničivou silou přímo zasaženo. Největší zkázu tady představovala pouze neviditelná plíživá smrt v podobě smrtícího záření, která přišla v posledních záchvěvech velké války a z poklidného, na tehdejší poměry menšího města, se stalo město duchů. A tak se nová zdejší komunita rychle rozvíjela

a rozrůstala o nové a nové poutníky přicházející z pustin, ale i z jiných okolních měst, když se doslechli, že život může být o něco málo příjemnější než život v troskách.

Dnes je z Wertingu centrum celého jihovýchodu a žijí zde ti nejbohatší lidé z oblasti. Samozřejmě že i tady existuje ona všudypřítomná vrstva bezdomovců, feťáků a šlapek, ale místní zákony se jí léta snažily šetrně zlikvidovat, až se nakonec město rozdělilo na tři části. Nejbohatší částí je takzvaná Obchodní čtvrť, kde se pochopitelně dá sehnat většina věcí, které dnešní svět nabízí. Jsou tu kšefty se zbraněmi a nejrozumnějším vybavením, ale obchoduje se tu i s potravinami a vodou. Za zábavou se tu musíte vydat do Čtvrti hráčů. Je to vlastně jedna dlouhá zalomená ulice se s několika hospodami a třemi většími hernami. Takové malé Reno na okraji města. Přestanou-li vás bavit karty a ruleta, můžete se jít pobavit s některou z lepších šlapek, postávajících před kasíny. Na provozování své výdělečné činnosti tady musí mít celkem drahé povolení, takže je u nich zaručena určitá úroveň "exkluzivity". Ovšem asi si umíte představit, kde začínaly, takže doporučuji stejnou ostražitost jako kdykoli jindy. Všechny ostatní žijí společně s pochybnými dealery různě kvalitních drog a chudáky žijící z krádeží a žebroty ve Čtvrti nadějí. Někdo jí tak kdysi nazval proto, že právě sem se s nadějemi stěhují noví poutníci z pustin, kteří doufají, že se jim podaří nějak uchytit ve zdejší ekonomice a najít si práci. Pár lidem se to skutečně podaří, ostatní zapadnou někam do koloběhu drog nebo mezi gangy zlodějíčků.

Obecně je Werting město dobře hlídané a za své brány nepustí natrvalo hned tak každého. Chce to buď dobrý důvod, známosti někoho z podsvětí nebo tučný příspěvek do městské kasy. Těm, kdo jen prochází nebo přišli za obchodem je ale město samozřejmě neustále otevřeno.

* * * * *

Protože jsem šel jako poslední, jen z povzdálí jsem pozoroval, jak Win debatuje se strážemi u brány. Vysoké a svalnaté postavy s automatickými puškami budily u všech příchozích jistě oprávněný respekt a existencím s pochybnými záměry dávaly tušit, že to tu pro ně nebude nijak snadné. Win jednomu z nich podal láhev pálenky a za pomoci přehnané gestikulace se mu zřejmě snažil něco vysvětlit. Ten ale jenom s nezměněným výrazem ve tváři zavrtěl nesouhlasně hlavou a láhev schoval do kapsy. Vyřízeno. Win nám tedy konečně pokynul ke vstupu do města.

Když jsem jako poslední procházel kolem strážných, jen jsem jim přátelsky pokynul na pozdrav, ale žádné odpovědi se mi nedostalo. Kamenné tváře jakoby hleděli skrz mě někam na obzor.

"Nejsou moc milí," poznamenal jsem poté, co jsme vypřáhli a zavřely do ohrady všechny brahmíny.

"Tos je vystih," odpověděl Win.

"Stráže nikdy nebývají milí, je to jejich práce, ne?" poznamenala s úsměvem Liz. "Kdybych tu stála..."

"Liz, mohla bys mi prosím podat moje věci?" Utišil jsem jí a vrátil se k Winovi. "Ptal ses jich na Sedmu?"

Win už zase šmátral v kapsách po svém tabáku. "Jasně... Beze stopy. Prej tu takovejch projde spousta a hlavně tihle dva včera neměli službu," řekl a zamyšleně sledoval svoje ruce jak už zcela automaticky balí tabák do úhledného cigára. "Uvidíme s čím přijde Troll. Už nás tu musí někde čekat."

"Hmm... Takže co teď?"

"Co myslíš? Dostaneš své peníze a sme vyrovnaný. Podle dohody," odpověděl, dlouze potáhl kouř spálené tabákové směsi a rozhlédl se po městě.

Přesně. Měl pravdu. Dohodu jsem dodržel a ostatní už není moje starost. Nemusím a ani nechci se plést do cizích starostí, navíc Win je dost schopný na to, aby potřeboval moji pomoc... "Dobrá..."

Sáhl do kapsy pro peníze. "Tady máš," dal mi smluvených sto babek. "Na podíl z naší kořisti si můžeš buď počkat a nebo," odpočítal ještě několik bankovek, "nebo ti můžu dát teď rovnou nějaký peníze a navrch třeba jednu pušku nebo pistoli," odhrnul plachtu z povelu a otevřel bednu s kořistí. "Vyber si."

Liz se právě vrátila se všemi našimi věcmi.

"Dobře, vezmem si tyhle dvě Beretty plus krabici nábojů a budem vyrovnaný." Podíl z celé kořisti by byl sice asi větší, ale peněz jsem měl dost. Měl jsem radši všechny účty hned srovnané. Ačkoli se mi Win stále jevil jako dobrý chlap, stejně mi na něm a jeho tajnostech pořád něco nesedělo, takže bude lepší být od všeho radši pryč. Mám teď úplně jiné plány a než se podaří Winovi všechno zboží prodat, bude to trvat možná i pár dní.

Win souhlasil a podal mi další peníze i vybrané pistole. "Je čas se rozdělit... Ale nebylo to s tebou špatný, chlape," poplácal mě po rameni. "Kdybys někdy hledal práci..."

Trochu jsem ucuknul jak mi rukou projela bolest. "Jo, taky sem si to cestování užil," přejel jsem druhou rukou obvaz. "Ale na druhou stranu, aspoň sem znovu našel Liz."

Win jen souhlasně přikývnul. "Měj se dobrodruhu...", řekl ještě, posunul si klobouk víc do čela a odcházel někam za Geronymem.

"Tak sme zůstali sami," usmála se Liz. Ona se vlastně usmívá skoro pořád. Obdivuju jí za to. Osobně jsem důvod k radosti neměl už dost dlouho.

"Jo, jdem se někam najíst..."

* * * * *

Seděli jsme v lokále v Obchodní čtvrti nad talíři s místní specialitou s podivným názvem. Tahle hospoda byla sice dost drahá, ale tomu také odpovídala její úroveň. Až jsme si tady v našem pustinou poznamenaném oblečení nepřipadali moc přirozeně. Sem tam se na nás některý z těch dobře oblečených vážených obchodníků dlouze zadíval, ale jinak nebyly problémy. Máme peníze, tak jsme vítáni. Tak to chodí všude.

"Jak daleko je to ještě do Hubu?" Prolomila chvíli trapného ticha Liz.

"Daleko? Těžko říct. Sama si viděla že při takovym cestování se může stát dost věcí co ti změní plány." S chutí jsem se zakousl do zvláštní pečinky.

"Rozumím... Mít auto, bylo by to všechno jednodušší."

"Hmm..." Pečené maso výborně chutnalo. Takové křehké, světlé a šťavnaté. Nic podobného jsem ještě nejedl.

"Ale co, takhle to bude zajímavější... A s tebou se ani nemusím ničeho bát, vid' hrdino?"

"Se..." překvapením mi na chvíli zaskočilo kus masa v krku. "...Se mnou? Ne, to nemusíš, protože zůstáváš tady. Nikoho sebou neberu..."

"Ale jak..."

"Prosím! Teď ne... Myslim že si teď potřebujeme oba odpočinout a na tyhle věci máme dost času. Souhlasíš? Díky..." Její obvyklý úsměv jí z tváře okamžitě zmizel, ale už neřekla ani slovo. Jako okřiknuté dítě se dál dívala už jen do jídla.

Mlčky jsme dojedli a opustili hospodu.

"Najal sem nám tady na noc pokoj," řekl jsem jí venku.

Jen se na mě podívala a pak zmizela někde mezi domky ve vedlejší ulici. Nechal jsem jí. Bude lepší když se do večera neuvidíme. Nevím, jak bych se s ní po tom zklamání v hospodě teď bavil.

Rozhodl jsem se projít místní obchody a nakoupit potřebné zásoby, než konečně spočinu na měkké posteli v pokoji nad hospodou. Doufám že na hodně dlouhou na nerušenou dobu...

Kapitola 8.: Den ve městě

Uložil jsem si všechny věci v našem pokoji a vydal se do centra. Život v obchodní čtvrti byl v plném proudu. Procházel jsem mezi postávajícími skupinkami bavících se přátel, míjel podobně osamocené nakupující poutníky a nechával se nalákat cedulemi a poutači před místními obchody. Velké město nabízelo opravdu nepřeborné množství zboží. Mnohé obchody se omezovaly jen na klasické zbraně a vybavení, jiné nabízely vzdělání a moudra dávných časů ve velkých svazcích zažloutlých papírů nebo na ošoupaných holodiscích. Rád jsem se probíral různým zbožím a debatoval se vstřícnými prodavači. Pro člověka zvyklého na samotu je tahle možnost komunikace příjemnou změnou. Nakoupil jsem nějaké zásoby, munici a také obvazy a desinfekci na mé zranění.

Na samém konci obchodní čtvrti, kde hraničila s cípem Čtvrti nadějí a Hráčské, mě zaujal ještě jeden obchod. Takový docela malý, zastrčený a nenápadný obchůdek. Ke vstupu do otevřených dveří nelákala žádná reklamní tabule, jen ručně psaná cedula vyvěšená nade dveřmi přichozím říká: "V každém koutu světa je něco zvláštního, něco zajímavého, něco co stojí za poznání..." Odolat tomu co se za nápisem skrývá prostě nepřicházelo v úvahu.

"Vítej, poutníče," ozvalo zezadu. Až pak jsem si všiml starce s knihou v ruce, který se nenápadně krčil za pultem v houpacím křesle.

"Dobrý den přeju."

Odložil knihu a prohlížel si mě. "Odkud přicházíš cizince?"

"Odkud? Teď zrovna z jihu."

"Takže cestovatel... Jo jo, hned sem to poznal." Mluvil pomalu a s úsměvem na tváři. "Všichni jste podobní." Přišel blíž a rukou přešel nad stolem se zbožím. "Přivedla tě zvědavost, jako ty ostatní, že?"

Rozhlédl jsem se po jeho zboží. Na okolních stolech i ve všech policích bylo nepřeberné množství všelijakých věcí. Ani zbraně, ani drogy, ani jídlo. Jen různé znaky kdovíjakých organizací, zdobené nádoby různých kultur, cedule se zpola odloupanými názvy neznámých měst, větší či menší sošky z různých materiálů, vlaječky a vlajky, barevné uniformy, staré stříbrné a zlaté šperky a ozdoby, umělecky vyrobená pouzdra na pistole, staré elektronické součástky a další a další nejrůznější věci, které skutečně nejspíš pocházely ze všech koutů světa.

"Vy tohle všechno prodáváte?" Zeptal jsem se udiveně.

"Prodávám, sbírám, měním za jiné... Přijde na to," rozhlédl se stařec. "Je to už taková moje záliba," pokračoval. "Cizinci přicházejí z velikých dálek a s nimi i všelijaké věci zapomenutých dávných časů. Někdy tu něco nechají jen tak z lítosti nad bláznivým starcem, jindy vymění za něco jim bližšího nebo za peníze," mluvil a procházel svým krámkem přičemž zamyšleně sledoval všechny ty věci a věcičky v regálech. "Pak jsou tu zas jiní lidé, kteří buď hledají něco určitého nebo se jim určíta věc jen zalíbí a koupí ji. Přicházejí i bohatší lidé, kteří se u mě zastaví třeba pro nalezené šperky nebo hledají něco do svých sbírek. A nakonec se tu občas zastaví různí vynalézaví pomatenci pro nějakou tu elektronickou součástku a ti většinou dobře platí, když naleznou co chtěli..." Obešel celý krámk a vrátil se zpátky ke mně. "A tvé putováním ošoupané kapsy neskrývají nic co bys tu třeba mohl zpeněžit, cizinče?"

Rád bych tu tomu podivnému starci nechal něco i darem, ale jediná zvláštní věc, kterou jsem nosil po kapsách byl znak Bratrstva. Znovu se mi vybavilo, jak jsem ho tenkrát sebral z pouštního písku toho dne, kdy se můj život podruhé od základu změnil. Byl to malý kovový znak s mečem a ozubenými koly, který se po výbuchu nejspíš odloupl z kapoty Hummeru. Aniž bych ho starci ukázal, zastrčil jsem ho zpátky hluboko do kapsy. Ani nevím proč. I bez něj mám na ten den vzpomínky až moc živé...

"Nic. Žádné zvláštní věci s sebou netahám... Ani by mě nenapadlo, že by někdo o něco takovýho měl zájem," řekl jsem po pravdě. "Snad příště..."

Ctěl jsem udělat starci radost a proto si z jeho sbírky vybral a koupil aspoň jednu malou modrou plechovou láhev. Číslo na ní vyražené údajně značí číslo vaultu ze kterého pochází.

Co je na tom pravdy nevím, ale na tom nezáleží. Hlavně že se vešla pohodlně do kapsy u kabátu a snad jsem si ji koupil i jako takovou vzpomínku na tenhle podivný obchůdek, kde se člověk na chvíli ztratí v čase i prostoru...

Venku už se zatím slunce přehouplo přes vrchol své cesty. V téhle odlehlé části už na ulici tolik lidí nepotkáte. Jen sem tam se tudy někdo zajde pobavit z obchodní do Hráčské čtvrti. Tam jsem měl teď namířeno i já. Ale něco mě přece jen vyrušilo a donutilo se zastavit. Do ticha se ozývaly nepravidelné kovové rány. Zvědavost mě dovedla ještě kousek za starcův obchůdek.

Po zvuku jsem se dostal až do jakési dílny. Uprostřed tu stálo torzo auta, tedy spíš jen kostra auta s motorem a sedačkami a u něj chlápek s kladivem, který se zrovna snažil cosi rozmlátit. Aspoň tak to na mě působilo. Hned si mě všiml a na chvíli položil kladivo.

"Hej, ty! Co tam tak stojíš? Si novej?"

"Novej?" Překvapil mě. "Novej co? Jen sem šel náhodou kolem a..."

"Tak ty nejsi od nich?" Zeptal se a viditelně se mu ulevilo.

"Já... No řekl bych že ne, ať jsou kdokoli," odpověděl jsem a chtěl odejít.

"Aha, dobře. Ale počkej! Můžeš mi tu jenom něco podržet? Už se to tady snažim vyndat půl hodiny a za chvíli už to asi tím kladivem fakt rozmlátím."

Proč ne. "A co to s tím vlastně děláš?"

"Co asi, spravuju tohle auto... Nejsi asi moc bystřej co?! Odkud že to si? Radši tohle vem a opři se do toho." Dal mi páčidlo a ukázal co s ním.

"Jen procházím... A o mou bystrost se neboj, jen se mi to zdá dost..."

"Dost co? Dost rozbitý? Jo, bylo na šrot, ale proto ho asi spravuju, že?"

Přizvedl jsem trubku kterou mi ukázal a společně se nám jí podařilo celkem hladce vyndat.

Mechanik si oddechl a výtězně mi zamával trubkou před očima. "A pak že to nepude," otřel si pot z čela.

"Ty fakt myslíš, že tohle někdy pojede?" Znovu jsem si prohlédl obnaženou kostru bývalého vozidla.

"Jestli to pojede?" Vstal a zasmál se. "Už před měsícem sem to testoval! V noci sem s touhle károu dvakrát projel Čtvrť nadějí skrz nazkrz a motor i napájení jsou bez problému!" Prohlásil hrdě.

"Ono to fakt jezdí?" Neskrýval jsem překvapení. "A proč jen v noci?"

"Abych to utajil! Všichni mě tady mají jen za blázna co se už čtvrt roku hrabe s krámem kterej dotáh odněkud z pouště, ale mě to nevadí. Naopak... Kdyby se určitý lidi domáklí že funguje, brzy bych o něj přišel."

"Tady ve městě? Přece..."

"Nic nevíš," přerušil mě. "Myslíš si že tady někdo dává nějak extra pozor na spravedlnost? Vládne tady normální podsvětí jako všude jinde," rozhazoval rozčileně rukama. "Prachy, prachy, všichni chtěj prachy. Každý tejden tu ode všech vybíraj ty jejich 'daně' jen za to, že tu se svým krámkem si. Parchanti. Nikdo z nich se nestará, že moje dílna skoro nic nevydělá. Kolik lidí si u tebe dneska nechá něco opravit? Pár prkotin za celý měsíc... Nezaplatíš a vykopou tě..."

"Počkej, co to má co dělat s tím autem?"

"To auto je to jedniný cenný co mám. Protože jezdí! Kdyby to věděli, dávno by ho měl někdo z podsvětí. Víš jak je taková věc vzácná?"

"Takže...?"

"Takže až to dodělám... Hliníková kapota, novejš lak, chromovaný kola...", říkal zasněně, jako by už auto viděl v celku. "Bude to moje poslední dílo," posmutněl. "Jak bude hotový, zavřu to tady, auto prodám ho nějakýmu boháči, třeba z Obchodní čtvrti nebo jinýho města." Pomalu se rozhlédl po své dílně. Pak odsud vypadnu někam na sever a otevřu si bar, hospodu nebo něco... Hlavně abych měl už klid." Zamyšleně znovu pozoroval imaginární křivky budoucího auta.

"Hotovej americkej sen...", prolomil jsem chvíli ticha.

"Jo, tak něco," chopil se znovu vymontované trubky. "A co tvůj plán?"

"Můj plán? ... Zajít se trochu pobavit do vedlejší čtvrti a pak se pořádně prospat," odpověděl jsem s úsměvem.

"A trochu víc do budoucna?"

Jen na chvíli jsem se zamyslel a hlavou mi proběhlo pár okamžiků z minulých let.

"Přežít...", odpověděl jsem a bohužel to byla jediná pravda. "Možná jednou... Chci říct, třeba se jednou taky někde zastavím a..." Myšlenku přerušil zvuk kladiva, které mechanik upustil na zem. "No nic, rád sem tě poznal," otočil jsem se a odcházel z dílny. "Třeba se jednou zase zastavím na kus řeči ve tvym baru..."

"Jo, měj se dobrodruhu," zavolal za mnou ještě mechanik....

Slunce na své cestě už zase trochu postoupilo. Nějak rychle ten den tady ve městě ubíhá. Vydal jsem se tedy už konečně přímo do Hráčské čtvrti za zábavou.

* * * * *

Hráčská čtvrť byla teď odpoledne téměř prázdná. Ještě je brzy. Je to dobře, nemám rád davy lidí, člověk pak ztrácí přehled. Když jste zvyklí z pustiny na neustálé sledování okolí kvůli možnému nebezpečí, davy lidí vám na klidu rozhodně nepřidají. Takhle jsem mohl aspoň na chvíli opravdu vypnout a dát si pár piv. Zapadnul jsem hned do první slušné herny. Klientela tu bývá různorodá. Chodí se sem často pobavit místní obchodníci, ale také sem přijdou zkoušet štěstí putující dobrodruzi podobní mé vizáži, takže jsem mezi těch pár přítomných tak nějak nenápadně zapadl. Na delší dobu...

Příjemné prostředí a obsluha tu přímo sváděli k delšímu pobytu než si člověk naplánuje. I mě tu zbytek dne u několika piv, pár automatů a dvou výher v ruletě přímějně utekl. Když už jsem definitivně ztratil pojem o čase, začínal v sobě cítit hladinu alkoholu a bilance mých sázek a výher byla zrovna v plusových číslech, rozhodl jsem se odejít. Už se to tu stejně začínalo plnit lidmi...

Momentální pouť zářivého kotouče bych už jen těžko určil. Slunce už dávno zapadlo a z pouště sem vítr přivál večerní chlad. Zapnul jsem si kabát o dva knoflíky výš a vyrazil přes roh Nadějí a Obchodní do našeho pokoje, kde, jak doufám, bude už Liz. Uvědomil jsem si, že mě asi nečeká moc příjemný rozhovor a o to míň se mi chtělo zpátky. I když na druhou stranu vidina pohodlné postele na celou noc mě dost lákala. Při troše štěstí bude už Liz spát a vše se vyjasní až ráno.

Pomalů jsem se coural potmělou ulicí ke konci čtvrti. Světlo neónů lákajících všechny hráče tu už zcela pohltila černá tma a díky nefunkčnímu pouličnímu osvětlení bylo krásně vidět na obrazce vytvářené uskupením hvězd někde daleko nade mnou. Slyšel jsem že jim dokonce před válkou dávali různá jména. Třeba tenhle obrazec, klidně by to mohl být... Z myšlenek mě opět vytrhl vzdálený hluk.

Zaostřil jsem na potmělou ulici, abych se zorientoval. Oči přivyklé na tmu rozeznaly v povzdálí obrysy prvních domů. Odtud také byly slyšet ony zvuky. Vrozená zvědavost mě opět

sama unášela tím směrem. Spousta lidí už mi říkala, že na ten můj talent do všeho se připlést jednou doplatím. A možná měli pravdu. Ozvala se další rána a zase ticho. Stál jsem akorát u starcova cestovatelského obchůdku a už mi bylo jasné, že rámus se šíří nejspíš ze skryté autodílny. Že by ten bláznivý mechanik dělal na autě až takhle do noci? Přestal jsem se krýt za zdí a šel dál. Že on se zase snaží něco dalšího "opravit" tím velkým kladivem...

Pár metrů od dílny jsem zaslechl hlas. "Tak ty nevíš?" Řekl kdosi chraplavým hlasem. Následovala další kovová rána a šramot padajících věcí. To už mi nedalo, doběhl jsem k vratům a opatrně nakoukl dovnitř. Stál tam můj známý mechanik, vedle jeden chlápek s pistolí a další neznámý muž právě rozmlátil silnou trubkou další polici.

"Hej!" Vstoupil jsem do vrat. "O co tu jde kamaráde."

Mechanik vypadal dost vystrašeně. Mohutný chlap s trubkou se zarazil v mocném náprahu a podíval se přes rameno, cože se to děje. "Vypadni magore," odsekl ten druhý chraplavým hlasem.

Nerad jsem vyvolával konflikty, ale tohle se mi nějak nelíbilo. "Proč? Zdá se, že se to tady mému kamarádovi snažíte přebudovat a není z toho zrovna nadšenej."

"Co?" Chlap s trubkou se přestal věnovat rozbíjení a mířil ke mně. "Řek sem hned vypadni ty hovado! Tvoje poslední šance," pokračoval chrapot.

"To už asi nejde," řekl jsem klidně. Chrapoun dal gestem kumpánovi s trubkou povel k eliminaci mé osoby, ovšem jen co trubka prosvíštěla místem, kde by ještě před chvilkou zdeformovala můj klobouk, ozvalo se křupnutí, jak má pěst přerazila útočnickovi čelist. Trubka párkrát zacinkala o povalující se plechy a valila se pryč, zatímco chlap si ustlal na opačnou stranu.

"Seš rychlej, co?" Řekl překvapený chrapoun než spustil palbu.

Přirozeně, že jsem to čekal, a zlomek vteřiny před tím jsem už dopadal na bok za zeď vedle vrat. Rozhavené kulky prosvíštěly neškodně kolem a já už tasil z pod kabátu starý Desert. "Takovej to byl klidnej den," řekl jsem si jen tak pro sebe, závěr zaklapl a kohoutek zůstal připraven spouštět svou dvanáctimilimetrovou zlobu. Jen na okamžik jsem nakoukl za roh, v hlavě si promítl obraz, který mozek stihl zachytit než kolem opět proletěl projektil a za pár vteřin jsem elegantním kotoulem vpadl dovnitř a třikrát vystřelil...

"Amatéri... Co je to zač?" Zavolal jsem nahlas a oprašoval kabát. Zpoza dveří vykoukla hlava a poté vyšel šokovaný mechanik. "Tys... tys ho postřelil?" Koukal na chrapouna. Seděl v nepřírozené pozici opřený o pneumatiku a rukou se snažil zastavit proudící krev.

"Až na třetí ránu, nějak se horším... Copak sem měl jinou možnost?"

"Tys ho zabil!" Blábolil pořád mechanik svou.

"Nevypadá to, tak už se uklidni," šel jsem k němu. "Nic se ti nestalo, ne?"

"Do hajzlu... To... To si neměl dělat," mluvil stále v šoku.

Chytil jsme ho za ramena a zatřásl s ním. "Hej, vzpamatuj se... Tenhle už ti neublíží a ten druhý než se probere," ohlédl jsem se za sebe. K mému překvapení se ovšem chlápek s přeraženou čelistí za mnou mezitím probral, vytušil svou příležitost a nenápadně zmizel. "A hele... asi se fakt horším..."

* * * * *

Mechanik seděl na staré pneumatice a pozoroval postřeleného chrapouna. Ten se kupodivu stále držel při životě. Skoro se nehýbal, jenom chrchlal krev a ani se nesnažil mluvit, ale dýchal. Tipoval jsem ho na postřelenou plíci.

"Tohle je konec," promluvil po chvíli ticha už celkem klidně mechanik. "Chtěl si mi pomoci, ale místo toho si nás tady oba odepsal, chápeš to?"

"No jestli se ten druhý vrátí, nábojů mám ještě dost a myslím..."

"Ne, ne..., nechápeš to," přerušil mě. "Tihle hajzlové nejsou sami. Nikdo tady není sám..."

"Místní gangy?"

"Gangy? Ha ha... Tady nejsi někde v Renu kamaráde, tady patří všichni ke všem... Ukázková forma jednoho velkého podsvětí..." Najednou jako by ho něco vytrhlo ze zamyšlení, vstal a spěšně odešel vedle. S něčím tam chvíli štrachal a pak se vrátil s velkou krosnou v ruce. Rychle do ní naházel co mu přišlo v garáži pod ruku a hodil jí dozadu na auto.

Trochu vyveden z míry jsem jeho jednání mlčky pozoroval.

"Nejvyšší čas jít do prdele...", ulevil si ještě mechanik, když se znovu rozhlédl po své poničené garáži. "Co?" Zastavil se jeho pohled na mě.

"Jen koukám..."

"No právě," podíval se jak na největšího blbce. "Řek bych že do deseti minut je tady partička ostřejších existencí než si myslíš, že si ty. A nepochybuj že mezi nima bude i ten tvůj nověj fanoušek."

"Bez obav, někam se zašiju," uklidil jsem pistoli zpátky pod kabát.

"Jak chceš... Ve městě ti dávám šanci tak do zejtrka. Dlouho si tu nebyl, co?"

Jen jsem přikývnul a odcházel.

"To sem poznal, nemáš vůbec tušení, jak se tohle město za poslední dobu změnilo?!" Zavolal na mě.

"Poslouchám," otočil jsem se ve vratech.

"Tenhle 'gang', jak ty říkáš, toho tady má pod palcem hodně. Hráčská čtvrť je tímhle šmejdem prorostlá a celý město pomalu pohlcovaný jak starý silnice tunama písku...", nasedl za volant.

"Chápeš, že tu nemáš šanci? Než se to tu rozkřikne, je čas vypadnout... Pomohl si mi... Jo, stejně by mě odsud za chvíli vykopali a všechno zničili... Takže jestli chceš, můžeš jet se mnou," nabídl mi sedadlo vedle sebe. "Nedělám to jenom z dobrý vůle, ale kamkoli odsud je to daleko a v pustině se mi ostřílenej kámoš jako ty hodí, chápeš mě... A hlavně, oba chceme rychle zmizet." Z kapsy vylovil stříbrný klíček a nastartoval motor. "Tak co?"

Když jsem to tak poslouchal, nebylo těžké si v hlavě všechno srovnat. Dovedl jsem si celkem reálně představit, že všechno to o čem mluví, je pravda. Něco takového se vlastně dalo tušit v každém velkém městě, ovšem člověk si podvědomě raději nechává pro sebe tu 'hezkou' představu o světě, když je to jen trochu možné. Jedině tak se může na chvíli uvolnit a hodit za hlavu všechny starosti z pustiny. Kde jinde než v tak pěkně zařízeném a zachovalém městě... Aspoň do chvíle, než vás někdo postaví tváří v tvář realitě... "Vypadnem... Nejdřív ale musíme ještě něco vyřídit..."

* * * * *

Tiše jsem vtrhl do pokoje. Liz ležela na posteli a zdálo se že spí. Sebral jsem svůj bágl a všechny věci. Chtěl jsem zase rychle zmizet, ale nemohl jsem tam Liz jen tak nechat. Oknem pronikající světlo pouliční lampy lehce osvětlovalo ležící krásku, mou dávnou princeznu dohnanou životem až sem. Proč já sakra nemůžu žít normální život? Proč? Schizofrenní myšlenky opět sváděly nelítostný boj na který ovšem nebyl čas. Vzít jí s sebou? Ne, být se mnou znamená nebezpečí... Na stolek vedle postele jsem položil tisíc dolarů a dvě pistole z kořisti od Wina. *Snad ti to pomůže začít lepší život*, říkal jsem si v duchu. Ke zbráním jsem přiložil ještě krabici s náboji. *Hodně štěstí princezno...*, zadíval jsem se na ní naposledy. Ještě jsem jí malinko upravil deku nechal jí svým snům o lepším světě. Z pootevřené krabice se

však v zápětí vykutálel jeden náboj. Devítimilimetrová munice se rychle valila na okraj stolku a než jsem stačil zareagovat, několikrát hlasitě cinkla o podlahu.

"Nicku?" Probrala se Liz a mžourala po místnosti.

"Zvykni si konečně že teď se jmenuju Chris," řekl jsem automaticky.

"Já vím... Už jsi zpátky?" Posadila se celá rozespálá na posteli.

"Ehm.. jo..., ale nenech se rušit a spi klidně dál," zašeptal jsem a pomalu couval ke dveřím.

"Jak bylo ve... Co to je?" Všimla si pistolí a peněz na stolku.

Schovávat bágel za zády v tu chvíli ztratilo význam. Přehodil jsem si popruh přes rameno a snažil se zformulovat co nejkloudnější větu. "No... Plán se trochu změnil a musím pryč z města o něco dřív, takže... Tohle je pro tebe."

"Cože? Tak to ne, nechci tady..."

"Nemám čas se s tebou hádat!" Zakřičel jsem na ní. Z venku se ozvalo troubení klaksonu. Netušil jsem že ta 'bugina' má taky klakson, ale bylo jasné, že za chvíli odjede ať už se mnou nebo beze mě. "Nemůžeš jít se mnou, takže si vem tyhle prachy a snaž se zase neudělat žádnou kravinu!" Snažil jsem se zapůsobit co nejvíc zle a prásknul jsem za sebou dveřmi.

Na pár vteřin mě ještě přepadla lítost, ale raději jsem rychle seběhl schody a proběhl lokálem k autu.

"Jak to šlo?" Zeptal se mechanik, a snažil se nastartovat.

"Radši jed'."

Chvilí po mě vyběhla také ze dveří téměř neoblečená Liz s pistolemi a penězi. "Počkej chvíli! Tohle si klidně můžeš nechat, ale než zmizíš..."

"Sakra chlape jed' už," okřiknul jsem mechanika.

Oblečená-neoblečená krásná mladá žena v chabém světle poblikávající žárovky ho natolik vyvedla z míry, že mu motor opět sám zhasnul.

"Je to důležitý!" Znovu spustila Liz.

V tom zpoza rohu protějščí budovy vyšli tři muži. Jejich dlouhé stíny se ve světlech pouličních lamp táhli až k nám. "To sou voni!" Zařval mě dobře známý chlápek, který ovšem vyměnil ocelovou trubku za loveckou pušku a první projektil z její hlavně cinknul o konstrukci auta nebezpečně blízko našim hlavám. Liz pohotově upustila balík peněz a na útočníky vypálila z obou pistolí. Ti se pod smrštěí desítek devítimilimetrových argumentů raději rozhodli vyčkávat na posilu a znovu zapadli do bezpečí hromady bodrelu a stínů za domem.

"Vidiš, právě tohle sem sakra nechtěl!" Zakřičel jsem na Liz a mechanik končně znovu nastartoval. "Takže další změna plánu!" Natáhl jsem se pro Liz kryjící se za autem a vytáhl ji k sobě nahoru. Kola naší káry několikrát naprázdno prohrábla na písčném podkladu a pak už jsme vyrazili zběsile vpřed.

"Prachy!" Vzpomněla si Liz na balík malých bankovek povalující se v písku...

Levou rukou jsem se držel konstrukce střechy a pravou pevně objímal svou princeznu, jako rytíř zachraňující svou milovanou před zlem. Za tohle zlo jsem ovšem mohl vždycky jenom já. "Zapomeň na ně a pevně se drž..."

Kapitola 9.: Jsou věci, co mi nedají klidně spát...

Když jsme doslova vystřelili z bran Wertingu a zdánlivě klidné město nechali za sebou, mohli jsme v klidu zpomalit. Byla to vlastně nutnost, protože pustinu zahalenou do tmy nám osvětloval jen intenzivní odraz slunečního světla v úplňku Měsíce. Nebylo kam spěchat. V celém Wertingu by nemělo být v současnosti další funkční vozidlo, kterým by nás kdokoli mohl sledovat. Aspoň malá dávka štěstí. Druhým důvodem rozvážné jízdy byla samozřejmě absence jakékoli "oficiální" silnice. Zbytky předválečné dálnice směřující na sever pohltila pustina hned po pár kilometrech za městem. Nutno říci, že pustině v tomto ohledu pomohli zpočátku rozhodující měrou sami lidé, když se veškeré tavitelné povrchy doslova roztekly v okruhu několika kilometrů od epicenter explozí atomového posledního soudu. Vzdálenější části dnešní pustiny pak smetla tlaková vlna, rolující před sebou koberec dálnice a všechno ostatní jako obrovská přílivová vlna.

"Řekne mi někdo co to mělo znamenat?" Zeptala se Liz, když se konečně usadila na zadním sedadle.

"Měla si je zabít!" Ozval se mechanik za volantem, stále ještě v šoku.

"A koho? Kdo a proč na..."

"Říkal sem ti, že jít se mnou není bezpečný," vztekla jsem jí přerušil. "Kdybys mě aspoň jednou poslouchala..."

"Nejsem malá! Rozhoduju se sama co chci a co ne, nepotřebuju tvý názory!"

"Fajn! tak co tady děláš? Proč si sakra chtěla jít se mnou? Proč si nezůstala v tý pitomý poušti na jihu? No jo, Win ti zabil kamarádky, ale myslim že by sis brzo našla nový. Poušť je plná takovejch hajzlů!"

Najednou jakoby neměla odpověď. Uhnula pohledem, přikrčila se na sedadle a i v pouhém světle Měsíce jsem si všiml, že se třese zimou.

Že mě to nenapadlo rovnou... Podal jsem jí svůj kabát. "Promiň... Já jen..."

Rychle si zakryla prokřehlé tělo. "Necháme toho... Asi máš pravdu..."

Stejně jsem nevěděl co říct. Měl jsem na ní zlost, ale na druhou stranu mi jí pořád bylo líto. V poslední době si prožila svoje. Jen by mě zajímalo proč chce pořád být se mnou. Nebylo by jí objektivně lépe ve městě? Nebo že by se jí zachtělo dobrodružství? A nebo... že by chtěla jenom *být se mnou*? Sakra to ne... Přestal jsem na ní zamyšleně zírat a raději sledoval cestu.

* * * * *

"Mimochodem, mě říkají Chris a vzadu se krčí Liz," prolomil jsem po dlouhé době podivné ticho.

"Haager," odpověděl mechanik.

"Divný jméno."

"Norman Haager, ale na svý jméno už sem dávno přestal slyšet," pokračoval.

"Neměls moc přátel co?"

"Werting je není přátelskej. Lidi se tam střídaj, cizinci projdou..."

"Boháči tě maj za blázna a chudina je samej feťák," přerušil jsem ho. "Jo, myslim že sem si už udělal obrázek."

Haager chtěl něco dodat, ale na poslední chvíli si všiml velkého kamenu přímo před námi. Jen rychlé sešlápnutí brzdy a protočení volantu v Haagerových rukách zabránilo kolizi, která by mohla podvozek auta nenávratně poničit.

"Myslíte, že nás budou sledovat? Řekla bych že je těžko napadlo vydat se na noc jen tak do světa," poznamenala Liz držíc se za naražené rameno.

"Řek bych, že sme už dost daleko," přitakal jí Haager.

Za námi už skutečně nebylo vidět jediné známky města. Už je to pár mil, co poslední zář lamp za námi pohltila tma.

"OK, nejsem proti si trochu oddechnout," rozhodl jsem jako neoficiální velitel výpravy. "Celej den sem se těšil do postele," natáhl jsem se pro svůj batoh, "a teď abych si zase vybral mezi nepohodlnou sedačkou nebo vyprahlou tvrdou zemí... Paráda."

"Lepší než spát v bahně," prohodil bez jakéhokoli náznaku úsměvu Haager a stiskem tlačítka umlčel hučící motor.

Tak mě napadlo, že skutečné bahno jsem neviděl už dobrého půl roku. Naposledy někde u řeky na jihovýchodě. Tenkrát jsem tak daleko sledoval stopu jedné opravdu "velké ryby".

Rozhodil jsem spěšně své věci vedle auta, Haager se zařídil podobně a Liz se pohodlně schoulila na širokou zadní řadu sedadel.

"Co takhle konečně před spaním nějakou napínavou historku? Třeba o dvou dobrodruzích co se snaží prchnout z města..."

"Nech toho Liz, dneska už chci konečně na chvíli vypnout." Praštil jsem sebou na připravené lůžko a nechal samovolně zmizet reálný svět spadnutím těžkých očních víček. Dlouhým výdechem jsem bezděčně demonstroval příchozí úlevu. "Při troše štěstí máme před sebou celej další den a desítky mil cesty touhle mizernou krajinou. Na vyprávění se ještě určitě dostane..."

Té noci jsem usnul během pár minut. Znovu jsem se na chvíli přenesl někam do světa svěží zeleně a znovu mi cosi nedovolilo tu zůstat. Odněkud z neprostupného zeleného porostu se ozývala střelba, projektily se zavrtávaly do kmenů svěžích stromů všude kolem mě a já musel zase utíkat. Poté, co jsem na chvilku rozespale zamžoural do tmy a přesvědčil se, že je všude kolem naprostý klid, už se sen neopakoval...

* * * * *

Ranní probuzení mi trvalo asi dvě a čtvrt vteřiny. Když jsem rozespalým okem teprve přes mířidla Desertu rozpoznal Haagerův vylekaný výraz ve tváři, znovu jsem zmoženě plácnul rukou s pistolí na zem.

"Promiň, jen sem si dozadu hodil věci..."

"Jo... Jasně. To bude dobrý," vymumlal jsem pomalu pár slov a dlouze zívnuł.

"Ale si fakt dobřej, taková reakce," uznale poznamenal Haager.

"Mívám zlý sny. Někdy si říkám, jestli spát ozbrojenej není nebezpečný pro mý okolí, Haagere..."

"Jasně, dám si na tebe pozor," řekl ironicky.

"Nedělám si srandu," odsekl jsem potichu. Znovu jsem zívnuł a ještě chvíli si užíval odpočinek, než se začnu přemlouvat k nějaké činnosti.

Haagera nějak přešel humor a začal štrachat něčím na autě. Liz zkroucená na zadních sedadlech sice už asi též nespala, ale odmítala vystavit unavené oči vlezlým slunečním paprskům a tak se všelijak kroutila a protahovala, jako nějaká kočkovitá šelma.

"Zhasněte to pitomý světlo," zabručela když se jí poslepu nepodařilo nahmatat nic, čím by si zakryla obličej a mohla tak spát dál.

"Brý ráno," pozdravil Haager, "spalo se dobře?"

"Z tý tvý tvrdý sedačky mám pocit, že to stádo brahmín, co mě v noci ušlapalo nebyl jenom sen," odpověděla protivným tónem.

"Nech jí Haagere..., princezna je asi zvyklá na postýlku s nebesama a snídani až do peřin."

Liz se konečně donutila vstát a kysele se na mě zašklebila. "Ale když jsme u toho, něco bych snědla."

"To všichni... Takže až něco ulovíš, počítám, že nás pozveš."

"Fakt vtipný," zopakovala úšklebek. "Jak daleko je to teda do... Ehm... Kam že to vlastně jedem?"

"Resmond," ukázal Haager prstem na sever. "Není to daleko. V tomhle terénu bysme tam měli bejt do hodiny." Odkopl kámen, jímž v noci založil auto proti samovolnému pohybu. "Možná i dřív..."

* * * * *

Nepravidelná silueta, kterou jsme sledovali už od posledního kopce, se rychle měnila do podoby skutečného města. "Hodina deset," oznámil jsem dosažený čas při pohledu na hodinky. Pořád jdou. Snad i přesně. Už ani nevím kterému nešťastníkovi na špatné straně hlavně a zákona jsem je tenkrát sebral, ale bude to už dlouho. Sklíčko utržilo notně škrábanců, pozlacení kovu bylo už na většině povrchu úplně ošoupané, ale i tak vypadaly pořád pěkně. Vteřinovka na jednom ze tří malých ciferníků znovu proběhla okolo šedesátky a vzpomínku zase zakryl rukáv kabátu.

Haager zpomalil. Beze slov jsme projížděli mezi prvními domy a pozorovali reakce místních obyvatel. Unavený farmář bez mrknutí oka dál tlačil svou káru s plnou nezvykle velkých

brambor, černý chlapík opírající se o výlohu místního obchodu nás jen upřeně sledoval a dál nerušeně přežvykoval dlouhé stéblo trávy, mladá žena v dlouhých šatech přestala věšet prádlo a podvědomý strach jí přinutil ustoupit několik kroků vzad. Zato místní malé děti v prostých ušmudlaných a potrhaných hadrech se k nám začaly sbíhat snad ze všech stran, toužící uvidět zase něco nového a možná vyžebrať od cizinců nějakou tu hloupost na hraní.

"Místní nejdou moc bohatí," podotkl první Haager. "Normální lidi tu většinou žijou z toho, co si sami vyrobí."

"Blbý místo pro život, ale dobrý pro trochu odpočinku, ne? Vypadá to tu klidně."

"Možná by ses divila Liz," pokračoval Haager, "ale co já vim, tak se o Resmondu vždycky říkalo, že je to taková malá zastávka pro všelijaký překupníky a různéj šmejdy z pustiny, kterej nepustěj do Wertingu."

"Moc nás nestraš Haagere," zlehčoval jsem situaci, "Já a Liz se tady chceme jen trochu v klidu najíst a prospat se na něčem co by mohlo připomínat postel. Než to tady večer začne žít, budu dávno pryč."

"To беру," spokojeně prohlásila Liz a ospale se protáhla aby jemně zdůraznila jak moc touží po odpočinku.

"Dobrá, támhle máme hospodu... Ale připravte se na trochu vyšší ceny."

"Království za snídani, sem s tou hospodou..."

Haager nechal auto stát uprostřed ulice a za okamžik už jsme spokojeně mlaskali nad místní "Bárnyho specialitou"...

* * * * *

U Bárnyho jsme si taky rovnou pronajali pokoj. Stejně to vypadalo, že tady má Bárny na pohostinské služby monopol. Když jsem se za pár hodin probral abych se vydal trochu poznat zdejší život, Liz ještě spokojeně spala. Nebudil jsem jí, stejně toho tu nebylo moc k vidění. Shnilá dřevěná cedule na prázdném place lákající křídou obtaženým nápisem k návštěvě střeďečního farmářského trhu, obchod s pár zbraněmi a kdejakou veteší s neustále opřeným a nicnedělajícím černým chlápem v popředí a velký dům kohosi vlivného pár kroků vedle. Naproti stál polorozbořený kamenný kostel, z něhož se kupodivu zachovala i původní štíhlá věž, která měla i se špicí na vrcholu dobrých třicet yardů. Nic tak vysokého už jsem opravdu

dlouho neviděl. Uprostřed náměstí, dá-li se zdejšímu centru tak říkat, stála obrovská prkny zakrytá studna.

Jakmile člověk vyšel z centra, procházel už jenom mezi skromnými domky místních obyvatel, většinou zemědělců, kteří zbudovali své příbytky vesměs z pozůstatků starého venkovského městečka. Zdánlivě vše, co tu člověk může čekat... Až na tu plechovou stavbu támhle na samém kraji obývané části města. Hala s obdélníkovým půdorysem už svou velikostí srovnatelnou se třemi okolními domy nahlodala okamžitě mou zvědavost a nemohl jsem jinak, než se jít podívat blíž.

Kovová konstrukce opláštěná notně zkorodovanými a mnohde odstávajícími nebo zcela chybějícími pláty vlnitého plechu slabě zaskřípala s každým menším závanem větru. Zřejmě to tu kdysi sloužilo jako nějaké skladiště, možná i garáže, co já vím. Vraty otevřenými dokořán dovnitř pronikal velký výsek světla. Ačkoli se zveku zdála budova opuštěná, podle stop na zemi bylo z blízka na první pohled jasné, že vrata někdo otvíral nedávno. Muselo to šileně skřípat. Zvědavě jsem vstoupil.

Ocitl jsem se mezi spoustou pečlivě poskládaných beden a poloprázdných polic, zakrývajících výhled do dalších částí vnitřního prostoru. Četné zářivky zavěšené na dlouhých řetězech ani neblinkly a tak veškeré osvětlení záviselo jenom na počtu odpadlých plechů ze stěn a světlu pronikajícího otevřenými vraty. "Je tu někdo?" Zeptal jsem tradiční hloupou otázkou, ale zatímco jsem to tu prohlížel, nic spontánnějšího mě nenapadlo.

"Co je?!" Ozval se zezadu nervózní hlas. "Trochu brzo ne? Je zavřeno sakra!" Hrubý hlas pokročilého alkoholika působil v odrazech od plechu a tříštěn o regály ještě méně příjemně, než kdybychom se asi byli setkali tváří v tvář.

"OK, ale není tu žádnéj nápis ani..."

Zpoza hromady krabic vyšel majitel hrubého hlasu a hned si mě přeměřil pohledem. Když to tak vezmu, musel jsem být aspoň o půl metru vyšší než on. Taky o moc štíhlejší. Zavalitý vousem zarostlý chlapík se přestal tak nepříjemně šklebit. "Seš tu nověj?"

To vypadám tak divně? Přece musí být tisíce všelijakých těch tuláků a dobrodruhů co vypadají úplně stejně. Že by si všechny pamatoval? "Jo, dá se to tak říct... Myslel sem že místní ekonomika je na tulácích závislá?"

Tlust'och svařil zamyšleně čelo a podrbl se v kudrnatých vlasech. V takových momentech si člověk vzpomene na původ člověka v opici. "No, vlastně jo... Ale většinou to bejvaj známý

firmy," dokončil svojí náročnou úvahu a okamžitě nasadil ten přiblblý unifikovaný obchodnický úsměv. Existuje snad pro všechny obchodníky nějaká příručka odkud se všechna tyhle gesta učí? "Tákže co to bude? Klidně se tu rozhlídni," pozval mě upaženou pravicí dozadu...

* * * * *

Od Speedyho, jak tlouštíka všichni ironicky oslovují, jsem odcházel přinejmenším se smíšenými pocity. Na jednu stranu se zdál jako neškodný příjemný kšeftař, ale jen do té doby, než jste poznali, že jeho království sestává s neuvěřitelného množství všelijakých drog, omamných a posilujících prostředků, jedů a protijedů a různě modifikovaných chemikálií o kterých jsem ještě neslyšel a ani nechci. Možná už víte, že k takovým věcem mám víc než odpor. Když chodíte po světě a vidíte všude tolik trosek závislých na všelijakém tomhle chemickém svinstvu jako já... Těžko tohle všechno jen tak přehlížet. Nejraději bych to tady celé podpálil. I když by to mělo v globálním měřítku pramalý význam. Prostě jen tak, pro dobrý pocit.

Raději jsem tedy odsud rychle zmizel a Speedyho, jež sám sebe považuje za malého kouzelníka ve světě chemie, jsem nechal svému osudu v improvizované laboratoři. Není potřeba utíkat z každého města pod deštěm žhavých kulek...

Úvahu o svištících kulkách jsem ještě ani nestačil vypustit z hlavy a už jsem zahlédl další podnět pro její opětovné rozvinutí. Stál jsem zpátky před hospodou a pozoroval Haagera, kterak se zamyšleně sklání u svého nejnovějšího díla.

"Co to sakra děláš?"

"Do pr..." zaťal zuby bolestí, jak se leknutím praštil do týla. "Co bys tak řekl?"

"Oprav mě, jestli se pletu, ale vypadá to jako by někdo namontoval nějakou rezavou bouchačku na tvý auto, který..."

"Vlastně je to lehkejš kulomet eL-šestaosmdesát-A-jedna eL eS Wé"

"Bezva, ale..."

"Ráže pět šestapadesát, šedesát vostrejch v rozšířeným zásobníku... Dvacet liber poctivýho železa..."

"Hej! Můžu na chvílku?"

"Co?"

"Nechci ti kazit nadšení, ale... Tobě nestačilo to poslední střelení?"

"Právě proto..."

"Nech mě domluvit!" zvýšil jsem hlas. "Jak myslíš, že budu vypadat s tohle vopičárnou nad hlavou až někam přijedem? Každý pitomci co hledaj záminku se na nás sesypou... Všude je to teď samá hlídka kdejaký organizace a ty vymyslíš tohle..." Ach jo, lehký kulomet přimontovaný na kovovém oblouku přímo za hlavou řidiče. Copal takhle můžeme jezdit po světě? Možná by to nebyl až tak špatný nápad, ale... Potkat v takovém autě sám sebe, apriori se označím za nějaký prašivý nájezdníky... A co teprve... při nejhorším... potkat nás s něčím takovým hlídka Bratrstva? "A vůbec, kdes to vyhrabal? Dyť je to kus šrotu!" Při bližším pohledu jsem skutečně nabyl názoru, že tahle orezlá šílenost nám může leda ublížit než pomoci.

"V místním krámě, za ty prachy..."

"Divil bych se že za tohle chtěl vůbec někdo platit."

"Náhodou funguje skvěle," oponoval Haager, "prohlíd sem to a všechno uvnitř je namazaný a funkční. To jenom ten zevnějšek..."

"A to tam vážně chceš nechat?"

"Neboj se, problémy nebudou," řekl klidně a sáhl pro hadr co se válel na sedačce. "Tady tuhle plachtu napnu až dozadu," rozkládal maskovanou celtu, "a bude to docela normální střecha, ne?"

"Na půlce auta jo? No to je fakt výborný..."

"Přístřešek pro dámu?" pokrčil rameny. "Kdo by nad tím špekuloval?"

"Víš co... Jdu vzbudit Liz a za půl hodiny vyrazíme..." Neměl jsem náladu se s ním dál hádat. Navíc, je to přeci jen jeho auto...

* * * * *

Celkem slušnou rychlostí jsme si to uháněli kamenitou pustinou už dobrou hodinku. Plachta zakrývající naše nové kulometné hnízdo se nepravidelně třepetala ve větru, což na jednu stranu způsobovalo na nervy útočící zvuk, ale Liz rozvalená na zadním sedadle v příjemném stínu byla spokojená.

"Tak mě napadá," začala najednou, "kam ty vlastně jedeš, Haagere?"

Nadechl se, jakoby chtěl nadšeně odpovědět, ale pak... Nic, ticho.

"Chce si otevřít bar, že je to tak?" pošťouchnul jsem ho.

"Ale kde?" opakovala Liz.

"Hlavně teď nevím za co."

"Neboj se, ještě ho dostavíš," poplácal jsem jeho "dítě" po palubní desce.

"Jo? A z čeho asitak myslíš?"

"Chtěls někam na sever, ne? Zním město na severu, Junktown. Je plný součástek."

"Junktown¹, to teda zní fakt povzbudivě," zašklebil se.

"Není to tak hrozný... No, jestli víš o něčem lepším..."

"Tak mě napadá, nebude on ten tvůj Junktown náhodou cílem vaší cesty?"

"No, skoro. Je to poblíž."

"Proč mě to sakra jen napadlo..."

"A kam bys teda chtěl? Chtěls na sever? No tak tam jedem! Hlavu vzhůru a buď rád že nejsi sám. Jen co se s náma rozhlídneš v Hubu... To je teď centrum, kam se hrabe Werting! Lidi se tam sjíždějí za obchodem i zábavou, tak nevím proč by ses nemoh uchytit zrovna tam..."

"Slyšel jsem o takovm městě, prej... Au!"

"Nekecejte a sledujte, támhle!" drcla do nás Liz a upažila kamsi před nás doleva.

Za pár minut jsme byli blízko. Osamělá postava v pustině se nepotkává každý den. Utrmácený poutník na nás už z dálky přátelsky mával. Být v jeho kůži, asi by mi také nic jiného nezbylo, než doufat, že mě nikdo nechce zanechat za sebou ležet v poušti s dírou v hlavě. Jak jsme se blížili, jeho mávající ruka se zastavila a poutník rezignovaně upažil, jako by ho i to hrané nadšení nějak přešlo.

Liz ho napjatě sledovala vykloněná zpoza kulometu. "Vždyť je to..."

"Sedma!" všiml jsem si už také. Chtěl jsem na to sice zapomenout..., ale že bychom teď konečně rozlouskli Winovu záhadu? Má to vůbec nějaký smysl? Ta moje zvědavost...

Kapitola 10.: Staří přátelé

"Ehm... Jak se daří přátelé?" Začal Sedma s nuceným úsměvem. "To sem rád, že ste to vy... Víte, člověk může v týhle pustině narazit na kdejakou bandu a..."

Liz seskočila z auta a hlaveň tasené pistole přejela Sedmovi lehce po krku.

"No jen povídej...", vyzval jsem ho klidně, zatímco mi Liz podávala jeho zbraň.

---

¹ *Junk* znamená v překladu šrot, čili *Junktown* lze volně přeložit jako město šrotu, čili vrakoviště.

"A... pak kdovíco by... by se mohlo stát, žejo?!" koktal ze sebe a zdvižené ruce se mu nervózně klepaly.

"Dobrý," dokončila Liz osobní prohlídku, schovala zbraň a podala mi Sedmův batoh.

Sedma nejistě spustil rozklepané ruce. "Víte... tamto minule... No.. měl sem naspěch a tak... Zapomeneme na to, jo? Co říkáte... Přece se zas tak moc nestalo, ne? A navíc..."

"Drž už radši hubu... Dělá se mi z těch keců blbě!" Pozvedl jsem hlas a odjištěného Deserta. Většina lidí tak rychleji chápe. Necítil jsem k němu sice nijak zvlášť velkou nenávist, vždyť tahle věc se mě vlastně ani tak netýkala. *Není to moje starost*, jak by řekl Win. A být tu, nepochybně by už Sedma úpěl pod jeho pěstmi. Ať už je to moje starost nebo ne, Sedma teď patří mezi ty špatné a já k těm dobrým. Role jsou jasné, ostatní už je jen věc osobního kouzla a vytvořeného efektu. Jinými slovy - zabít ho nehodlám, ale může si to klidně chvíli myslet...

"Tak se mi zdá, že teď zase já nevím o co tu de," ozval se za námi odpočívající Haager.

"Ále to jen tady náš přítelíček si vypůjčil pár cizích věcí... Hned potom, co sme se rozhodli nenechat ho chcípnout uprostřed Wertingskejch skal, vid'?" opět jsem podpořil svá slova zamáváním hlavní Desertu.

Sedma jen tak na sucho polknul a stočil pohled někam do země.

"Hmm... Tak to s nim rychle skončete, ať jedem dál. Začínám už mít hlad," Řekl Haager s naprostým nezájmem, nabitý revolver odložil vedle sebe a opřený o auto se rozhlížel po obzoru.

"Tak abychom se snad konečně mrkli, co ti tu zbylo, ne?" Navrhl jsem po chvíli ticha neočekávající odpověď. Sedma se strachem pozoroval otráveného Haagera, který si z nudy začal hrát s revolverem a optikou, Liz oplácející mu zlostným pohledem a nakonec jeho pohled sklouznul zpět k báglu, jenž se mi právě podařilo otevřít.

V báglu byly nějaké zásoby, krabičky s municí a pár dalších drobností. Co bylo ale nejzajímavější, byly právě čtyři zvláštní předměty tvarem připomínající nábojnici o průměru asi pěti palců s několika příčnými drážkami. Zvláštní byl už použitý materiál. Vypadalo to na pečlivě vybroušenou slitinu nerez, duralu nebo něčeho podobného. Okamžitě se mě zmocnila jistá myšlenka a nehodlala hned tak být zapomenuta. Podvědomě jsem moc chtěl, aby se potvrdila.

"Nepůjčil sis tohle náhodou z Winova vozu? Z těch dvou otevřenejch beden?"

"Po pravě... Jo. Trochu sem se tam porozhlížel, když ste všichni zmizeli. No chápete, když je takováhle věcička tak pečlivě uložená ve vystlaný bedně, tak to asi musí mít sakra cenu, řek sem si. No prostě sem nemoh odolat, takže..."

"Winovy bedny... Bingo!" vítězně jsem předal jednu z věcí Liz, i když nevypadalo, že by o celou kauzu jevila zvláštní zájem. Prohlížel jsem kovový povrch, s marnou vidinou, že najeznu nějaké ovládání nebo otevírání... Cokoli. Původní nadšení ze záhadné věci ve mě pozvolna opadalo, neboť se mi zdála čím dál víc nezajímavá.

"Dobře, tak co to teda vlastně je?" Rezignoval jsem na vlastní slavný objev a obrátil se znovu na Sedmu.

Pokrčil rameny. "Vědět to, už sem to dávno nějak zpeněžil. Ale co vidíš je jenom obal, dovolíš?" vzal si opatrně lesklou schránku od Liz a pootočením dna uvolnil mechanismus. Z drážky ve spodních třech čtvrtinách po celém obvodu se syčením unikla ledová mlha. Poté už šla schránka s nečekanou lehkostí rozebrat. Sedma před našimi překvapenými pohledy opatrně položil obě části na přední rám auta.

"To je všechno," dodal po chvíli nechápavého ticha a ustoupil, abychom mohli celou věc zblízka prozkoumat.

Leštěný plášť ukrýval ojíňenou skleněnou nádobku sotva pár palců vysokou, pečlivě uloženou ve sterilně čistém držáku z oné neznámé kovové slitiny, evidentně úzkostlivě chráněn před nečistotou a nárazem. Uvnitř se pomalu přelévala hustá modrozelená tekutina. Za pár vteřin se ze dna na hladinu začínaly v několika řetízkách prodírat miniaturní bublinky.

"Zajímavé," užasla Liz. "Ta neobvyklá barva a hustota..."

"Od pohledu pěkný svinstvo, řek bych. Tenhle drink si dejte za mě," prohlásil Haager a s těmito slovy se o věc opět přestal zajímat, stoupl na sedačku a rozhlížel se po okolí.

"Už si to otevíral?" Směřovala jsem dotaz zpět na Sedmu.

"Nejsem blázen, když nevím co to udělá. Mohla by to být nějaká droga nebo stejně tak dobře kyselina, zkapalněnej bojovej plyn... Co já vim... Já mám radši svý jistý, na nějaký riskování se životem, to si nekáp na toho pravýho..."

"Těžko říct co to udělá," prohlížela si Liz chladnou nádobku. "Ale nechala bych to radši uvnitř. Vidíte všechny ty značky tady dole?"

Teprve teď jsem si všiml na podstavci několika značek, jemně vybroušených do povrchu kovu. Čím dál víc jsem nabýval dojmu, že tahle věcička neměla nikdy opustit nějakou dobře

zařízenou laboratoř a tým lidí, co vědí s čím mají tu čest. Většině značek jsem sice nerozuměl, ale jedna z nich byla bezpečně značka radiace. "Bude to asi fakt dobrota, co?"

"Může to být univerzální kontejner. Opravdu těžko říct..."

"...No a proto se mi zatím nepodařilo nic prodat." Vložil se do problému znovu Sedma. "Ten blbec Speedy mi za všechno nabídl jen pár babek! Pche... Ani se pořádně nepodíval! Ve větším městě dostanu balík!"

"Teď už ne," umírněnil jsem jeho plané nadšení.

"Chtěl sem říct, že takovej byl plán, ale..."

"Řekla bych," přerušila ho Liz, "že teplem se to nějak roztahuje a řídne, nezdá se vám?"

Nádobka se skutečně zdála o trochu plnější a modrozelená tekutina se přelévala poněkud rychleji, jen ode dna stále stoupaly drobounké řetízky bublinek.

"Měli bychom to zase ochladit."

"Máš ledničku? Skvělý, celý den je mi příšerný vedro," zamumlal Haager aniž by přestal starou zbraňovou optikou sledovat okolí.

"Řekla bych, že bude stačit když to zase zavřeme. Ta ledová mlha – určitě vlastní chladicí okruh na mikrofúzní články... Nemyslíte?"

Nemyslel jsem, ale teď když to řekla...

"Zřejmě na principu neustálého oběhu xylenargo..."

"Jasně Liz, my to chápeme." Zarazil jsem její vědecké nadšení a opatrně sebral a zavřel tu podivnou věcičku. "Prostě to zavřu a bude to v pohodě, OK?"

"Hmm..."

"Chytrá holka ta tvoje Liz," syknul nenápadně Haager když ukládal své věci zpátky do auta.

"Jo, to ona je...", *někdy se sám nestačím divit, kolik toho ta holka ví. Proto jsem jí měl vždycky tak rád...* Proběhlo mi už jen tak hlavou než mi Liz s úsměvem podávala další pouzdro k uložení. Její úsměv ve mě vždycky vyvolával mnoho vzpomínek a tak jsem většinou uhnul pohledem. Berte to třeba jako druh sebeobrany.

Tentokrát jsem se raději upnul na leštěné chladné pouzdro snažíc se předstírat zaujetí otevíracím mechanismem mrazící schránky.

V tu chvíli jsem na okamžik také úplně zmrzl. Uprostřed vypouklého dna jsem si poprvé všiml mělko vyraženého nezapomenutelného znaku. Bratrstvo...!

"Děje se něco?"

"Co? Ehm... nic, v pořádku Liz, podej mi prosím ještě tu poslední..."

* * * * *

"Připraveni vyrazit? Liz? Haagere?"

"A co s ním?"

"Je to malá ryba, Liz, když bude mít dost štěstí a víc rozumu než doted', dostane se ještě v noci do blízky osady pár mil na severu..."

"Je to spíš severovýchod," zabručel Haager.

"Co?"

"Ta osada. Je už odsud vidět," podal mi krátkou ošoupanou optiku určenou zřejmě na pistoli.

"Jo, máš pravdu. Bude to tak sedm osm mil," odhadl jsem podle velikosti obrysů na obzoru.

"Jako dalekohled dobrý Haagere, tos koupil s tou příšerou tam vzadu?"

"Za pár babek... A taky tuhle věcičku," pohrával si s revolverem.

"Myslel sem si to, škoda že aretace horizontálního nastavení má strženej závit, víš to?"

"Nic co bych nespravil," zašklebil se uraženě a sebral mi optiku z ruky.

"OK, takže vyrážíme! Směr..."

"Počkej, vážně mě tu chceš nechat? Jen tak? Nic si mi nenechal, takhle sem vyřízenej!" nervózně odhodil téměř prázdný batoh do písku. "Ne, počkej," gestikuloval zmateně. "Hele dal si mi lekci... Oukej, pochopil sem to... Byl sem na špatný cestě... Ale ty mě přece jen tak nenecháš?!"

Liz i Haager se zájmem Sedmovo představení sledovali. Jak znám Liz, bylo jí ho trochu líto. A jak znám za těch pár dní Haagera, bylo mu úplně jedno, jestli mu dám ránu mezi oči. A co jsem se stačil naučit o Sedmovi, je tohle jen další divadýlko...

"Hele..., " pokračoval ve hře. "Hele já vim kdo si, já tě znám! Jo... lidi si vo tobě vyprávěj. Slyšel sem už spousty historek o slavným lovcí odměn... Poznal sem tě hned už tenkrát!"

"A proto si využil situace a podrazil mě..."

"Ne, ne, ne... To je jinak..."

"Kravina."

"Chlape, ty si legenda... Ty mě tady prostě nemůžeš jenom tak nechat, protože víš že takhle si těžko někde škrtnu... Skončím mezi těma všema smrdutejma žebrákama a... a hnusem povalujícím se po ulicích... Ty přece vždycky každému pomůžeš z průseru..."

"Legenda?! Tak si pamatuj, chlapče, život není jako ty historky! Většina věcí se podělá, ani nevíš, kde si udělal chybu... A věř mi, že to je blbej pocit, když ani pořádně nevíš, co si vyčítat dřív, co si měl udělat jinak, nebo cos neudělal... Ale ty buď rád! Buď rád, ty totiž přesně víš, co si za parchanta a tak máš šanci, abys s tím něco rychle udělal, než ti někdo podobnej ustřelí tu tvoji pitomou mladou palici... Když nic jinýho, než se dostaneš mezi lidi, budeš mít čas si to pořádně rozmyslet, takže bys mi měl vlastně bej sakra vděčnej, že ti tuhle šanci dávám!"

Liz a Haager na mě trochu překvapeně civěli. Možná že jsem to trochu přehnal. Ani nevím, kde se to ve mě najednou vzalo. Jo, cítil jsem se na chvíli jako nějaký moudrý kazatel...

"A navíc, my otáčíme zpátky do Resmondu," řekl jsem už uklidněným tónem a znovu se z řečnického postoje usadil.

"Cože?" Ozvali se jednohlasně Haager s Liz.

"Jo, musím totiž zjistit co je tohle za svinstvo."

"Na co sakra? Slyšels ho, nikdo to nechce, nikdo ani neví co to je, tak to prostě dej někam do hajzlu..."

"Hele, něco mi říká, že tohle bude pěkný svinstvo a neptej se mě proč, ale chci vědět, co to ksakru je... A navíc, zpátky do Resmondu je to jenom pár mil cesty, malý zdržení si klidně můžem dovolit, ne? Necháme Speedyho udělat nějaký testy, rozborů nebo kdovíco zvládne... Za určitou částku to určitě zkusí..."

Haager se tvářil dost našťavaně. I Liz se zdála z celé věci nějaká nervózní.

"Dobře, nic neříkej Haagere. Jakmile zjistíme co to je a kolik to hodí, dostaneš taky svůj díl z kořisti. Slyšel si, že to může mít velkou cenu... Proč by se o to jinak Win tak bál?" Zdálo se, že na peníze slyší. Naštvaný výraz z tváře začal ustupovat. Neochotně, ale mizel.

"A ty Liz? Tobě přece o nic nejde, ne? Tak se prosím tě tak netvař... Pronajmem si pokoj, odpočineš si v pohodlný posteli, co ti bude chybět?"

"Ale... Tak dobře, když ztratíme jen jeden den..." přikývla rozpačitě.

"Spěcháš někam?"

Zavrtěla hlavou a stočila pohled někam do země.

Kde je najednou její nadšení pro vědu? Vždyť neznámé chemikálie se nenajdou každý den a jí to vůbec nezajímá? Nevím proč, ale měl jsem pocit, že jsem jí nepochopil, což mi v danou chvíli bylo tak nějak lhostejné. Nakonec mohla zůstat klidně ve Wertingu, ne?

"Haagere?"

"Dobrý," odpověděl suše.

"Tak jed', do tmy to ještě stihneme."

Sedmova další a další prázdná slova se za chvíli spolu s jeho obrazem ztratili v prachu někde za námi. Haagerovo odstrojené auto svižně klouzalo široou pustinou a na palubě vládla tichá atmosféra. Liz se schoulila na zadní sedadlo, Haager se tvářil pořád trochu otráveně a já jen mlčky sledoval horizont před námi a snažil se dát nějak dohromady celou tu zmatenou skládačku záhad a náhod. Winovy střežené a přesto vykradené bedny, neznámý a evidentně nespokojený kupec z Wertingu, Liz a její podivná neslavná minulost o níž nemluví, celá moje honba za ožvlým přízrakem Sturgissem v podstatě bez jasnějšího důvodu, a teď navíc ta neznámá látka pečlivě uzavřená v chladících boxech... Snad jen Haager zatím neskrývá žádné tajemství...

Co mi však na celé věci vadilo nejvíc a nechtělo nechat mou mysl jen tak volně klouzat a poletovat někde v dálkách, kde tak ohraň až kýčovitě zapadalo slunce za hornatý horizont, je neustálý přízrak Bratrstva nad tím vším. Ozubená kola, a okřídlený meč mě pronásledují jako nerasmazatelná noční můra z minulosti, jako epidemie, před kterou se marně snažím nějakým způsobem utéct nebo nalézt bájný, avšak neexistující lék. Je snad na čase smířit se s tím, že nezávisle na mých osudech Bratrstvo už zasáhlo do života na celém kontinentu a schovat se před jeho dosahem je nemožné? Nebo dál paranoidně hloubat a podvědomě se snažit vše nasměrovat a zkombinovat tak, aby zamotané tenké nitky různých událostí vedly na jedné straně ke mě a na druhé do onoho vyleštěného podzemního bunkru? Existuje skutečně nějaká souvislost nebo se jen marně snažím splétat děravou síť z domněnek a fantazií? Ten prokletý znak... I věc, sama o sobě záhadná, musí nést ten jejich zpropadený znak... Má to snad být první spojka v celé skládačce nebo jen další střípek z druhého konce příběhu? Co když je to jen další bezvýznamné zrnko písku ve vyprahlé všeobjímající pustině pod vlivem Bratrstva? Co když...

"Resmond znovu na obzoru lidí..."

Závažné myšlenky ztěžka se proplétající vzhůru mezi ozubenými koly, opatrně se přehupující přes ostrý hrot meče a ladně klouzající po hraně sepnutých křídel...

"Doufám že nám nechali něco k večeři... Máte taky takovej hlad, ne?"

... Přesídlily rázem k obrovskému šťavnatému brahmínímu steaku na širokém bílém talíři s pořádnou oblohou, zeleninovou dekorací a spoustou studeného piva k tomu.

"Máš pravdu Haagere, zasloužíme si pořádnou večeři..." probral jsem se ze zamyšleného polospánku a zaostřil na první vzdálená světla v nenadále nastalém večerním šeru. "Aspoň přijdem na jiný myšlenky..."

* * * * *

Byl jsem skálopevně rozhodnut. Ležel jsem na posteli, Liz jen pár stop ode mne a okolní klid a bezpečí malého města spolu s pohodlnou postelí přímo vybízeli k hlubokému, tělo i mysl regenerujícímu spánku, což také všichni rozumní lidé právě činili. Samozřejmě kromě Speedyho, který motivován dostatečně tučným honorářem pracoval ve své improvizované laboratoři na identifikaci neznámé modrozelené látky. Bohužel také kromě mě, člověka nezvyklého na tolik spánku během jednoho dne a zavaleného tolika novými informacemi. Po hodině bezúčelného a naprosto nicneřešícího civění na spícího pavouka na stropě, jehož zkoumání jsem si prozatím určil jako alternativní zaměstnání mozku, jsem se definitivně rozhodl nechat si zdát o obrovském šťavnatém brahmíním steaku na širokém bílém talíři s pořádnou oblohou, zeleninovou dekorací a spoustou studeného piva k tomu. Za prvé, jak jste asi již poznali, jsem si zakázal trápit se myšlenkami na Bratrstvo a za druhé se večeře zase omezila na kus hubeného připečeného leguána...

* * * * *

"Speedy!?" Znovu jsem se lekl rozléhající se ozvěny vlastního hlasu. Plechové stěny mu dodávaly zajímavě dramatický nádech. Být v situaci hraničící s dopadnutím hlavního zloducha, tady by to mělo styl. Nicméně na Speedyho to evidentně nezabralo.

"No tak Speedy sakra, seš tady?!" Zopakoval jsem s větším důrazem.

Než jsem se znovu zaposlouchal do vlastní ozvěny, objevil se Speedy přede mnou s namířenou brokovnicí v rukou.

"Hej, pomalu..." Ruka v momentě instinktivně spočinula na pouzdře s pistolí. "Co blbneš?"

Speedy zmateně těkal očima po mých přátelích. "Já..."

Natažené pistole v jemných rukách Liz mířily stejně jako čtyřiačtyřicítková hlaveň Haagerova osobního kanónu do imaginárního terče na Speedyho čele.

"Ehm..." rychle sklopil upilovanou dvuhlavňovku "Ehm... to si ty? Seš... ste tu nějak brzy," nasadil nepřesvědčivý úsměv.

"Čekáš někoho jinýho?"

Brokovnici opatrně odložil do nejbližšího regálu a viditelně si ulevil, když poté i mí přátelé svěřili zbraně.

"Speedy?!"

"Co?"

"Povídám co blbneš!?"

"Já... Ehm... Jo tohle," ukázal na odloženou pušku, "He he... Sorry lidi, ale často mi sem choděj různý šmejdi, tak se musím nějak bránit, že?" Usmíval se jak jen mu obtloustlý obličej dovoloval roztáhnout úsměv. "Ale pojďme k našemu obchodu... No pojďte dál," pokynul abychom ho následovali do laboratoře.

Liz i Haager na mě upřeli pohledy typu *co to sakra bylo?* Odpovědět jsem mohl jen pokrčením ramen...

* * * * *

"... mikrotomu a testu tkáně se ukázaly stopy sulfatidů, cerebosidů a teď si nejsem jistej, ale řek bych že i..."

"Dobře, dobře... Nech už těch pitomostí..." Zarazil jsem Speedyho vysvětlování. Zdálo se mi, že i Liz na něj kouká dost překvapeně, i když se to snažila zakrýt. "Radši nám už konečně řekni, na co to sakra je."

Odstrčil se od stolu plného počmáraných papírů s výsledky, kolečka prohýbající se židle pod tlustŕochem bolestně zavržala a Speedy jen rozložil rukama.

"Není to droga, není to lék, nevypadá to ani jako čistej jed... Prostě nic, co bych v těhle podmínkách moh spolehlivě určit."

Optimismus nabitý ze všech těch Speedyho vědeckých termínů najednou splaskl a jeho mrňavoučkový zbytek se krčil v koutě nad útočící příšerou zhmotněného zklamání.

"Liz?" Podíval jsem se prosebně do jejích hlubokých očí.

Jedinou odpovědí, kterou pro mě měla, bylo pokrčení rameny...

"Fakt skvělý," prolomil napjatou chvilku ticha Haagerův vždy povzbudivý hlas. "Takže sme se sem táhli jak pitomci úplně zbytečně... Jo... Výborný... Příště si zas uděláme vejlet, Chrise..." remcal a našťavaně se rozhlížel po regálech.

"Teď toho nech prosimtě..." okřikla ho Liz.

"Ále, najednou... Jestli si pamatuju, tak ses taky nechtěla vracet, to jenom tady pan dobrodruh pořád vymejší..."

"Ale prachy bys bral co?"

"Liz! Díky že ses mě zastala, ale teď toho prosím nechte oba dva."

"Kdybyste na chvilku dovolili," povídá Speedy, "i tak bych pro vás něco měl."

"Hmm?"

"To zas bude," otočil se našťvaný Haager a zrovna se přemáhal, aby prázdnou zkumavku vrátil zpátky do regálu a nerozmlátil jí o krabici dalšího skla.

"Poslechnem si to."

"Mluvil sem vysílačkou s jedním chlapíkem z vedlejšího města a..."

"Vysílačkou?"

"Jo slečno, nevšimli ste si antény na věži kostela?"

"Kovová špice, jasně," vzpomněl jsem si.

"Takže – ten chlapík od vedle je dost známej kšeftováním z kdejakým svinstvem... Jet, Psycho, prostě drogy, povzbuzováký, jedy, cokoli chcete... Řek sem si, že by třeba moh vědět co to tu máme..."

"A?"

"Neporadil mi, ale okamžitě mi nabídnul, že by takovou věcičku rád koupil... Už sem říkal, že je taky dost při prachách? Má toho ve městě pod palcem hodně..."

"K čemu by mu to sakra bylo?" Uvažoval Haager.

"Co já vim? Je divnej... A může si to dovolit..."

"A nebo toho ví přece jen o trochu víc," začala se zajímat Liz.

"Možná, ale hlavně že zaplatí, ne?"

"Moment," zarazil jsem je. "Kdo to je a kde ho najdem?"

Speedy se zvedl ze židle a sebral Haagerovi z rukou nádobu s čímisi žlutým. "Díky, je to dost křehký, tak bych ocenil, kdyby ses tady už ničeho nedotýkal..."

"Radši mluv! Co je s tím chlápem a kolik to hodí," zabručel nevrle Haager.

Speedy opatrně sebral celý stojan chemikálií a odnesl je z dosahu Haagerových rukou. "Ono je to s ním těžký. Nerad se ukazuje mezi lidma, vlastně k sobě skoro nikoho nepouští, na všechno má lidi. Za jak dlouho to zvládnete do Smallhillu? Dva dny?"

"Mám auto," poznamenal hrdě Haager. "Zvládnem to za dvě tři hodinky."

"Hmm," pokýval uznale. "Výborně. Odpoledne najdete Sartiniho lidi..." na chvilku zaváhal "na konci severní ulice."

"Jak seš si tak jistej?"

"No oni tam... maj tam totiž sklad... Odpoledne tam určitě najdete Sartiniho pravou ruku Molieriho... Rozumnej člověk, snadnej a klidnej obchod."

"Hele to je nějaký složitý," bručel Haager. "Když..."

"Půjdem si to rozmyslet ven, jo?" Naznačil jsem gestem, že odcházíme. "A tobě díky za čas." Předal jsem Speedymu zbytek včera dohodnuté částky za rozbor a konečně jsme odsud vypadli.

"Tak co si o tom myslíte?" Zastavil jsem opodál Speedyho skladiště.

"No, když už sme tady, ty dvě hodiny nás nevytrhnou."

"Přesně Haagere, navíc Smallhill je odsud na severovýchod, takže to bude jen malá oklika."

"Hlavně aby to stálo za ty prachy."

"Zdá se, že ten Sartini měl dost zájem..."

"Jo, není to divný? Buď je to fakt blázen..."

"Nebo ví, co je v tom za svinstvo. Co s tím asi chce dělat?"

"Co když se z toho něco vyrábí?" Nadhodila Liz.

"Hmm, možná to bude ono... Každopádně bychom měli vyrazit."

"Moc se mi to nezdá... ale... hlavně aby to stálo za ty prachy," zopakoval ještě Haager.

"Jo, myslím že tvoje důvody sme už pochopili... Liz?"

"Stejně už si rozhodnutej," pokrčila rameny. "Mě přece o nic nejde, ne? Nedělej si starosti..." Odsekla a odešla k autu.

Tón jakým tohle řekla mě zamrazil až na kostech. "Ale no tak, Liz, přece..." Ani se neotočila a já stejně nevěděl, co říct.

"Divíš se jí? Od té doby, co sem s váma se jí pořád chceš jen zbavit," zabručel Haager. "A nevím proč, ale ona na tobě dost visí, jestli mi rozumíš..."

"Jo, díky za psychologickéj rozbor, jako vždy si mi moc pomoh."

Mávnul rukou a odcházel za Liz k autu. "Hej, tak jedem?" Otočil se v půli cesty.

"Jasně... Jen mě napadlo, že sem u Speedyho mohl vzít pár Stimpaků, taky se chci stavit pro nějaký patrony a tak."

"Tak pohni, začíná bejt zase vedro."

* * * * *

A tak jsem potřetí vstoupil do Speedyho království. Jak jsem procházel mezi regály, procházel jsem si v mysli neustále dokola poslední události. Jestli Haager nabyl dojmu, že plánovaný kšeft s naší modrozelenou dobrotou je podivně složitý, mě přišlo všechno sakra podezřelé. Způsob sjednání obchodu, kontakt s obchodníkem a vlastně i Speedyho dnešní chování... S těmito myšlenkami jsem pomalu docoural až k vzadu zastrčené laborce, kde mě zarazila Speedyho slova, která evidentně nepatřila mě.

"...dyť říkám že tři! ...chrrr... Jó, vim cos říkal, ale sem vědec sakra! Na tohle si najdi někoho jinýho. ...chrrr... Jo, to sou oni, jak to víš? ...chrrr... K severnímu skladišti, asi za tři hodiny ...chrrr... Jo to bys měl. Hlavně ať pak šéf nezapomene na mě ...chrrr cvak! Pitomec..."

Vysílačka! Tak tohle už není podezřelé, teď už to přímo smrdí podrazem! Ale teď jsem aspoň o krok dál, než si myslí a tak to taky nechám. Udělal jsem pomalu pár velmi tichých kroků zpátky k východu, chvíli počkal a hlasitě se ohlásil. "Speedy?! Zapomněl sem si u tebe vzít nějaký stimpaky... Si tu vůbec?!"

* * * * *

V žáru poledního slunce osamocené vozidlo s dobrodruhem, kráskou a technikem na palubě zdolávalo míle nehostinné krajiny k severovýchodu.

Opět na cestě, jen my tři. Byl jsem už dlouho zvyklý cestovat dlouhé týdny docela sám a tak mi ani nevadilo, když se nikomu nechtělo zrovna moc diskutovat. Liz se pohodlně usazena pod krycí plachtou nechávala ovívat proudícím vzduchem, zdála se najednou tak bezstarostná a uvolněná... To je moc dobře, poslední dobou mi přijde nějaká nesvá, nervózní, ale teď vypadá spokojeně. A jak si vítr pohrává s jejími vlasy, taky nádherně... Nedivím se, že Haagerovi nějak často sklouzne pohled do zpětného zrcátka, dávno jsem si toho všiml. Haager je sice tak trochu nemluva, leccos ho naštvě, ale jinak se zdá, že se mu dá věřit...

I tak jsem oba dva nechal při původním plánu a ujistil, že všechno bude v pořádku, všechno snadno klapne a vydáme se konečně na sever. Speedyho rozhovor vysílačkou by Haagera určitě odradil, není zrovna ten typ, co se žene do nebezpečí. Navíc čím víc jsem o celé věci uvažoval, tím míň mi vycházelo, že bychom si ze Smallhillu odvezli nějak závratnou sumu peněz, i kdyby vidina peněz nebyla z mé strany celou dobu jen zástěrkou pro Haagera. Spíš

jsem si byl téměř jist nějakou boudou. Copak si to na nás Speedy políčil? Jasně, mohl jsem z něj všechno vypáčit, ale to by mohlo celou věc ve Smallhillu zmařit, ať už se chystá cokoli. Kdybych býval nenašel na tom pouzdru ten prokletý znak Bratrstva, určitě bych se do něčeho takového nehrnul, ať už je to svinstvo cokoli. Ale takhle... Touha po pravdě o téhle rádoby spasilské organizaci je zakódovaná příliš hluboko v mé hlavě, aby mi dala klidně spát s neprověřenou sebemenší stopou. Zdá se, že nezbyvá, než se pořádně připravit a počítat s nejhorším...

"Přátelé, za chvíli by se před námi mělo objevit město, takže je na čase projít si plán."

"Na co plán?"

"Haagere, kolik hodin si strávil studováním taktiky?"

"Jaká taktika? Máme se prostě setkat s tím..."

"Už dost! Vždycky je dobrý se nějak pojistit, takže to uděláme jek řeknu. Vezmu tenhle bágel a na místo setkání půjdu pěšky..."

"Ale co..."

"Liz, ještě sem nedomluvil..."

* * * * *

Tak fajn, zábava začíná. Kdyby mělo být nějak moc veselo, vzal jsem si pro jistotu i brokovnici, i když s nezahojeným zraněním ruky budu mít těžko jistou mušku. Nerozlučný společník Desert s plným zásobníkem a nábojem v komoře čekal na svou příležitost v nylonovém pouzdře na stehně. Nosím ho jen při zvláštní příležitosti, snad bude dneska budit dostatečný respekt. Na pravém lýtku mě pod širokou nohavicí tlačilo další na těsno upnuté pouzdro s miniaturním Browningem a dvěma zásobníky. Záložní zbraň je jedna z prvních taktických pouček. Celkovou vizáž vojáka první linie stylově dokresloval široký opasek lemovaný desítkami patron dvou druhů a pouzdry s pěti zásobníky čtyřiačtyřicítkové munice. Celkově výbavička na malou soukromou válku. Jo, možná jsem to tak trochu přehnal, i bez těch granátů co zůstali v autě bych teoreticky pobil celou menší vesnici. Munici i pistoli zakryl dlouhý kabát a před zvědavými pohledy mě aspoň trochu uchrání do čela posunutý ležérně působící kovbojský klobouk. Ještě tak suché stéblo mezi rty a nenápadný neškodný pohodář v cizím městě je na světě.

Prošel jsem dva bloky polorozpadlých předměstských budov a zahrnul jsem na širokou ulici se zbytky rozpraskaného asfaltu vedoucí z města na sever. Po obou stranách byla lemována evidentně obydlenými domky. Stopy v prachu, poházené dětské hračky a rozestavěné nádoby na venkovních stolech říkaly, že tu ještě před chvílí musel panovat normální městský ruch, ale najednou tu nebylo ani živáčka. Místní zřejmě vyklidili pole. Začínám si myslet, že jsem to s výbavou až tak nepřehnal, tohle opravdu vypadá na *snadnej a klidnej* obchod.

Přehodil jsem si batoh na druhé rameno a brokovnici vzal do pravačky. Blížil jsem se k prašnému plácku na konci ulice. Na zachovalou budovu vpravo dokonale pasoval Speedyho popis. Prostě sklad. Pozná se podle typické krabicovité plechové architektury slušivě doplněné obrazci v barvách oxidu železa. A také to mimochodem byla jediná budova, před kterou na špalku seděl chlápek v ošoupaných džínách a zaprášené košili s tváří ukrytou za krempou kovbojského klobouku. Evidentně nespál, ale nejspíš pozoroval cigaretový popel, jak dopadá na špičky jeho vysokých kovbojských bot. Sloupek kouře sice zpoza klobouku v dnešním bezvětří stoupal rovně vzhůru, ale i na těch pár yardů jsem ucítil jeho povědomou vůni.

"Myslel sem, že děláš jen do karavan..., Wine..." zastavil jsem pár na pár kroků před ním.

"Taky že jo," narovnal se a vyfoukl cigaretový kouř. "Doted' sem pořád jenom převážel zboží..." mluvil pomalu.

"Jet, Psycho a jinej fet pro Sartiniho?"

Win se postavil, zpoza špalku pomalu zvedl automatickou pušku a opřel si jí na dosah ruky.

"Ale nechme to, příteli... Mě přece vůbec nezajímá co v těch všech bednách bejvá... A když někdo chce dovézt něco nestandardního, tak si taky zaplatí a tím to pro mě končí. Hlavně mi nezkoušej vyprávět nic o těch všech chudácích, co..."

"Zdá se, že Sartini si nechal dovézt něco dost speciálního," znovu jsem ho přerušil.

"A taky měl zaplatit velmi zajímavou částku... Nebýt ovšem té nepříjemnosti... Však víš."

"Že by se šéf nemoh dopočítat určité... ehm...."

"Ha ha haa..." smál se ironicky. "Zdá se, žes na to kápnul, Chrise... Víš, kdyby to bylo tak jednoduchý... Jenže není..." Dlouze potáhl z cigára. "Don Sartini si nemůže dovolit přijít o ty čtyři kusy, který, jak předpokládám, máš teď ty..." zvolna sáhl po pušce a zapřel jí pažbou do země. "Co je horší – a asi tě to nepřekvapí - Don Sartini si myslí, že je to všechno moje chyba, což sem musel uznat." Udělal další dramatickou pauzu. "A teď... pche... čert vem, že mi možná nezaplatí... Čert vem i to, že sem si u něj zkazil pověst... Důležitý je, že na dodávce

trvá a ten, kdo má teď nůž na krku, sem já, chápeš?" přešel prsty po mířidlech automatu. "Neumíš si představit, jak těžký bylo tuhle dodávku získat! Takže jak si dávno pochopil, chci to od tebe zpátky." Mluvil velice klidně, pomalu a přátelsky. Na to, jak moc musel být naštvaný to hrál velmi obstojně.

"Co je v tom za svinstvo Wine?" zeptal jsem se přímo.

"Ale, ale, ale... Proč tě to zajímá? Snad si to nechtěl ochutnat?" znovu ten hraný smích. "To bych ti fakt nedoporučoval..."

"A kdes to sebral?"

"Říkal sem, že to nebylo snadný... Ale ani tohle nepotřebuješ vědět, věř mi." Odhodil doutnající zbytek cigára.

"Nemá s tím náááhodou co dělat Bratrstvo?" zkusil jsem nahodit návnadu.

"Znáš Bratrstvo?"

"Tak trochu."

"Ahá!" plácl se do čela. "Já zapomněl, žeš pro ně dělal..."

"Jak tohle..."

"Vím? Stačilo jen trochu poslouchat vás dva šťastně shledaný trosečníky."

"Takže co s tím má co dělat Bratrstvo? Je to jejich? Sebrals to?"

"Ach Bratrstvo, Bratrstvo... Proč jenom mi to tak blbě zní?" podrbal se ve vousech. "Víš, možná už si sám přišel na to, že nikdo není svatej... A řekněme, že nikdo taky není neúplatnej... A když se naskytla příležitost..."

"Teda Wine, klobouk dolů... Okrást Bratrstvo, to může jen velkej blázen..."

"Dík, ale spíš bych řek... no... velkej frajer. A taky brzy dost bohatěj frajer." Širokým úsměvem dokreslil sebejistý postoj.

"Takoví frajeři jsou většinou mrtví, tos neslyšel?"

"A co ty, Chrise... Nebo spíš Nicku?"

"Teď vůbec nejde o to, cos všechno slyšel Wine."

"Pravda. Tak mi už konečně dej to zboží ať se můžeme v klidu rozejít."

"Obávám se, že to nebude možný, Wine. Pochop, že celou tuhle štreku sem absolvoval jenom kvůli tomu, abych zjistil, co je v tom za svinstvo, takže to nedám z ruky dokud si o tom s někým..."

"Ale to se pleteš, příteli," pozvedl pušku a hlaveň mi zamířila do obličeje. "Ty mi to zboží vrátíš a pak si pátrej po čem chceš, myslím že chápeš..." natáhl závěr automatu, "jinak si to

klidně vezmu. Promiň, ale tvoje budoucnost pro mě není nijak důležitá, příteli..." s namířenou puškou opatrně přistupoval ke mě.

"Poslední dobou už mám dost těch *starých přátel*. Přestávaj mě tyhle setkání bavit."

"Nekecej a dej sem bág!" zvýšil hlas.

"Kam se poděl tvůj přátelský tón, Wine?" pomalu jsem sahal do kapsy kabátu.

"Hej! Pomalu s tím. Radši pusť tu brokovnici a pomalu sundej ten bág!... Hlavně žádný překvápka."

S hlavní pár stop od čela jsem brokovnici v klidu odložil do prachu, ale druhá ruka už nahmátla svůj cíl v kapse kabátu. "Klidně si ten bág vem, Wine. Tři čtvrtiny toho zázraku ti stejně budou chybět." Bág s jedinou nádobu přistál Winovi u nohou.

"Kde je zbytek?" Znervózněl Win.

Zachoval jsem nezaújatý výraz a absolutně klidně jsem si rozepínal kabát. "Přece sis nemyslel, že vezmu rovnou všechno?! Ale neboj, hned to tu bude."

"Co?" nechápal.

"A kde ty máš své kumpány? Už můžou z těch oken vylejzt, ne? Umí Troll vůbec se snajprovkou? Myslel sem, že je spíš tak na pořádné perlík."

"Povídám kde máš další tři nádoby?!" Win nereagoval, ale periferně jsem si všiml pohybu v okně nalevo stojícího domu.

"Měl by ses trochu uklidnit, Wine. Si hrozně netrpělivej, víš to? Víš že stres výrazně snižuje naději na dožití? To si nevyvejším, to je věda..." Snažil jsem se působit ledovým klidem, ale ruka už mi cukala k pouzdru s Desertem a v duši mi dokola probíhalo *proč to sakra tak trvá?*

"Nech si své kecy a raši zahod' tu pistoli, co schováváš pod kabátem."

"No... Je vidět, že už mě trochu znáš." Win o krok ustoupil a já pomalu sundával kabát. Velmi rozvázně... *Sakra, tak kdy...?! Á konečně!!!*

"Wine? Je tady ten zbytek," pokynul jsem směrem do ulice, odkud se právě plnou rychlostí řítí Haager se svým autem. I Win musel uznat, že Liz za odkrytým lehkým kulometem, jehož hlaveň se houpala nad Haagerovou, hlavou vypadala opavdu sexy. Překvapením zůstal zlomek vteřiny stát s otevřenou pusou, ale než řekl cokoli chtěl, jedním rychlým kopem jsem ho odzbrojil. "Překvápko!"

V momentě se rozštěkaly zbraně. Zpoza hromad šrotu opodál prolétly mým směrem první dávky horkých projektilů. Nečekal jsem, než se Win uráčí postavit znovu k boji muže proti

muži a elegantním kotoulem jsem vyklidil pole. Právě v čas, aby Liz mohla začít pouštět hrůzu ráže pět šestapadesát. Kulky v elegantních linkách perforovali několik plechů tvořící stěny skladiště, vířily oblaka prachu a písku, odrážely se od navršených hromad rezavého železa a zavrtávaly se do už tak pobořeného zdiva domu s ostřelovačem. Ten chaoticky pohybující se vozidlo neměl s přespříliš výkonnou optikou šanci zaměřit. Win se konečně zvedal ze země a rovnou tasil stylový šestiraňák, ale další dávka, která by naučila tancovat kdejakého invalidu, ho donutila dát přednost bleskovému ústupu za chabý kryt plechového skladiště. Vše probíhalo sotva pár vteřin, během kterých se ve mě hromadil vztek. *Je na čase vypořádat se se všemi starými přáteli.*

Desert opustil nylonové pouzdro a z pozice klečícího střelce jsem v pohledu přes mířidla hledal skulinku v hromadě šrotu. *Po mě nikdo jen tak střílet nebude! ... Prásk! Prásk! Prásk!* Znovu a znovu soustředěně tisknu spoušť. Polovina zásobníku zmizela směrem ke štěkajícímu automatu. Přestal. *Jo, tohle umíš. Jen nemysli a střílej.* Ve zlomcích vteřin mezi jednotlivými detonacemi střelného prachu v komoře Haagerova palubního kulometu jsem poslouchal vrzání blížící se záchrany. *Dělej chlape, šlápní na to...* Na volném prostranství jsem se tu krčil jak pyramidka plechovek na cvičné střelnici. Liz držela Wina ve stínu skladiště a já rychle přemířil na okno. Odlesk poledního slunce v čočce optiky, rána, bolest. Šok, který se dostavil v tisícině vteřiny mi už nedovolil stisknout spoušť a místo toho jsem se nekoordinovaně svalil do prachu o dva metry dál. Stačil jsem na sucho polknout a vytřeštit oči na blížícího se Haagera. Další rána do zad znásobila bolest. *Tak dělej sakra, zvedni se nebo končíš!* Rychle se převalit, ruka narychlo zamířila a pistole v šíleném rozptylu šlehala jednu ránu za druhou. Haagerovi chybělo pár stop, když jsem na hrudi ucítil další náraz beranidla. *Do hajzlu...!*

Pneumatika vozu mi konečně zastavila před obličejem. Vdechl jsem spoustu rozvířeného prachu a rozkašlal se. Liz bleskově přehodila zásobník a podstatnou část nasypala do okna. To už mě ale Haagerovy paže rychle vytáhly na místo spolujezdce. Schoulen do křečovitě polohy jsem si ještě všiml mé vysílačky rozflákané v prachu a pak už jsem vnímal jen rachot kulometu a smýkání pneumatik po zbytcích asfaltu...

"Nicku! Nicku co je ti?!" Ječela Liz.

"Neříkej... Neř... říkej mi tak..." Snažil jsem se vyblekotat...

Kapitola 11.: Kulka k zamyšlení

Haager evidentně jel co to šlo, což vzhledem k tomu, že pod koly už dávno zmizel jakýkoli náznak silnice, bylo mírně řečeno o hubu. V dosti nepřírozené poloze na místě spolujezdce se mnou rázy od podvozku nešetrně házely tak, že jsem původní myšlenku v klidu si omdlít a probrat se až někde daleko v bezpečí Liziny náruče musel rychle opustit a snažit se nevypadnout z auta. Začíná to být čím dál těžší. Hrdinství je hezká věc, ale člověk si musí umět připustit, že už toho zažil až dost...

"Sakra sekla se!"

"Cože?" halekal Haager, aby překřičel rachocení těžce zkoušeného stroje.

"Ten tvůj šrot Haagere, zasek se zásobník, nejde..."

"Zpomeň na něj Liz, stejně byl poslední!"

"Podělaná práce... Tak už zastav! Musím se podívat na Ni... na Chrise!"

Skvělej nápad holka, řekl bych, kdyby mi zrovna další absolvovaný výmol znovu nevyrazil těžce nabytý dech.

Zaslechl jsem další ze série vzdalujících se výstřelů a v zápětí něco břinklo nepříjemně blízko mému levému uchu.

"Radši ještě kousek popojedu! Co říkáš Chrise, zvládneš to?!" zahalekal zase a jen tak tak se vyhnul skupince balvanů zčista jasná zákeřně trčící z písku.

Neobratně jsem se svezl na podlahu a slovo *vzduch* s několika otazníky mi zběsilo pobíhalo v hlavě, nenacházejíce uspokojivé odpovědi...

Konečně všechno to rachocení a poskakování ustalo. Nešetrně jsem se vykulil z auta a pohodlně se rozplácl na příjemně stabilní zemi.

"Hej, Chrise! Chrise slyšíš mě? No tak..." cloumal se mnou Haager.

"Nechal... bys mě... na chvíli?"

Obličej nade mnou se vystřídaly. "Kam tě trefili?" odhrnovala opatrně Liz můj kabát "Haagere, podej lékárnu, rychle!" spustila vyděšeně a jala se mi roztrhávat košili.

"Prosím Liz..., opatrně..."

"Promiň, promiň... Bolí to moc? Neboj, dostanu tě z toho..."

"No... je škoda... ty košile," ztěžka jsem poznamenal zatímco Liz překvapeně zírala na mou hruď a zděšený výraz v její tváři pomalu ustupoval něčemu daleko horšímu.

"Ty máš vestu?! Tos mi nemoh říct, že máš vestu? Víš jak sem se bála a..." praštila mě do hrudníku.

"Heh..." zkrivila se mi tvář bolesti. "Co... co blbneš?"

S těžkým přemáháním bolesti většiny těla jsem se s námahou posadil. "Liz? Ta noha... to je tvoje krev?"

S lékárnou se posadila opodál a otřela zkrvavené lýtko.

"Ten parchant Win... já ho..."

"Klid, nic to není, jenom mě to škráblo." Desinfikovala čerstvý šrám s Haagerovou starostlivou asistencí.

Rukou zalomenou za zády jsem se snažil dosáhnout na původce vyraženého dechu.

"Všichni... tedy v pořádku?" nahmátl jsem konečně místo porušení vesty... Ale počkat...

Lehce se rozmazávajícím pohledem jsem na chvilku užil zkrvavené prsty.

"Říkám, že dobrý, jenom si to zavážu a..."

"Fajn," poznamenal jsem s úlevou a konečně upadl do zaslouženého bezvědomí...

* * * * *

"... To si fakt řekl?"

"Jasně! Stojím... hehe... stojím takhle proti němu s tím kladivem a ..."

"Probouzí se," utnula Haagerovou historku v nejlepším a vstala od ohně.

Zamžoural jsem a promnul si oči. Liz se shýbala pro láhev, zatímco Haager stál opodál stále napřažen s imaginárním nástrojem uprostřed věty. Všechno ostatní halila neprůhledná tma.

"Nenechte se rušit," pokoušel jsem se protáhnout, ale říznutí v zádech mě rychle odradilo.

"Jak se cejtíš?"

"Chceš mi zase jednu vrazit?"

Zarazila se.

"Hele nech jí," upustil Haager imaginární kladivo. "Měl's nám o tý vestě říct, to nebylo..."

"Štve tě snad že sem jí měl? Nezačínej zase," přihnul jsem si z nabízené láhve. "Whůů... Co je to sakra?"

"Pálenka. Z Ressondu," zašklebil se. "Silná a levná."

"Trochu to utlumí bolest," dodala Liz.

"Chcete říct, že tu chlastáte a vyřváváte u ohně, kterej je uprostřed tady toho ničeho vidět na míle daleko? No skvělý..."

"Hele je celkem kosa, jestli sis nevším a..."

"Zatímco si odpočíval, urazili sme ještě pár mil, měl by tu být klid," doplnila Liz.

Posadil jsem se a dál mžoural do tmy. "Jasně, pustina je jedno velký bezpečný místo..."

"Začínám tě mít dost!" vyštěkl Haager a sebral mi láhev. "Nechceš se spíš zamyslet sám nad sebou? Co se to sakra stalo v tom Smallhillu?! Měls jenom prodat tu pitomou brečku a..."

"Byla to past. To se prostě stává..."

"Stává?! Málem nás sejmuli!"

"Haagere, teď toho nech," chytla ho Liz za ruku.

"Jo, stává! V jakym žiješ světě? Rozhlídni se..." odpovídal jsem klidně.

"Pche..." vytrhl se jí a v rozčilení si znovu přihnul notně alkoholu. "Proč si to prostě neprodal a nevypad? Né, počkej, budu hádat..." Dramaticky se odmlčel, aby s pohledem skrz láhev v napražené ruce formuloval myšlenku. "Tys do toho prostě musel zase rejpat že jo?! Zase ses moc vyptával a... a tak..."

"Když to chceš vědět, tak jo. Ber to tak, že to bylo pro mě důležitý..."

"Proto ten... ten plán?!" přešlapoval nervózně nade mnou. "Nechtěl's... nechtěl's abysme tam byli a tys to moh takhle podělat!"

"Jo, máš pravdu, nechtěl sem vás tam..." namáhavě jsem vstal. "Nechtěl sem vás tam, právě kdyby se něco podělalo, tak to pochop! Od začátku to byla bouda, prachy bysme stejně nedostali s tebou nebo bez tebe!"

"Věděl's... Tys věděl, že to tak dopadne!" znovu na mě zvýšil hlas.

"Něco sem tušil, ale že to bude Win to mě..."

"Ahá! Takže tušil? A nechal's nás do toho jít?"

"Kdybych myslel, že to nezvládnem tak bych na tu vysílačku ani nesáh, to se neboj!"

"To neříkej," přidala se Liz. "Nenechala bych tě tam..."

"Liz, podívej, já bych..."

"Jo kdybys myslel..." polkl další hlt. "No jó! Měli sme přece skvělej plán, žejo?!"

"Hele co ode mě chceš? Stalo se ti snad něco?"

"Něco? Něco?" máchal rozčileně téměř prázdnou lahví. "Co sem tě potkal je to jeden velkej průser, pamatuješ?"

"Myslim že bys měl přestat pít."

"Pche..." Demonstrativně do sebe obrátil zbytek pálenky. "Na tvý rady ti seru!" prohlásil, rozflákl lahev o nejbližší bednu, sbalil si své myšlenky do našťvaného výrazu a poodešel od ohně.

Liz se za ním mlčky podívala. "Pojď sem a sedni si," převrátila bednu a posunula jí blíž k ohni.

"Ty mi taky mi chceš nadávat?"

"Potřebuješ vyměnit obvaz," ukázala na záda.

"Obvaz?" Teprve jsem si vzpomněl na zkrvavenou vestu. "Aha, no jo..."

Svlékl jsem se a sedl si zády k ohni. Dvě podlitiny velikosti pořádného steaku se na mé hrudi elegantně slévaly v jednu. Tyhle kulky projít skrz, je určitě po mě. Při dotecích Liziných jemných prstů jsem se znovu zamyslel nad tím co dělám. Haager má tak trochu pravdu, některé věci je prostě lepší neřešit. Nemá smysl se za každou cenu nechávat každý měsíc dvakrát postřelit kvůli něčemu co se mě netýká. Dost to bolí, obvykle zůstanou jizvy a i na stimech se dá vypěstovat slušná závislost. Ještě horší je vystavovat zbytečně nebezpečí někoho dalšího. Jestli se nerozdělíme dřív, nejpozději v Hubu musím Liz konečně nechat na pospas svému rozumu...

"Co tvoje noha?" přerušil jsem konečně chvíli napjatého ticha.

"Jak sem říkala, nic to není."

"Fajn."

"Jo."

"Hm..."

Na zádech mě zamrazilo a vzápětí se svaly zacukaly, jak mě cosi čertovsky spálilo.

"Necukej se, to je desinfekce."

"Voní to stejně jako Haagerův chlast."

"Jo, koupil toho víc."

"Aha."

"Hm..."

Opět ticho a jemné dotečky ošetřující ránu.

"Něco se děje Liz?"

"Ale ne..."

"Fajn."

"Fajn?" vzala nový obvaz a nešetrně mi ho připlácla na ránu. "Už sem tě viděla mrtvého, to se děje! Když ses tam tak válel v prachu a stříleli po tobě... Už potřetí sem myslela že je s tebou konec a trochu mě to vyděsilo..."

"Ale pořád sem tu, nebo ne?"

"Nech toho... Ani ty nejsi nesmrtelný, jak si myslíš."

"Ale Liz, proč tohle..."

"Věděl si to, že jo. Věděl si, že se nakonec bude stejně střílet. Jo jo, vždycky se nakonec střílí, že? Kdyby to aspoň mělo trochu logiky, ale tohle..."

"Ne, prosím! Nezačínej s tím ještě ty... Co kdybychom si radši všichni odpočinuli."

"Odpočinuli? Jasně," zašmátrala v kapse. "Vidíš tuhle kulku? Vyndala sem jí z tebe, když si byl mimo..." malý kousek kovu se jí zablýskl mezi prsty. "Nejsi nesmrtelný, ať si vezmeš vestu, nebo změníš jméno. Podobná kulka tě jednou dostane..." Na pár vteřin se odmlčela a věnovala mi těžko dekodovatelný pohled. "Na, vem si jí..., Ať máš o čem přemejšlet."

Liz se šla natáhnout na svou deku na druhou stranu ohně a já zůstal sám, s kulkou, která jít ještě o pár palců mimo, mohla všechno skončit. Silně zdeformovaný kus slitiny jsem chvíli převaloval na dlani a bezmyšlenkovitě pozoroval jeho strukturu. Prošla skrz vestu. Jo, bylo to z pušky, ale standardní munici by tahle vesta měla vydržet. Pěkný svinstvo... Mohla být pro ní...

"Nejpozději v Hubu pro tebe tohle dobrodružství končí, princezno...", řekl jsem si potichu pro sebe...

Kapitola 12.: Vždycky se něco podělá...

Nechápu všechny ty rádoby dobrodruhy, co pořád dokola vyprávějí o pustině. Jo, občas se z jedné díry do druhé mihne podivně velká ještěrka, za den potkáte cestou dva až tři větší kameny a sem tam se přezene písečná bouře - a co je na tom? Spousta z nich tráví v pustinách většinu života a údajně jsou za to rádi. Tak proč jsou věčně zalezlí v hospodách s plnou hubou historek? V pustině se jim údajně líbí. Proč sakra? Může tady snad mít člověk z něčeho radost? Těžko! Nemuset pořád odněkud mizet nebo se hnát pro něčí spravedlnost, nezůstal bych tu ani chvíli. Rovná pláň za námi, vpravo, vlevo, jen vzdálené hory na severu trochu kazí neskutečnou nudnost tohoto místa. Osm čtyřicet dva. Skvěle. Za mnou je dalších sedm minut, co se vlekly aspoň půl hodiny. Ne, někdo už musí něco říct...

"Haagere... Liz..."

"Jo?" Ozvalo se nejistě za mnou.

Haager škubl řízením a srovnal směr. Minuli jsme kámen.

"Hodláte mlčet celou cestu?"

"Hmm...", řekla Liz.

Haager mlčky sledoval cestu.

"Tak jó lidi, omlouvám se... Omlouvám se a ... a měl bych vám oběma poděkovat, že ste mi tam zachránili kůži..."

Liz posunula krycí plachtu, aby získala větší kus stínu. "Jasně, už sme to probrali."

"Hmm," zamumlal Haager, ale hned se zase vrátil k nezaujatému sledování cesty.

"Skvěle."

Bez reakce.

"Tak jo, dobře... Prostě jedem dál," uzavřel jsem diskusi a velká ručička zas o dílek poskočila. Osm čtyřicet čtyři.

* * * * *

Hub. Centrum známé snad všem, co někdy vystrčili hlavu z rodné vesnice. Kdo se považuje za dobrodruha, musí aspoň v jedné ze svých hrdinských historek tohle město zmínit. Možná proto má spousta lidí o Hubu dost zkreslené představy, většina těch historek je totiž jen další zkomolená verze smyšlených historek někoho jiného. Ať už jsou vaše představy jakékoli, právě do tohoto města jsme ve svitu odpoledního slunce přijížděli.

Když jsem tu naposledy zapadl do baru, nedopadlo to dvakrát příjemně. Ale to už je pár let. Snad už se věci změnily. Slyšel jsem, že už tu nějakou dobu šerifuje starý známý Justin Green. Mít takové známosti se může hodit, i když lepší bude neukazovat se tu víc, než bude nezbytně nutné. Najít Rydleyho, zjistit co chce a potichu zmizet. Snadný plán. To jen ty otravné skeptické hlasy mi neustále našeptávají, že se zase něco podělá. Vždycky se něco podělá...

* * * * *

"Tak... Zdá se, že sme tu, lidi," ujal jsem se raději hned slova. Chvilé trapného ticha mi začínají lézt krkem. "Vzhledem k dnešnímu brzkému vstávání a únavný cestě myslím, že si asi všichni potřebujeme trochu odpočinout. Takže navrhuju pronajmout si aspoň na dneska pokoj se skutečnějma postelema, pod střechou a tak... Cokoli dalšího si chceme vyjasnit..." Haager, jako by mě neposlouchal, šťoural se ve spleti drátů u volantů. "... Bude lepší, když proberem, až se nám to... No... Trochu rozleží v hlavě, co Haagere?"

Konečně cosi uchopil a odpojil od svazku barevné kabeláže. "Jasně, nespěchám," řekl a pohledem znovu ulpěl na vedle postávající Liz.

"Aha... dobře." Zdálo se mi to, nebo se na něj tak zvláštně usmála?

"Liz?"

"Jasně, zůstaneme, jo..."

"Dobře....," Čekal bych, že Haager bude chtít konečně vypadnout, ale co... Zítra už budu stejně kdoví kde. *Ať je v tom cokoli, nech to bejt. Máš tu svý práce dost...* "Tak jo, jdem..."

* * * * *

Od posledně se město zase trochu rozrostlo. S cizinci do města přišly i peníze a s penězi pokrok. Město bylo protkáno elektrickým vedením napojeným na jediný převzácný zdroj – velký fúzní reaktor, jež umístěn v podzemí a pečlivě strážěn neustálými hlídkami vydrží fungovat stovky let. Hlídky, mimochodem, jsou pochopitelně z řad Bratrstva, které si ve městě vybudovalo slušnou základnu a všichni tu s nimi vychází náramně dobře. Jistě že, komu jinému by také byli vděční za všechny ty technologie. Existuje tu dokonce i rozvod vody, kterou elektrická čerpadla z několika studní zatím rozvádějí jen do zemědělských plání na severu a vybraných domů v centru města. Majitel hostince se právem chlubil, že co nevidět zprovozní rozvod vody i v jeho podniku. Vyprávět o pokroku tady ve městě, by jistě dokázal ještě hodiny, ale raději jsem mu zavřel pusu předem zaplacenou hotovostí za ubytování a naše zmožená trojice se po schodech odebrala do údajně nejlepšího pokoje co tu má.

Jakkoli pokrokové město, s čistotou to obecně ještě pořád není žádná sláva. Ani výhled kamsi do temné uličky a stěny protějščího domu nebyl příliš luxusní. Aspoň že postele vypadaly pohodlně. Liz se okamžitě se spokojeným výrazem na jednu svalila. Vzhledem k tomu, že jsem hned zase zmizel, dřív než se někdo bude ptát o co jde, byla postel připravená na večer to jediné, co mě v tomhle pokoji zajímalo.

Zamířil jsem ulicí na východ, jak mi cestu poradila stará žena belhající se kolem hostince. S těmi odpornými bradavicemi možná vypadala trochu čarodějnický, že by se jí leckdo zabál. Jen další připomínka, že radiace je svině. Život je někdy svině. Sídlo Butchovy karavanní společnosti skutečně odpovídalo její informaci *to nemůžeš minout*. Velká reklamní tabule před vchodem a ostře vyhlížející chlapík s rukama třímající automatickou pušku hned vedle. Pustil mě bez problému, ale to, jak za mnou stál s nataženým kvérem, mě ani trochu neuklidňovalo.

"Ty, Butchi, je ten tvůj chlapec v pořádku? Nerad bych, aby měl třeba nepříjemnej tik v ruce."

Od pohledu nervózně působící plešatý padesátník se nepřestal hrabat v zásuvce.

"Co chceš, nemám čas na kraviny," vyštěkl a teprve vzhlédl od stolu.

"Nebudu zdržovat, potřebuju jen malou informaci..."

"Znám tě odněkud?" Upřel na mě zkoumavý pohled. "Zdá se mi..."

"To těžko, my dva sme se nikdy nepotkali..." postrčil jsem si klobouk ještě víc do čela. Možná že jsem v pustině populárnější než bych někdy chtěl a od jisté doby mi to začíná vadit.

"Tak co teda chceš?" vrátil se znovu k přehrabování. "Sháníš práci?" vzal šuplík a jeho obsah vysypal na stůl.

"Zatím ne, jen mám pár otázek..."

"Ach jo... Tony, vyhod' toho votravu a okamžitě mi sežeň..."

"Ssss... Kurva!" Prskal Tony, když se jeho nemytá pracka přemístila z mého ramene do nepříjemné polohy nedobrovolně následována zbytkem těla.

"Dej mi chvilku, jo?" odkopl jsem povalující se pušku. "Počkej Butchi, nech tu bouchačku, to nebude nutný..."

Nebylo. Butch dostal finanční satisfakci, Tony vyhazov za neschopnost a já kromě nabídky na jeho práci žádanou informaci. Rydley už asi se svým bráchou dlouho nemluvil, protože už dávno nechal práce u karavan. Údajně se přidal ke kupcům s vodou, poté co přišel se zázračným nápadem na chemickou úpravu znečištěné vody. Kdepak ho asi vzal? Zdá se, že údajné tajné přátelství s vědátorem z Bratrstva Sturgissem se vyplatí. Přítelíček Rydly se tak dostal až do vedení města a teď je zástupcem starosty. Vážený občan, na kterého si jen tak někdo nedovolí. Jen Butchovi lidé ho už moc v lásce nemají...

"Kdo byl sakra ten chlap?" Ozývalo se ještě za mnou, když jsem se spokojen vracel ulicí, směrem do centra. Je čas Rydleyho konečně navštívit. Vida, všechno nemusí skončit krví...

Znovu jsem si nechal poradit cestu a obdaroval místní žebrotu pár drobnými. Rydly bude zřejmě velké zvíře nejen v politice města, když tu všichni bezpečně ví, že se do města vrátí až v noci. Čas si odpočinout.

* * * * *

Pokoj byl prázdný. Konečně trocha klidu, těm dvěma tady ve městě snad nic nehrozí. Jal jsem se rozebírat zbraně. Staříčkový Desert pořádně vyčistit od zbytků prachu od posledního střelení, stejně jako Liziny Beretty. Zase si je nevzala s sebou. Za tu dobu strávenou se mnou už by se

v tomhle směru mohla trochu poučit. Záložní zbraně si zaslouží aspoň promazat. Až budou potřeba, nesmějí zklamat.

Šeřilo se. Složil jsem poslední pistoli a znovu mě přepadla vzpomínka na ztracenou brokovnici. Zažili jsme toho spolu hodně. Spousta broků prolétlo hlavní od doby co jí tehdy v San Franciscu koupil Ian. Kterej parchant si jí asi teď přivlastnil...

"Jsi tu? To je dobře," překvapila mě ve dveřích samotná Liz.

"Jasně, ale kde ty máš Haagera?" Čerstvě namazaný závěr charakteristicky klapl a ostrá patrona vklouzla do hlavní Desertu.

"Nevím, asi šel někam do města, ale to je jedno, teď hlavně musíme..."

"Nejste spolu? Doufám, že zase neprovede nějakou kravinu..." Zásobník elegantně vyklouzl ze zbraně.

"Zapomeň na něj a chvíli mě prostě poslouchej!" okřikla mě s nečekanou energií a vážným výrazem.

"Ou... Evidentně se děje něco, co se mi asi nebude líbit, že?" Nový náboj o průměru čtyřiačtyřiceti setin palce zaklapl do zásobníku.

Liz si sedla naproti mě. "Hlavně mě jenom poslouchej a nepřerušuj..." Lehce šokován jsem kývnutím souhlasil. "Před chvílí mě venku odchytili dva lidi od Bratrstva a..."

"Cože?!"

"Poslouchej mě! ... Dva paladini v civilu. Neznám je jmény, ale buď si jistej, že nás mají na mušce už hodně dlouho..."

"Co to povídáš, to přece není..."

"Bylo to kvůli tobě!" zvlhly jí oči. "Věděli o tobě všechno!" říkala rychle a hlas se jí rozechvěl. "Slavnej lovec odměn! Historky o tobě se za ty léta roznesly tolika lidem... Jim prostě všechno nějak doklaplo nebo tě možná někdo z nich viděl, na tom nezáleží... Ví kdo si, a ví to pěkně dlouho! A nejde tady o žádný řadový vojáky, tohle má co dělat jen s určitou skupinkou Starších, víš... Museli sme tenkrát kápnout na něco velkého!"

"Liz, uklidni se přece!" Zdálo se, že se rozrušením celá klepe, ale jako bývalý voják se evidentně snažila ovládnout. "Co to má všechno znamenat?"

"Pamatuješ na ty lidský trosky? Nikdo z nich nepřežil! Ten podělanej Hummer se rozbil za pár mil a v tý planině, tam uprostřed ničeho, už nebyla jediná šance jim zmizet, takže..."

Liziny poslední věty se mi míhaly myslí a hledaly, kde by se usadily, aby mohly dávat smysl. "Chceš říct, že celá ta tvoje historka... se nestala?! Ale jak..."

Gestem mě zarazila a pokračovala ve vyprávění. "Tohle byl jenom začátek. Dotáhli nás zpátky, ale kromě mě stejně nikdo nepřežil. Umřeli v křečích, stejně jako by to čekalo Suzy. Kdo ví, co jim to dali za svinstvo. Nesmíš si už dávat její smrt za vinu, chápeš?"

Spousta synapsí v mém mozku křičela jednohlasné ne. "Momentálně zrovna moc ne...", nechtěl jsem na ní křičet. "Tak už mi konečně řekni celou tu skutečnou historku!". Raději jsem položil pistoli i zásobník, zat'ál pěsti a snažil se celou věc v klidu chápat. Ve stresu mozek nehledá optimální řešení a jedná zkratově. Jedna z prvních pouček profesionálního vojáka...

Liz nervózně tikala pohledem po pokoji. "Tenkrát v Southwallu jak ses šíleně opil ti Rydley sebral brokovnici, pamatuješ? To bylo domluvený, to on tě měl poslat hledat Sturgisse, toho zběhlého písaře..."

Věci mi se mi pomalu začínaly srovnávat v hlavě. "Takže on skutečně existuje..."

"Ten bude asi sakra reálnej, když tebe celou tu dobu nechali, jen abys jim ho našel! Sturgiss přišel na nějakou extra špínu co Starší skrývají. Ty historky nelžou, Bratrstvo po něm jde celou dobu a bylo jim jasné, že ani ty takovou stopu nenecháš jen tak."

"Tak proto tě ani nezajímalo proč vlastně jdeme do Hubu... Víš to celou dobu... Od začátku si jenom lhala!"

"Počkej přece! Musela sem to hrát, kvůli tobě! Pochop to, mohli nás oba kdykoli zabít! Celou cestu nás sledují, Paladini, snipeři, ani nevím kolik jich je. Měli tě moc dobře pojištěnýho a stačilo by jim jediný podezření..."

"Počkej, počkej... To přece nedává smysl... To my sme přece ve Wertingskejch skalách přepadli váš tábor!"

"Jo, jediná chyba v tom jejich plánu. Nechali mě naverbovat mezi ty grázly a zaplatili jim, aby tě vystrašili a my se tak mohli setkat, nic víc..."

"Ale tu jejich náhodu jim podělal přítelíček Sedma."

"Taky trochu to, že ses dal dohromady s Winovou partou, ale o nich samozřejmě nikdo z tábora nevěděl. Když už to šlo všechno takhle, chtěli vás od začátku nechat celej gang pobít, jenom já se měla hned vzdát. Žádní zbyteční svědci, žádný problém. Díky Sedmovi se celá připravená akce obrátila, což ale nakonec vypadalo ještě víc věrohodně, takže jim vlastně nevědomě pomohl."

"Ale proč si měla jít se mnou? Mohla si přece kdykoli všechno prozradit."

"Měla sem je informovat... Co všechno víš, komu co vyprávíš, co si zjistil a kdyby sme se dostali až ke Sturgissovi..."

"Vyklopila bys jim všechno co bysme zjistili, hned potom co by mě a jeho sejmuli." Myšlenky a pocity o podlosti některých bezpáteřných členů Bratrstva, s nimiž jsem se celá léta potýkal jen ve své fantazii dostaly najednou nečekaně reálnou podobu.

"Chovala ses někdy tak podivně a já nic nepoznal... Ale proč si mi to sakra neřekla už dřív? Proč mi to sakra vyprávíš až teď? Co ti mám vlastně věřit?"

"Snažím se ti vysvětlit, že na tvý nevědomosti celou dobu závisely naše životy! Stačilo jim podezření a do pár minut bylo po nás."

"Skvělý... A co mám podle tebe dělat když to teď vím? Chceš říct, že sem za pár minut naběhne párek paladinů nebo co sakra?!"

"Kdybys mě nechal domluvit! Celou dobu ti chci říct, že se na tebe něco chystá! Najednou po mě totiž chtějí, abych tě prostě nechala odejít z města a zůstala tady v Hubu..."

"... Zdá se, že už mě asi nepotřebujou... Nemám pravdu?"

"Přesně tohle mě napadlo, je to jedna z možností..."

"Ale co chtěli udělat s tebou?"

"Snad za tu dobu uvěřili, že sem zase na jejich straně... Nebo je všechno úplně jinak a já jim mám posloužit třeba jako pojistka, kdo ví."

"Spousta věcí tu nedává smysl. Přece kdyby se rozhodli, že se mě zbaví, udělali by to hned, ne?"

"Možná se bojí udělat něco takovýho tady ve městě... Spousta lidí tě zná a tohle by nebyl moc politickej krok... Zato někde potichu v pustině..."

"Možná... Rozhodně bych se jen tak potichu nevzdal..."

"Nevzdali! I když si možná teď o mě myslíš leccos, pořád sem na tvoji straně."

Podíval jsem se do jejích smutných očí. Za posledních pár let, jsem se naučil nikomu nevěřit. Naučil jsem se získat odstup. Naučil jsem se bít se na život a na smrt. Nenačil jsem se určitým věcem odolat...

"Hmm..." snažil jsem se nenechat pracovat emoce a v klidu přemýšlet. "Takže tenhle barák...", přehlédl jsem letmo okna, "...ted' určitě někdo hlídá, jestli to dobře chápu."

Nejistě pokrčila rameny.

Vstal jsem z rozvrzané stoličky a s ignorovanou bolestí v zádech jsem chladně sáhl po pistoli.

"Hmm... hmm... hmm..."

Z Liziny ustarané tváře jsem vyčetl zřetelné: "Co chceš dělat?"

"Víš..." Plný zásobník zaklapl do vyčištěného Desertu. "Někdy mě napadá, jaký to je - mít úplně nudnej život..."

Kapitola 13.: Náhody se dát musí. Vytváří příběh.

Napětí a nervozita zaplnila pokoj, vzduch jako by zhoustl způsobem, který jen tak nevyvětráte. Chvilí jsem z povzdálí koukal z okna. Nebylo vidět jinam, než na protější budovu a dolů do uličky na jedné straně zatarasené horou pytlů s odpadem a na druhé zalomené kamsi za roh. Vysypal jsem Haagerův bágl.

"Co chceš dělat?" pozorovala mě stále nechápavým výrazem Liz.

"Můžu ti věřit?"

"Říkala sem ti přece..."

Ten člověk cestou pořídil spoustu zajímavých věcí. "Fajn," nečekal jsem na odpověď a do prázdného báglu naházal svůj nejdůležitější majetek, včetně zbylých zapouzdřených chemikálií. "Nekoukej tak, můj bágl zůstal po přestřelce Winovi..."

"Já vím, jen bych ráda slyšela tvůj plán."

Haagerovi jsem na hromádku přihodil zbytek peněz z poslední odměny a vzal si za to pár užitečných věcí. "Počkej půl hodiny, vem si na sebe něco na spaní a sejdi dolů pro džbán vody. Víc ne. Naplň lahve a zabal je s sebou. Kdybys zahlídla někoho z *nich*, kup si jenom nějaký drink, prohod' pár slov s barmanem, třeba že nemůžeš usnout, a vrať se," přemýšlel jsem nahlas a znovu zkontroloval zbraně.

"A ty?"

Dotáhl jsem popruhy batohu jak to jen šlo a ujistil se, že kovové přezky nebudou cinkat. "Pak si obleč nějaký Haagerovy věci, počkej na znamení a hned vyraz za mnou. Nejlíp aby si tě nikdo moc nevšímal, všude můžou někoho mít. Jdi pořád směrem z města na sever, o dvě ulice na východ od hlavní." Znovu jsem vykoukl z okna. Nebylo vidět skutečně vůbec nikam.

"A vem si můj klobouk...?"

"Co chystáš? Jaký znamení?"

Na třetí pokus se mi podařilo hodit improvizované laso tak, aby se zachytlo o patro výš, kdesi na protější střeše.

"To ti teď neřeknu, ale poznáš to." Silně jsem trhl lanem, jestli pevně drží a uvázal druhý konec na torzo potrubí ústředního topení. Prorézivělé trubky nebudily příliš důvěry, ale nic lepšího nebylo. "Jestli je něco na tom cos říkala, čekají až vypadnu z města. Má to něco do sebe, jinak už tu byli. Ulici budou asi hlídat, takže bude lepší jít tudy." Rozloučil jsem se pohledem do ustarané tváře. "Ještě něco. Bude lepší, když tu to lano nezůstane, zvládneš to?" Vyhoupl jsem se z okna, abych světil celistvost svých kostí starému lanu a prorézlým trubkám.

"Dobře, ale..."

"Prostě udělej co sem ti řekl, Liz... Druhá ulice a klobouk... Bud' tam."

Pár rychlých přitáhnutí a opatrně jsem se přehoupl přes hranu rovné střechy třípatrové budovy. I přes všechny ty zázračné léčivé prostředky o sobě nedávno zraněná ruka a teď ještě záda dávala náležitě vědět při jakékoli námaze. Starosti mi teď ale dělalo příliš mnoho jiných věcí, než abych se mohl zabývat takovými detaily. S nejasnou představou, pro kterou by jakkoli zjemněné slovo plán bylo více než optimistické, jsem příkrčen přešel střechu a rozhlédl se po městě. Cosi se mi začalo rodit v hlavě. Potřeboval jsem získat lepší představu... Nejlépe... Hmm, skvěle, jediná stojící vyšší budova ve městě je jen kousek odsud.

Příkrčen jsem překonal střechu, přeskočil na druhou a spustil se na třetí, o patro nižší. Na její druhé straně nebylo moc vhodných objektů na uchycení zbylého kusu lana, takže nakonec sahalo dobrých čtrnáct, patnáct stop nad zem. Znovu jsem přehlédl ulici pod sebou, nenápadně se spustil a skočil. Bezpečná cesta zpátky do hotelového pokoje tím byla definitivně odříznuta. Přitisknutý na stěně jsem vykoul na příčnou ulici. Klid, zdá se. Na město rychle padala tma, s níž se ovšem nehodlalo jen tak smířit nažloutlé světlo žárovek pouličních lamp. Ztracený reaktor. Nezbyvá než doufat, že jestli na mě někdo čeká, tady by to být nemělo. V chabém krytu tenkých stínů a zákoutí vedlejších uliček jsem neslyšně a se sebeuspokojující dávkou elegance neviditelného lupiče překonal celý blok a opatrně nahlédl za další roh. Sakra...

V zápětí zpoza domu vyšly dvě postavy, letmo pohlédly na ubohou lidskou trosku, schoulenou a s prázdnou lahví v ruce, podřimující jen tak na zemi ve stínu reklamní tabule, načež bez projevu jakéhokoli zájmu zašly o pár kroků dál do jednoho z průchodů. Ještě že je všude tolik bordelu. Patrně nehrozilo reálné nebezpečí, ale zbytečný risk je pro mě luxus,

který si zrovna nemůžu dovolit. Zanechal jsem láhev ve špíně ulice, oprášil kabát a konečně vykročil k vyhlédnuté budově.

Požární schodiště nebudilo příliš důvěry. Zábradlí na mnoha místech dávno odpadlo úplně, spousta schodů držela pohromadě snad jen špína, ale nosníky z ocelových profilů se zdály ještě dostatečně pevné, abych po nich vyšplhal na střechu. Od jedné z urezlých trubek přibyla na kabátu další skoba. Bude na čase začít se shánět po něčem lepším. Teď jsem ale zaujal místo pod velkou reklamní tabulí na střeše, z batohu vytáhl Haagerovu pistolovou optiku a zaostřil na centrum. Teď večer se nezdálo příliš rušné. Většina lidí je doma, nebo zalezlá po hospodách.

Přehlédl jsem hlavní třídu a zastavil se na místní předsunuté základně Bratrstva. Malá budova bude zřejmě jen vstupem do komplexu v podzemí, na to oni jsou mistři. Vedle stály zaparkované dva fúzní Hummery. Ten pokrytý silnou vrstvou jemného prachu zřejmě nedávno přijel z delší cesty. Dle Liziny poslední historky v něm možná přijeli naši tajní pronásledovatelé. Druhý měl odklopenou kapotu a postávali u něj dva vojáci v uniformách. S přehnanou gestikulací se o čemsi hádali. Vchod strážila jedna postava v energozbroji, nedbale třímající laserový gatling v rukou. Přes toho se nikdo nedostane. Přeostril jsem vpravo na náš hotel. Na ulici vedle hotelu byl vidět cíp Haagerova auta. Prohlédl jsem každou stopu čtvereční v okolí a spatřil jen jednu postavu, která by mohla na auto vidět. V civilu, bez viditelně nošené zbraně. Nemusel to být zrovna on, přesto sázka na to, že auto někdo velmi pozorně hlídá by znamenala víc než jistou výhru. *Hmm... hmm... hmm...* Tohle chce nápad. Dobrý nápad. I když se zdá, že jakkoli dobrý nápad nebude bez rizika... Ale když si někdo myslí, že má všechno pod kontrolou, je nejlepší doba na trochu překvapení.

* * * * *

Stačí vzít kleště, rozbít sklíčko u hodinek, trocha jemné práce s několika dráty, připojit energetický článek, na druhý konec rozbušku a celý výtvar elegantně chytout lepicí páskou na poctivou kostku plastické trhaviny. Takhle se mi snad podařilo vyrobit časovanou bombu, zatím co jsem čekal na hlubokou noc. Stačí už jen ohnout jeden drátek na požadovanou pozici a jakmile se spojí s velkou ručičkou, nejspíš přijdu o hodinky. Tenhle kousek důlní trhaviny by měl už něco zvládnout...

Na město zatím padla tma. Uličky nedotčené svitem lamp z hlavní třídy přikryla černá rouška tajemna a skrytého nebezpečí, náladově zjemněná dorůstajícím měsícem a spoustou hvězd. Romantická noc. *Jak pro koho*, pomyslel jsem si, posbíral věci do batohu a vyplížil se z neónového svitu reklamy.

* * * * *

Jestli se města jako tohle ještě víc rozrostou a začnou znovu modernizovat, budou to mít lidi v maléru jako já dost těžký, napadlo mě když jsem neslyšně přeběhl další osvětlenou ulici a znovu zmizel ve tmě mezi blok nevalně rekonstruovaných budov. Cihlové zdi se při pohledu vzhůru výrazně sbíhaly. To nebude optický klam, ale spíš pozůstatek tlakové vlny. Vlastně ani nevím, jak daleko od tohohle města dopadly bomby...

"Hej!" ozvalo se za mnou současně s dvěma rychlými kroky. *A sakra*, dokončil mozek velmi obvyklou krátkou úvahu, kterou v takových situacích používá nezdravě často a na záda v mžiku poslal spršku studeného potu.

"Radil bych ti nic nezkoušet," pokračoval hlas bez tváře a běžné zakončení věty poklesem intonace podpořil dvojím kovovým zarachocením, všeobecně uznávaným jako *průser ráže 12 gauge*.

Mě tenhle zvuk paradoxně dovolil lehce si oddechnout. Na vojáka Bratrstva by brokovnice byla příliš malý kalibr.

"Nestřílíš, takže mi chceš asi něco moudrého povědět, tak do toho..." navázal jsem prozatím slovní kontakt.

"Nehraj si na chytrýho," pokračoval, "Neni moc chytrý plížit se tudy teď po tmě, co? Radši naval ten bágl a vypadni..."

"Jo, taky sem se chtěl původně v klidu vyspat, ale znáš to. Vždycky se něco podělá..."

"Hehe... Hele celkem se mi líbí, žes neztratil humor a hned neblbneš jako vostatní... Ale už budu muset jít, takže naval ten bágl..."

"Obávám se," pomalu jsem se otáčel, "Že to není možný. Není to ani šestatřicet hodin, co sem o jeden přišel a tenhle budu ještě potřebovat, čili..."

"Dost srandy! Naval..." Pokračovala teď již pohublá silueta s neupraveně trčícími vlasy do všech stran.

"Víš," přerušil jsem ho, "Jdeš na to od začátku blbě. Zamysli se. Co za lidi se může v tuhle dobu flákat uličkou, jako je tahle? Já osobně bych se..."

"Co to kurva meleš? Nenuť mě to zmáčnout!"

"V klidu, střelení nebude třeba, akorát zbytečně vzbuzuje pozornost. Jen ti chci vysvětlit, co si o tom myslím." Šel jsem velmi pomalu vstříc špatnému konci zbraně s rukama tak, jak je rukojmí mívají, v pravačce třímající batoh.

"Ták, pěkně pomalu..." Zašklebil se protáhlý obličej.

"Ty nechceš střílet... Mohl bys trefit ten bág, kterej je mimochodem plnej trhaviny, takže..."

"He he, jasně... Sice mě celkem bavíš, ale zbytečně to zdržuješ..."

"Za druhý," pokračoval jsem klidně, "nemám na střelení zrovna náladu. Střílelo se po mě včera a neřek bych, že to musím mít každý den..." Vzdálenost mezi námi už vymezovala pouze délka hlavně, obsah batohu a očividná nervozita protivníka.

"Tak už to sem dej a nech si ty kecy..." potěžkával sebevědomě zbraň

"A za třetí..." levačka opsala oblouk, puška cinkla o všudypřítomné harampádí a pravačka s batohem uštědřila překvapenému obličej omračující ránu.

"... Profíci jdou do akce vždycky s patronou v komoře ty podělanej amatéře..."

Mohlo mu být tak pětadvacet. Mladická nerozvážnost? Zoufalá situace? Obral jsem ho o všechno. Lidi věci získávají, ztrácejí, a ta pořád dokola, napadlo mě s brokovnicí na zádech. Pustina není fér.

* * * * *

Konečně jsem se nepozorovaně přiblížil až k zadní, příkře se svažující stěně vstupního objektu do sálu s reaktorem na severozápadním okraji obydlené oblasti. Zatím to šlo, ale pokusit se dostat dovnitř dveřmi přes dva patrolující strážce by byla příjemně rychlá sebevražda. Ta pro dnešek v mém plánu nebyla, takže jsem raději prozkoumával okolí. Žádné větrací otvory ani podobné potěšující objekty tu nebyly. Jaké překvapení... Dobrá, tohle bude muset stačit...

Pohledem jsem se rozloučil s hodinkami napojenými na rozbušku a znovu zkontroloval nastavený čas. Čtvrthodinka na přesun bude stačit. Pak začne celá ta sranda. A snad i trocha zmatku. Vyplížil jsem se zpátky mezi první bloky neobydlených ruin. I tiché pohyby narušovaly mrtvolný klid v ulicích se sporadicky dopadajícími zbytky světla vzdálených nádražních lamp. Trosky pobořených domů, jež noví obyvatelé centra ještě nedokázali recyklovat k nové výstavbě.

S lehkou pochybností na mysli, zda můj balíček někdo neobjeví dřív než se projeví sám, jsem mimoděk pohlédl vlevo do uličky. Ke zbytkům rohového zdiva se tiskla mužská silueta pozorující město. Než jsem stačil domyslet co tu chystá, dotyčný v momentě vycítil, že není sám. Vysoká silueta se zřetelnými nárameníky na širokých ramenech se otočila. *A sakra*. Jednal jsem rychleji než přemýšlel a dotyčný strnule pohlédl přímo do hlavně brokovnice. S nábojem v komoře.

"Tak...", vykročil jsem těch pár yardů k němu. "Jestli si tu čekal na mě, tak sem tady... Překvápko..." další dva kroky. "Velmi dobře, taky preferuju ticho, ale pár věcí bych od tebe přecejen..." Zarazil jsem se na dva kroky od domnělého vojáka. "Rydley?"

"Co sakra chceš?" prohlížel si mě. "Nevypadáš... Chci říct... Mám u sebe dvě stovky, dám ti je, když zas potichu vypadneš..."

"Nepotřebuju tvý prachy," sklonil jsem zbraň. "Nečekal bych, že tady najdu zástupce starosty plížit se bordelem. Co tady sakra děláš?"

"Ehm? ... Tak se nestarej," odsekl zmateně.

"Jako bys měl strach se vrátit do města. Koho se tak bojíš? Jak nevypadám, že se ti tak ulevilo?" Všiml jsem si pistole v pouzdře na stehně. Zatím měl dost rozumu nechat jí tam kde je, ale vycvičený mozek vždy myslí na nejhorší.

"O co jde tobě? Nebo sem jen tak chodíš strašit lidi? Pokračuj zas někde jinde, na blbosti nemám čas."

"Jenom procházím, špatnej den. Zato tys mi teď dost zvednul náladu, nebudu se pro tebe muset vracet."

"Vracet? Co mi chceš?"

"Posílá mě za tebou tvůj brácha. Říkal že vypadáš stejně, ale asi zapomněl, že máš tak o padesát liber tréninku navíc...", podal jsem mu z kapsy památný přívěsek Rydlyho ze Southwallu.

"Cože?"

"Jo. Na dlouhý povídání... Ale tvrdil, že mi poradíš se Sturgissem."

"Nikoho takovýho ne..." kroutil razantně hlavou.

"Jasně, jasně... Podívej, sem Chris a v současné době se živím čištěním pustiny. Ta story je dost dlouhá, ale v podstatě jde o to, že mi jde tak trochu po krku pár lidí z Bratrstva a já bych se rád dozvěděl co za tím vším celou dobu je. Sturgiss je jedinej, kdo by mě moh třeba trochu nasměrovat, chápeš..."

"Znám tu pohádku o hrdinným lovcí odměn...", pokyvoval. "Ale neřek bych, že to seš zrovna ty."

Tohle vypadalo na dlouho a do mého překvapení se povážlivě krátil čas.

"Dobrá, tak jinak. O co tu jde tobě? Problémy ve vlastním městě?"

"Už sem řek abys prostě zmizel..."

"Koho se tak bojíš, co? Bojíš se vejít do města, i když ulice máš plný *svejch lidí*... Ledaže... Že by problém s *městskou ochranou*? Poslední dobou se stalo pár divnejch věcí, který by s tebou mohli celkem dost souviset, podle mých informací..."

Spěšně se rozhlédl za sebe. "Dobrá," přikývl souhlasně, "řekněme, že ty k nim nepatříš a ani by ses tu jen tak nepoflakoval. Řekněme, že můžeme mít podobný problém..., ale co ty s tím hodláš dělat?"

"Máš hodinky? Když zůstaneš tady, zhruba za deset minut mi budeš věřit, ale to už bude pozdě. Jestli máš zájem tohle vyřešit, buď nejpozdějc za dvanáct u posledního stojícího domu dvě ulice na východ od hlavní. Severní konec, chápeš? Teď už musím jít zachraňovat krk za sobě. Buď tam!" řekl jsem ještě a zmizel za zdí. Zbývá devět minut, jinak je po plánu...

Kapitola 14.: "Základno, něco se děje..."

Plán spočíval v tom, dostat se co nejbližší stanovišti zaparkovaných Humvee. Ano, těsně vedle hlídaného bunkru Bratrstva. Řekněme, že jsem spoléhal na staré moudro s lampou a největší tmou přímo pod ní. Jistě, předpokládám, že i oni ho znají, ovšem celá tahle myšlenka ztratí na jakékoli relevanci, když uvážíme další možnosti této logické hříčky. Právě proto, že mohou předpokládat mou úvahu, že právě tady mě budou nejvíc očekávat a tak dále, nemají prakticky vůbec šanci tušit, co se chystám udělat. Za předpokladu, že jakoukoli aktivitu z mé strany vůbec čekají. Nejistota celé situace mi dodávala naději i pesimismus. Pak už se konečně zablesklo. Párty začíná...

Zvukový projev exploze se rychle rozlil celým městem. Jen pár vteřin za ním se přehnala vlna pozornosti, strachu a zmatku. Mrtvé ulice se v pár vteřinách staly rušnějšími. Vojáci doposud cosi montující na autě okamžitě sáhli po odložených zbraních a vyrazili směrem k výbuchu. Nastala moje chvíle. Pár rychlých pohybů stínem a v momentě jsem ležel mezi auty.

"...Základno, něco se děje!" řvala vysílačka strážce vchodu. "Útok na fúzní reaktor! Opakuji! Útok na fúzní reaktor! Žádáme okamžitě posily! Přepínám..."

Výborně kluci, jen si tam hrajte, ulevilo se mi a překulil jsem se pod vůz.

"Co se tam ksakru děje?!"

....chrr....

"Exploze u vstupního objektu pane! ...Reaktor bez poškození! ...Žádný kontakt s útočníkem!"

....chrr....

"Dobrá, tým už je na cestě. Okamžitě zajistěte okolí!..."

Kolem strážného zadusaly desítky bot a vysílačka neustávala v hlásání rozkazů. To už mé univerzální štípačky přezvύkaly i poslední houževnatou hadičku na podvozku Humvee.

"Caveman, hlášení!" Ozvala se zase vysílačka.

"U mě klid, pane! Co se děje?"

....chrr....

"Máme tu nějaký výbušniny, předpokládáme, že cíl je už na cestě. Zajistěte objekt a potvrďte!"

...chrr...

"Žádám o posily na zajištění objektu, pane, na tohle nemám dostatečnou výstroj!"

...chrr...

"Caveman, splňte rozkaz! Konec..."

Doufám že už jsi pryč, Liz, napadlo mě, hodil jsem bágel do druhého auta a nasoukal se za ním. Spoléhal jsem na to, že právě teď jsou všichni dostatečně zaměstnáni hledáním mé osoby někde po městě. Nemůžu už dál čekat.

"Biggsi, máme signál?"

...chrr...

"Jistě pane, zřetelný pohyb...", zaslechl jsem ještě z vysílačky. Pak už se plyn potkal s podlahou a zaprášený Humvee vyrazil naplno vpřed, přímo kolem strážce vstupu bunkru. Zřejmě pořádně netušil co se děje a tak nevypálil ani ránu, jen se jal cosi řvát do vysílačky. V mém pesimistickém nitru svítla naděje, že moment překvapení skutečně zafungoval. Předpokládal jsem, že vojáci Bratrstva nejsou na takové hry zvyklí. Jejich taktika většinou spočívá v hrubé síle.

Zadní nárazník škrtl o rohovou budovu a mohutný off-road se řízeným smykem přehoupl do ulice směřující na východ. Aktivoval jsem vysílačku na palubní desce.

"...z dohledu, pane."

...chrr...

"Harrisi, klidně hlásíš že ten parchant nám sebral auto přímo před barákem..."

Hlavní ulice..., první..., druhá. Znovu jsem strhnul řízení a namířil si to na sever po druhé, mizerně osvětlené ulici.

"Tady Caveman pane. Objekt zajištěn, čistý vzduch!"

...chrr...

"To vím taky, ty idiote..."

Brzdící kola se zahryzla do prašného podkladu a zablokovala cestu postavě s kloboukem.

"Schovej ty bouchačky a rychle nastup!"

Šokovaná Liz se usadila na sedadle spolujezdce. "Tak tohle bylo v tvém plánu? Pěkný," pokyvovala uznale.

"Liz, ÁDěčko!" podal jsem jí z kapsy kleště.

"Jasně," okamžitě vypáčila stále hovořící vysílačku z přístrojové desky.

"Biggsi, vysílačka v tom autě... Je aktivní?"

...chrr...

"Ano pane, mám jí tu."

...chrr...

"Dobrá, odpal to!"

...chrr...

"Rozkaz pane, odpaluji."

Vysílačka se odmlčela a hlas nahradilo několikrát rychlé zapípání. Liziny hbité prsty s kleštěmi kmitaly ve spleti drátů uvnitř vysílačky.

"Pozdě, vyhoď to!" škubl jsem za dráty, jež přístroj dosud pojily s autem.

Tři vteřiny potom co pípající krabice vyletěla ze dveří se za námi ozvala exploze doprovázená jasným zábleskem.

"Promiň, dlouho sem nic takovýho nedělala," oklepala se Liz.

"Zatím žijem, ne? Štěstí, že to nezměnili. Ještě jednu zastávku a vypadnem odsud."

"Jakou zastávku?"

Minuli jsme první rozbořené domy a kola šla opět do smyku.

"Rydley?! Máš deset vteřin!" Zařval jsem ze dveří.

"Rydley? Jak si k němu sakra přišel?" užasla Liz, ale to už Rydley dobíhal k autu.

"Sem rád, že si tu, chlape," sešlápl jsem znovu plyn, jen co vzadu zabouchl dveře.

"Jo, snad budu i já... Ve městě sem asi skončil," procedil mezi zuby ohlížeje se do města. "Co to sakra bylo za rány? Chceš tohle město zbořit?"

"Jenom krytí. Menší kostka plastický trhaviny... A tohle škytnutí, to bylo jen ÁDěčko."

"Auto destrukční systém. Je namontované do všech aut," předešla Liz otázce.

"Snajpr!" zaslechl jsem ještě tři kulky odrážet se od pancéřované kapoty a konečně jsme zmizeli z města.

"Za námi čisto," hlásil nervózně Rydley. "

"V klidu, o auto sem se postaral a bez něj nás hned tak někdo nedoběhne."

"A Haagerovo?" připomněla Liz.

"Myslim, že bez týhle věcičky se nehne," zalovil jsem v kapse. "Haager jí sám vymontoval, když sme dorazili, vzpomínáš?"

"Aha..." Ohlédla se na vzdalující se svit pouličních lamp. "Všiml sis, že už zase utíkáme z dalšího města?"

"Z Hubu sem ještě ani jinak neodcházel," prohodil jsem a trochu zpomalil, abychom neponičili Humvee v nástrahách zatemnělé pustiny. Sice občas nadávám, ale někdy tady ten klid uprostřed ničeho není tak úplně špatný...

Kapitola 15.: Sturgiss

Zastavit jsme hned tak nehodlali, takže Rydley měl dost času na svou historku. Skutečně Sturgisse zná. Vyprávěl o něm jako o sešlém staříkovi, ale stále dost moudrém na to, aby neustále prováděl kdejaké pokusy i v těch provizorních podmínkách, kde teď je. Biologický a chemický výzkum byla jeho parketa i v Bratrstvu. Pracoval pochopitelně s přesvědčením, že vše je pro prospěch lidstva. Nebylo. Ovšemže nemělo být. Když se dozvěděl o pokusech, které se za jeho zády prováděli nedočkaví pohlaváři s nehotovými preparáty živých na lidech, všechno už šlo po lince klasického příběhu o probrání se z ideálů. Být proti? Nesmysl, jedině

zmizet. Kliše? Zdá se. Ale nakonec buďme rádi, že se takové věci stávají. Jak řekl Rydley, *svět moh bejt zas o něco zkurvenější*. Každopádně než se s bunkrem nenápadně nadobro rozloučil, stačil ještě poškodit pár důležitých přístrojů, znehodnotit použitelné vzorky a smazat záznamy své i svých kolegů.

"A jak ses k němu dostal ty?"

"To už je zas trochu jiná historie..."

"Jen povídej," pobízela ho Liz.

"To už přece není vůbec důležitý. Navíc... Nerad o tom mluvím."

"Jestli ta historka není aspoň trochu akční, asi bych stejně za chvíli usnul. V autě už sem strávil snad deset hodin a mezitím sem si odpočinul asi jenom na střeše pětipatrového baráku a to sem vleže montoval časovanou nálož ve svitu poblikávající neónový reklamy."

"Jak víš, jak jedem dlouho? Já myslela, žeš ztratil hodinky?"

"Moc vtipný... Ještě mi to připomínej."

"Vypadáš fakt unaveně... Tak jo, zastav, vystřídám tě. Rydley, jak je to ještě daleko?"

"Nemám ani ponětí, kde jsme. Krom toho se obávám, že projíždět ty stezky ve skalách za tmy je tak trochu sebevražda. Doporučil bych s tím počkat, až se rozední."

"Což může trvat tak dvě tři hodinky," odhadla Liz.

"Dobře, to zvládnem... Dáme si pauzu. Po svejch nás nemaj šanci dohnat ani s energozbrojí."

"Krom toho by nás těžko kdo našel. Stopy v týhle části pouště do hodiny mizej," dodal Rydley, jako bychom to sami dobře neznali.

Vypnul jsem motor. "Kdo si vezme první hlídku? Nebude vám vadit, když to nebudu já? Cejtim se nějak podivně..."

"Aby ne, podívej, sedačka je celá od krve! Okamžitě si sundej ty hadry!"

"Sem si jistej, že tentokrát sem z toho vyváz bez průstřelu..."

"To ty tvý artistický kousky po střechách. Ještě se ti ani nezahojilo tamto, natož ta poslední rána v zádech. Sedni si, budu ti to muset znovu zašít, nebo ti to nikdy nesroste. Ach jo..."

"Promiňte doktorko...", sedl jsem si do kuželu světél Humvee. "Přísahám, že sem si zrovna chtěl vzít menší zdravotní dovolenou..."

"Nějaký klidný místo co? Kulturní památky ve stylu zapomenutejch vojenskejch bází nebo trocha zdravého pohybu v přespolním útěku před bandou otrokářů..."

"Jo... Nikdo mě nezná jako ty, Liz," sykl jsem se zaťatými zuby, zatímco mi zády projela řezavá bolest. Vzduchem se rozlila vůně Haagerovy pálenky.

"Sed' v klidu..."

"Já vim, jenom desinfekce..."

* * * * *

Probral jsem se do dalšího slunečného dne. Tenhle termín tu vlastně nikdo nepoužívá, jiný než slunečný den tu bývá tak maximálně dvakrát do roka. Ovšem slunce na obzoru zákeřně oslepující rozespálé oči mi tu asociaci nechtělo odpustit.

"Hej, vojáku!" Šťouchnul jsem Rydleyho do čela hlavní jeho vlastní pistole.

Ohnal se po ní ze spaní, ale vzápětí se šokem vyskočil.

"Za takovýhle hlídkování bys v armádě dělal půl dne kliky ve vypnutém energu..."

"Ale já sem..."

"Chrápál opřenej o džíp s pistolí na klíně..."

"Říkals, že nám nic nehrozí."

"Jo, kromě metrovejch potkanů a třímetrovejch šorpionů co se poflakují zrovna nejradši po nocích vůbec nic... Ale necháme toho," zarazil jsem další námitky a rozespale se rozhlížel po okolí. "Nemá smysl se po ránu zbytečně rozčilovat..."

"Liz?" Probudil jsem jí. "Vzalas kromě toho chlastu nějakou čistou vodu?"

"Jasně..."

"Aspoň tak," protál jsem si bolavá záda.

"Nezapomeň zas na ty stehy, jestli si to zase vytrháš..."

"Eh... To bych nerad," sundal jsem si opatrně košili. "Nemáš v té lékárně už tu jehlu nějakou tupou?"

"To spíš z tebe se stává citlivka," ušklíbla se.

"Myslíš? To abych si příští průstřel sám vypálil střelným prachem a zalátal vláknem z košile. To by mohlo stačit, ne?"

"To by sis moh rovnou uříznout ruku. V té tvý špíně, co kdysi bejvala košile, taháš všechny mikroby který přežili válku."

"Myslíš?" Zaostřil sem na potrhanou a zkrvavenou kdysi tmavě modrou košili s jemným vzorem.

"Mikroby přežijou všechno. Válku, radiaci, i tvoji košili," poznamenal Rydley a oprašoval své elegantní hadry, sem tam nevkusně doplněné o všemožné chrániče.

"Hele ty mi radši koukej vysvětlit, kde ses vzal v těch troskách a o co v tom městě vlastně jde."

"Jo a já ti zatím vyndám pár stehů z toho tvýho staršího škrábnutí. Už je tam máš dlouho."

"Vidíš," chytnul jsem se za ruku. "Ehm... asi sem na ně už radši zapomněl."

"Vážně nám nějak měkneš," usmívala se Liz.

* * * * *

Zatímco jsem opět nechával vyniknout Liziným schopnostem, Rydley trochu objasňoval situaci kolem něj a Bratrstva. Na to, že Rydley má nějaké kontakty se Sturgissem museli přijít nedávno. Zřejmě jim bylo jasné, že na Sturgisse nic neprozradí, ale i tak na něj nepřímo párkrát přišla řeč. Silou na tak oblíbeného zástupce starosty nemohli a zřejmě proto využili fakt, že objevili mě. Taková shoda náhod už se vyplatí. Nicméně potud to souhlasí s Lizinou historkou.

Problém Rydley vytušil, až když se mu přestal ozývat Henry, přítel z nedaleké farmy, která mimo jiné zásobovala město potravinami. To, že Henry se také zná se Sturgissem by neměl nikdo tušit, ale události poslední doby donutili Rydleyho aby se přece jen za Henrym podíval. Právě proto byl mimo město. Když Henryho na farmě nenašel a od místních zaslechl, že si tu před pár dny všimli siluety terénního auta projíždějící černočernou tmou bez osvětlení, obavy získaly reálný základ.

"Ale proč ses zpátky do města tak plížil?"

"Co se do místního bunkru nastěhovali noví šéfové tý jejich armády, začínám mít pocit, že jejich jednání ztrácí jakýkoli zábrany. A když začnou mizet lidi kolem vás..."

"Noví šéfové?" zbystřil jsem.

"Pár staříků v hábitech, a teď ještě další vojáci."

"To bude výkvět rady Starších a pár jejich věrných paladinů, co šli po tobě," odhadla Liz.

"Takže všechny moje problémy se teď krčej někde v Bunkru kousek odsud?"

"Asi na celou akci chtěli dohlédnout osobně," uvažovala Liz. "Ale než o tom začneš přemýšlet, uvědom si, že teď proti nim nemáš žádnou šanci."

"Co?" vytrhla mě z myšlenek. "... No jo, jasně..."

"To sem ráda," usmála se. "Ráda bych si od toho šití zas na chvíli odpočinula. Pro dnešek sme hotovi," zaklapla brašnu. "Ani to nebolelo, vid'?"

"Byla si velice jemná, jako vždy," oplatil jsem jí úsměv.

* * * * *

Humvee pomalu šplhal po horské stezce. Pohybovali jsme se jen pár stop od srázu, který by z bytelného auta vymodeloval nevzhlednou kuličku šrotu. Kdysi tu možná vedla horská silnička, ale eroze zřejmě udělala své. Z míst, kde jsme jen tušili cestu, bylo často potřeba odklidit zbloudilé balvany. Překonali jsme pár úseků, kdy jsem chtěl radši zavřít oči i já za volantem a Rydley stále častěji prosazoval nápad dokončit naši cestu raději po svých. Ale přežili jsme, i auto se po několika tvrdších škrábnutí zdálo stále v pořádku. Hromada kamení co se před miliony let vynořila z širé planiny nás přece jen tak nedostane.

Když jsme se konečně vynořili z údolí, otevřela se před námi krajina velmi podobná, řekněme spíš identická s tou, co se jí všelijak prodírám už hezkých pár let. Jedním slovem pustina. Pesimistu by ovšem vyvedla z míry nenápadná silueta v dálce.

"To je ono," prohlásil Rydley.

"Tak tady se celou dobu schovává Sturgiss?" řekla s údivem Liz.

"Dobrý místo. Autem skoro nepřístupný a na horský túry je většina paladinů až moc pohodlná." Vypnul jsem na chvíli motor a zašmátral v batohu po improvizovaném dalekohledu.

Tak jsem tady, problesklo mi hlavou při pohledu na lehce rozmáznutý obraz několika staveb přilehlých k souvislému skalnímu útvaru, táhnoucím se do oblouku až za obzor. Po posledním týdnu, který zatím přinesl jen další otázky. Někdy si sám nejsem jist, o co mi vlastně jde. Na minulost bych nejradši zapomněl, ale na druhou ten otravný brouk ve svědomí hlodá a hlodá, živen vzpomínkami, novými detaily a náhodami.

"Chrisi?"

"Eh.. Jo?"

"Pojedem? Třeba tam mají něco k jídlu, co ty na to."

"Už ani nevím, kdy sem se naposledy pořádně najed, Liz."

* * * * *

"Abyste se nedivili," vykládal Rydley pozorující vesnici dalekohledem, "Místní téměř nejsou v kontaktu s okolním světem..."

"Divoši?"

"Asi ne takový, jaké si je představuješ, Liz. Ale dá se říct, že mají svůj vlastní způsob života. Žádný moderní vymoženosti a tak."

"Tak to nebudou o nic větší divoši než já. Moje jediná vymoženost za poslední dobu je kradený auto."

"Jo, jo... Ale i tak, nejdřív nechte mluvit mě."

"Hmm... Vezmeš nás na audienci u náčelníka?" smála se Liz.

Rydly jí oplatil kyselou grimasou a vrátil se k dalekohledu. "Zdá se, že se tu zrovna něco děje..."

* * * * *

Rydley měl pravdu. Dorazili jsme zrovna doprostřed dění se čehosi. Jakoby tu právě všichni zamířili na prostranství před skalním masivem. Pár osad domorodců už jsem na svých cestách viděl. Ani tahle nevypadala nijak výjimečně. Až na těch pár drobností, kterých si člověk všimne při detailnějším pohledu. Nemohl jsem si pomoci, ale nějak mi tu chyběl na první pohled viditelný oltář, monolit, socha, prostě nějaké to místo uctívání bohů. Na druhou stranu vesnice evidentně disponovala promyšleným zavlažovacím systémem. Zdá se, že Sturgiss si tady z toho udělal malý ráj uprostřed pustiny. Zvláštní, čekal bych větší rozruch. Ale dění kolem s cizinci přijíždějícími v plechové bedně na kolech evidentně nemělo co dělat a kromě dvou chlapíků si nás nikdo moc nevšímal.

"Zdá se mi to, nebo se tady děje něco divného?" prohodila Liz.

"Děje. Ti dva právě vytáhli samopaly... Rydley?!"

Ten už na nic nečekal, vystoupil a šel celou věc vysvětlit.

"Tak co říkáš?"

"Říkám na co, Liz?"

"No zdá se, že se ti konečně něco povedlo."

"Jo, snad jo. Uvidíme, jestli tohle všechno k něčemu bylo... Když sme u toho Liz," sáhl jsem do batohu pro kovovou pikslu, "co ve skutečnosti víš o tomhle?"

"Co tohle má co dělat se mnou?"

"Vidíš? Je na tom takovej malej povědomej znak..."

"Tak proto tě to tak zajímalo..."

"Jo, pořád doufám, že aspoň Sturgiss mi o tom něco řekne..."

Rydley mezitím promlouval s dvojicí ozbrojených mužů. Všichni ostatní směřovali kamsi ke skále.

"Jdeme!" pokynul na nás Rydley a následoval ostatní.

Vyměnili jsme si nechápavé pohledy a vydali se za ním.

Za moment jsme se všemi zastavili nedaleko skály. Poklepal jsem strnulému Rydleymu na rameno, ale než jsem se stačil nadechnout k otázce, s vážným pohledem mě výmluvným gestem umlčel. V davu zavládlo absolutní ticho a shluk obyvatel se pomalu rozestoupil. Vzniklou uličkou prošli dva statní bojovníci a na chvíli se ztratili ve skalní průrvě. *Co to sakra...* Liz jen tázavě zvedla obočí, bez známek optimismu ve tváři.

Ze skály vyšly dvě ženy se skloněným zrakem a lidé setrvali v napjaté tichosti. Na světle se ukázal první bojovník, rozhlédl se po přihlížejících a velmi rozvážně vykročil.

"Ale ne... Že tohle není..."

"Sturgiss?" Vytušil mou otázku Rydley. "Není, tohle je jeden z jeho pacientů..."

Bojovníci pronášeli mlčícím davem nosítka s postavou překrytou nažloutlou plachtou. Ulička se znovu uzavřela a všichni směřovali kamsi za osadu.

"Uff... Pacient? No, vím že je to smutný, ale..."

"Byl to jeden z nejváženějších lidí z komunity, tak tiše..."

"Jako šaman ten Sturgiss asi za moc nestojí," zašeptala Liz a naklonila se do tmy jeskyně.

"Strážní vyprávěli," řekl Rydley a vzal nás o pár kroků dál od jeskyně, "že se vesnicí rozmohla zlá nemoc. Spousta utrpení, jaké tu nikdo nepamatuje. Doktoři by na tohle byli krátkí, natož nějaký šaman...", otočil se za davem pomalu mizícím za záhybem skalního masivu. "A Sturgiss rozhodně nebyl žádný šaman..."

"Hmm, zlá nemoc nezní jako příliš odborná diagnóza" přikyvovala Liz, "myslím že bych mu s tím mohla trochu pomoci..."

"Proč mi tu pořád něco nesedí...", převalovalo se mi hlavou. "Říkals', že nebyl, čili..."

"Sturgiss byl sice odborník na geny, DNA a všechny tyhle věci. Na to, že nebyl lepší šaman..., doplatil sám."

Slovo problém nabralo na objemu a zaseklo se mi v krku. "Takže..."

"Za tou skálou ho prý spolu s dalším starcem pohřbili před třemi dny...", chvíli se odmlčel a už tak těžký vzduch o něco zhoustl. "Nemoc napadla jen ty nejstarší lidi ve vesnici a většina jich už je taky mrtvá. Teď už vlastně zbývá jen jeden..."

Rydley se zamyšleně zadíval někam do písku, Liz civěla na mě a já si jen sedl na zem a najednou nevěděl co říct. Na co myslet. Co sakra udělat.

"Ten poslední," začala Liz, "ten poslední je kde?"

"A určitě to není Sturgiss?" prohodil jsem marně, nevím proč.

"Stařena s příznaky nemoci čeká na smrt ve Sturgissově jeskyni."

"Kolik času jí zbývá?"

"To už opravdu netuším, Liz. Ale myslím, že nejlíp uděláte, když odsud ve vlastním zájmu co nejrychleji zmizíte," řekl Rydley zamyšleně a namířil si to pomalým krokem za davem na pohřebiště.

"Počkej, a ty?"

"Na mě určitě nečekejte, Liz," mávl, otočil se přes rameno a dodal: "Ale rád jsem vás poznal. Díky za pomoc..."

* * * * *

"Takže," začala opatrně Liz a sedla si vedle mě. "Jaká je naše další stopa?"

"Nevím Liz, nevím. Nedělám si moc plánů, a ten současnej končí tady. Víš, že po tom všem rozhodně nejsem optimista, ale nějak se mi zdálo, že tentokrát už se něco dozvíme... Je to prostě tak, že se..."

"Vždycky se něco podělá, já vím," doplnila mě.

"Hm..."

"Měla bych se aspoň podívat na tu stařenu, třeba bych jí mohla nějak pomoci."

"S tím co máme v lékárně? Víím, že umíš zázraky, ale tohle asi šití a chlast nespraví..."

"Nemůžu jen tak zmizet."

"Stejně jako sme se jen tak objevili... Proč ne? Přijedem, odjedem, přijedem zas jinam... Sem tam si po mě někdo vystřelí a jede se dál. Jen tak, pro nic za nic. Takovej už je život, ne?"

"Netvař se tak. Jestli už to celý nebylo k ničemu jinému, zachránil si přece mě!"

"Zachránil?" rozhlédl jsem se po obzoru. "Jen sme jim na chvíli utekli. Zatím sem tě jen znovu zatáh do svýho života, kterej není zrovna vystřižený z americkýho snu."

"Musíš už na ně jednou pro vždy zapomenout. Zkusil si to. Konec. Nikdo netvrdí, že zrovna ty máš zachránit svět."

"Víš jak to bejvá, pomsta vždycky zamlží zbytek rozumného mozku... Není to tak?"

"Chceš po nich zas vyrazit, že jo. Budeš donekonečna bloumat tímhle mizerným kouskem světa než zakopneš o další stopu... A co pak? Až se všechno dozvíš? Pobiješ pár nejvyšších z největší armády světa?"

"Když myslíš..."

"Ale no tak, víš to stejně jako já. V největším svinstvu mají vždycky prsty nejlivnější. Dostat se ke komukoli z nich rozhodně nebude jako ty tvý hry se štanglí trhaviny v Hubu..." Ty její upřené nevinné oči mě jako vždy zvláštním způsobem hypnotizovali a vyřčená slova vrývala další vzpomínky do paměti pro budoucí osamělé chvílky. Po krátké odmlce uhnula pohledem a zamyšleně pokračovala: "Chápu tě, ani nevíš jak. Málem došlo i na mě, když mě chytli. Ale..."

"Víš co?" Přerušil jsem jí a rázně vstal ze země "Přece jen by ses mohla podívat na tu nemocnou." oprášil jsem kabát a urovnal pouzdro s pistolí. "A já se tam zatím trochu porozhlídnu. Koneckonců živej nebo mrtvej, každej po sobě nechává spoustu památek, ne?"

"Jo." Zaražená Liz se též zvedla z prachu a s povzdechem dodala: "Jen po tobě takhle jednou nezbyde vůbec nic..."

Epilog...

Tenkrát jsem nenašel nic, co by byť zdánlivě připomínalo nějakou další stopu. Zbyla tu sice spousta různých chemikálií, ale žádné texty, poznámky nebo zápisky s žádanými informacemi. Ani Liz ve své snaze pomoci nemocné stařeně nebyla nijak úspěšná.

Ve vesnici jsme strávili ještě pár dní. Liz se neustále snažila přijít na to, co za nemoc vyhladilo ty nejstarší obyvatele, leč přes veškerou podporu místních nepřineslo její badatelské snažení žádné rozumné výsledky. Tedy aspoň to tvrdila. Pochopitelně, že jsem z celé té věci jsem měl pocit, jakoby s tímhle přece jen kdosi z nablýskaných podzemních bunkrů měl něco společného. Za předpokladu, že věděli, kde Sturgisse hledat, se tahle myšlenka přímo nabízí. V zabítí speciálně upravenou biologickou zbraní je přece jen určitá míra ironie a Sturgiss si to mohl všechno uvědomit a *vychutnat*, dřív než po pár bezmocných dnech bolestivého umírání zaživa ztratil vědomí nadobro.

Liz se už o něčem takovém odmítala dál bavit. Namluvili jsme toho spolu čím dál méně. Ona zůstávala ve vesnici, zatímco já bezcílně bloumal po okolních skalách, vyhlížeje odkud se na nás přivalí další nebezpečí a přiletí žhavé kulky. Ale nic. Ticho, klid, mrtvá pustina široko daleko. Nakonec jsem usoudil, že věděl-li někdo z Bratrstva o téhle osadě, předpokládá, že nejsme tak hloupí a už jsme odsud dávno zmizeli. Jinak by nás tu nenechali takhle odpočívat. Logické hříčky někdy znamenají zcela nelogické závěry a bývá těžké dospět k pravdě jinak než ověřením na vlastní oči. Buď jsem je tedy přestal bavit nebo počítají s tím, že si na mě počíhají zas někde jinde. A život jde dál.

Jednoho večera jsem tedy sbalil zbraně, něco zásob a pár nalezených cetek co půjde zpeněžit, nasedl do auta a potichu zmizel. Jen tak bez plánu jsem vyrazil na východ, co nejdál od všech vzpomínek. Po pár osamocených nocích v pustině mě napadlo plán ještě trochu upravit. Než se vydám zkusit štěstí na východní pobřeží, jednu zastávku kousek na jih ještě zvládnou. Vlastně je to trochu dál na jih – "poslední město na jihu", Southwall. Vzpomínáte na děvče z baru, věčně zasněnou Helen? Přece jsem jí slíbil, že se ještě vrátím...

© *Harley 2003 - 2006*